OPERE I

Emil Brumaru

Julien Ospitalierul

POLIROM

Emil Brumaru

Opere I

Julien Ospitalierul

Prefaţă de Alex Ştefănescu
Desene de Emil Brumaru
Editura Polirom
2009

© 2009 by Editura POLIROM

Colecție coordonată de Daniel Cristea-Enache

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728
ISBN ePub: 978-973-46-2366-2
ISBN PDF: 978-973-46-2367-9
ISBN print: 978-973-46-1246-8

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant.ro

Cronologie

1939 Emil Brumaru se naşte la 1 ianuarie, în Bahmutea, judeţul Tighina, Basarabia, într-o familie modestă. Tatăl, Grigore Brumaru, este funcţionar CFR, mama, Elisabeta Brumaru (fostă Trelea), învăţătoare. Mama îi va povesti că s-a născut, de fapt, pe 25 decembrie 1938, dar a fost declarat mai târziu ca să nu fie luat în armată cu un an mai devreme.

1943-1944 Familia, refugiată din Basarabia, stă, pentru un timp, în Curtea de Argeş, la o soră a mamei, Vera, căsătorită cu Dumitru Enescu. La parter se află o cafenea cu două mese de biliard. Copilul se îndrăgosteşte de o bilă roşie.

1945 Tatăl obţine postul de impiegat de mişcare în gara Merişani. Locuiesc înghesuiţi într-un canton, lângă un pod de fier. Ca să nu rămână singur acasă, mama ia băiatul în clasa I, neînscris, în orele ei de predare.

1946 Tatăl este mutat cu serviciul la Ciceu. Locuiesc într-un pavilion CFR. Clasa I, de data aceasta înscris, având-o ca învăţătoare tot pe mama. Citeşte, dându-se în scrânciob, o ediţie pentru copii, cartonată, despre Gulliver în ţara piticilor şi a uriaşilor. Fură, fiind într-o vizită, cu mult sânge rece, dintr-o enciclopedie germană, tăind-o cu o lamă, foaia lucioasă, ilustrată cu soiurile de ciuperci. Este atacat şi trântit la pământ, în drum spre şcoală, de curcanul doamnei Manolache, soţie de picher.

1947-1948 Iarăşi, tatăl e mutat cu serviciul la Belceşti, în judeţul Iaşi, devenind şef de haltă. Locuiesc chiar în haltă. Clasele a II-a şi a III-a. Citeşte *Robinson Crusoe* într-un vagon stricat, pe linia moartă, *Aventurile lui Tom*

Sawyer, *20 000 de leghe sub mări*, *Aventurile lui Arthur Gordon Pym*. Construieşte o colibă. Mama promite că aduce de la Iaşi un sac de cărți. Nu se ține de cuvânt, plâns memorabil, în hohote...

1949-1950 O nouă schimbare de domiciliu, în Iaşi, la periferia oraşului, lângă bariera de la Socola. Clasele a V-a şi a VI-a la şcoala „Gh. Mârzescu". Îl are coleg de bancă pe fiul unui mic comerciant. Împrumută de la el, din podul casei ticsit cu cărți, sute de romane polițiste şi de aventuri. Îl fascinează Arsène Lupin. Ține un jurnal cifrat. Vrea să devină detectiv sau muşchetar. Este făcut pionier. Joacă rolul lui Statu-Palmă-Barbă-Cot la o serbare de sfârşit de an.

1951 Se mută, tot în Iaşi, pe strada Dobrogeanu-Gherea (astăzi I.C. Brătianu), vizavi de grădina de vară Pomul Verde, în apropierea Teatrului Național. Din clasa a VI-a până în clasa a X-a, la Şcoala Medie nr. 1 (actualul Colegiu Național), pe atunci doar de băieți. Face parte din „gaşca teatrului".

1953 Apare Mihai Eminescu, *Opere*, vol. IV: *Poezii postume*, în ediția Perpessicius. Citeşte un an întreg numai postumele lui Eminescu. Scrie versuri foarte proaste. Din cauza unei bătăi, în vacanța de vară, este reclamat la Inspectoratul Şcolar şi propus pentru exmatriculare. Se intervine şi totul reintră în normal.

1954 Cumpără de la un anticariat *Les Fleurs du Mal*. Îl buchiseşte cu dicționarul. Îi cade întâmplător în mână *Istoria literaturii române. Compendiu* de G. Călinescu. O citeşte şi o reciteşte ca pe un roman de aventuri, neştiind nimic despre majoritatea scriitorilor şi cărților. Continuă să scrie versuri sub diferite influențe.

1955 Întâlnire providențială cu Eleizer Frenkel, profesor la o şcoală unde lucra şi mama. Profesorul are o cameră enormă, plină cu cărți, pe câte trei rânduri pe rafturi şi

pe jos, în mormane. Împrumută orice, oricând. Arghezi, Bacovia, Blaga, Ion Barbu, Fundoianu, Blecher, în ediții princeps, uneori cu dedicații, ba chiar şi *Istoria* mare a lui Călinescu... autori interzişi pe vremea aceea... Prima lectură din Kafka, în limba franceză. În ultima clasă, a X-a, înființează „Clubul moluştelor celebre", format din el şi colegul de bancă, Ferdinand Hancearek. Termină Şcoala Medie nr. 1. În toamnă intră la Facultatea de Medicină din Iaşi, secția medicină generală.

1956 Pentru rezultate foarte bune la învățătură, este făcut membru UTM. Peste nici trei luni este propus să fie dat afară din UTM. Motivele sunt: 1) refuză să se aboneze la *Scânteia tineretului*; 2) nu participă la defilarea de 1 Mai; 3) nu îşi salută colegii; 4) „are anumite surâsuri ironice la ora de histologie, când se uită în microscop". (Peste ani, Dinescu îi explică logica acestei vini: „Bre, tu vedeai acolo, la celulă, structura intim-putredă a comunismului!") Scapă doar cu vot de blam cu avertisment, datorită intervenției unui coleg de grupă, mult mai în vârstă, ungur: „El făcut, el dat afară imediat, nu se poate!". Se împrieteneşte cu Răzvan Cuncic, coleg de grupă. Găseşte la el un volum de Rimbaud, îl copiază. În timpul „contrarevoluției" din Ungaria, asistenții de materialism dialectic nu vin la ore de frică.

1957 În urma unei certe cu mama, îşi arde în soba de teracotă toate manuscrisele. Rescrie din memorie. Îi dă foile unei cunoştințe de la Filologie. Ajung la Mihai Vlad Crețescu. Acesta vine acasă şi caută să-i convingă tatăl că fiul lor este poet.

1958 Cu familia, în vacanța de vară, în Basarabia, la Fundurii Vechi, satul unde s-a născut tatăl. Îşi descoperă o droaie de verişoare săltărețe: beau samahoncă şi mănâncă prunele cu furculița. Scrie mult, indescifrabil aproape, pe caietele cumpărate de acolo, pătrate.

1959 În primăvară, la un control de rutină, este depistat cu un infiltrat pulmonar escavat subclavicular drept. Întrerupe anul IV. Este internat la sanatoriul Bârnova. Face cură cadaverică, apoi continuă la domiciliu o cură mai puțin severă. Nu mai scrie decât foarte rar, de frica reîntoarcerii bolii. Este scutit de armată. Citeşte doar cărți de bucate, odihnitoare.

1960 Repetă anul IV în întregime. Îl cunoaşte pe poetul Adi Cusin.

1963 Termină Facultatea de Medicină. Se căsătoreşte cu Doina Popescu, fostă colegă de facultate, medic la Circumscripția din Dolhasca. Este repartizat la Dolhasca, medic la Spitalul Mixt Rural din Dolhasca. Stă în gazdă, lângă bariera căii ferate Dolhasca-Fălticeni, în Cotu' Morii.

1964-1965 Dese vizite ale lui Adi Cusin la Dolhasca. Perioadă neagră, nu scrie. Are o pisică roşcată, blănoasă, Mușeasca. Lecturi tenace, măcar 50 de pagini pe zi, orice s-ar întâmpla.

1966 Este făcut membru de partid. Cumpără o maşină de scris Consul, tip portabil. Bate la maşină cartea lui Adi Cusin, *A fi*. La îndemnul lui, trimite versuri la revista *Luceafărul*. Îi răspunde la poşta redacției Violeta Zamfirescu. Este debutat, cu o prezentare de Dragoş Vrânceanu, în *Luceafărul* din 17 decembrie.

1967 Singurul ecou la debutul în presă e o notă în *Urzica*, nr. 2, 31 ianuarie, semnată de Mircea Pavelescu. Este remarcată şi reprodusă poezia „Cântec de faun". Tot Adi Cusin îi duce un volum de versuri, *Fluturii din pandişpan*, la Editura Tineretului. Un nou redactor, Nicolae Oancea, dă peste carte într-un dulap cu manuscrise înregistrate şi o propune spre publicare. Îi apar poezii în *Amfiteatru*, *Ateneu* etc. Îl cunoaşte pe Leonid Dimov, la el acasă. Dimov citeşte viitorul volum şi îl declară pe loc oniric. E

de acord şi Dumitru Ţepeneag. Este primit în „grupul oniric”. Cu ajutorul lor îi cunoaşte pe Vintilă Ivănceanu, Sorin Mărculescu, Mircea Ivănescu... Urmează un şir de scrisori către Dimov. „Grupul oniric” este invitat la Dolhasca de Anul Nou. Dimov vine cu soţia, Marina, şi fiica, Ileana. Ţepeneag este cu Mona, Vintilă Ivănceanu – singur. Mai soseşte şi Tiţi, o prietenă a Marinei.

1968 În vară, a doua vizită a lui Dimov, împreună cu Marina, la Dolhasca. Revista *Luceafărul* este preluată de Ştefan Bănulescu. Începe să fie publicat cu regularitate. Leonid Dimov îi face cunoştinţă, la redacţie, cu Ştefan Bănulescu. Tac îndelung toţi trei. Dimov e foarte satisfăcut de întâlnire. La şedinţele lunare cu medicii, la Fălticeni, stă în primul rând şi scrie non-stop versuri, dând impresia că ia sârguincios notiţe. Se discută ceasuri întregi despre păduchi, mortalitate infantilă sub vârsta de un an, despre vaccinări, despre problema closetelor – ţiganii nu au. Ajuns acasă, descifrează şi bate, cu mici modificări, la maşina de scris. Scămoşilă, motanul siamez, gelos, îl împiedică, dând cu laba peste clape. În august, după invadarea Cehoslovaciei, trec pe drum, o noapte întreagă, tancuri. E însărcinat cu asistenţa medicală, în caz de război. La exact o lună, în septembrie, face o excursie cu un microbuz de 16 locuri, prin OJT, în Iugoslavia, Ungaria, Cehoslovacia. Vede în Praga sediul Televiziunii ars, faţada clădirii Parlamentului ciuruită de gloanţe, locul unde şi-a dat foc un student... Pe toate străzile, pe pavaj, sunt desenaţi porci cu secera şi ciocanul în ei, indicând câţi kilometri sunt până la Moscova. După detectivul Arthur, apare un nou personaj, Julien Ospitalierul, prietenul care trăieşte la ţară. Şi Reparata cea cu trei sâni mistici şi două „suspine” laice.

1969 Scrie nenumărate scrisori. Florin Mugur îi răspunde şi chiar vrea să vină la Dolhasca, să „lucreze”. Şi într-o

bună zi coboară pe peron. I se găseşte o gazdă. Are un program foarte sever, nu doreşte să discute decât după masă. De atunci, periodic, stă câteva săptămâni pe an la Dolhasca şi bate la maşină. Îi propune un post de redactor la revista *Argeş* din Piteşti, ce urmează să se restructureze. Ar trebui să fie acolo doar vreo şapte zile pe lună, când se predau materialele. Refuză din comoditate. Cartea de debut întârzie să apară. În *Viaţa românească*, nr. 12, Leonid Dimov semnalează tărăgănarea apariţiei editoriale a volumului *Fluturii din pandişpan*, în articolul „Pledoarie pentru un nou poet", anunţând şi copertarea făcută de Florin Pucă.

1970 Lucrurile se precipită. În revista *Argeş*, nr. 3, în articolul „Emil şi detectivul", Florin Mugur scrie patetic: „Transcriu aceste rânduri în ziua de 19 februarie 1970 şi volumul de debut al lui Emil Brumaru continuă să zacă (manuscris? şpalt tipografic?) sub cine ştie ce masă strâmbă şi murdară de plumb. Ce să spun? Că mi-e ruşine de colegii mei editori care au făcut să întârzie timp de trei ani prima carte a lui Emil Brumaru? Că această întârziere a fost – şi este încă! – un lucru rău şi nedrept?". În revista *Argeş*, nr. 4, apare ca supliment, în *Biblioteca*, *Argeş* 6, „Cântece naive". Primeşte un telefon la spital, de la Editura Albatros (fostă Tineretului), comunicându-i-se că volumul apare cu condiţia să i se schimbe titlul, *Fluturii din pandişpan*. Doreşte asta „cineva de sus, de foarte sus". Nu i se comunică cine anume. Răspunde, exasperat, să pună editura ce titlu vrea, titlul lui e *Fluturii din pandişpan*. Apare volumul de debut cu titlul *Versuri*, stabilit de editură. Apare la Editura Cartea Românească, nou-înfiinţată, în numai câteva luni, având-l redactor pe Dumitru Ţepeneag, *Detectivul Arthur*. Cu ocazia Festivalului „Mihail Eminescu", în luna octombrie, Uniunea Scriitorilor acordă un premiu pentru volumul

Versuri. Laureat al Festivalului este poetul Mihai Ursachi, cu volumul *Inel cu enigmă*.

1971 Notație făcută de tatăl scriitorului pe o coală albă, găsită într-un dosar cu articole: „Azi, 18 ianuarie 1971, ora 8 şi 25, au fost recitate la radio, la *Momentul poetic*, de către actorul Ion Caramitru, patru poezii de Emil Brumaru, în următoarea ordine: 1. «Ceas»; 2. «Cântec de adolescent»; 3. «Gând»; 4. «În dormitor». Am avut norocul să fiu lângă aparat, să ascult, să mă bucur şi, vorba aceluiaşi poet, să fiu fericit. Imaginați-vă ce a însemnat asta pentru mama poetului, care era alături, scriind o scrisoare surorii sale". În luna aprilie volumul *Versuri* primeşte Premiul Uniunii Scriitorilor pe anul 1970 pentru debut în poezie. Premii pentru debut mai iau: Al. Paleologu (*Spiritul şi litera* – eseu), Valeriu Cristea (*Interpretări critice* – critică literară), Radu Petrescu (*Matei Iliescu* – proză). Preşedintele juriului este Alexandru Philippide. Din juriu fac parte: acad. Zaharia Stancu, acad. Geo Bogza, Cezar Baltag, Ştefan Bănulescu, Nicolae Breban, Constantin Chiriță, Ov. Crohmălniceanu, Şt. Aug. Doinaş, Silvian Iosifescu, George Ivaşcu, Eugen Jebeleanu, George Macovescu, Melius Jozsef, D.R. Popescu, Marin Preda, Lucian Raicu, Marin Sorescu, Paul Schuster. Notație făcută de tatăl scriitorului: „8 iunie, ora 18, *Antologie lirică*, la televizor. S-a recitat poezia «Cerb»„.

1972 Îl cunoaşte, în Iaşi, cu ocazia unui festival, pe Mircea Dinescu. Cu cămaşa descheiată până la centură, împrăştiind poante, curtat de femei tinere, poetul îşi cântă poeziile, acompaniindu-se la chitară. Îl duce acasă, pe strada Dobrogeanu-Gherea, ca să-l prezinte şi părinților. Fac fotografii. Rămân prieteni. Devine membru al Uniunii Scriitorilor şi al Asociației Scriitorilor din Bucureşti.

1973 În urma unui răspuns la o anchetă publicată în revista *Tribuna*, „Condiția scriitorului din provincie”, primeşte de la o necunoscută, Tamara Pintilie, o invitație la ziua ei de naştere. Va împlini 18 ani, este elevă în clasa a XI-a, pe care o repetă, la liceul „Garabet Ibrăileanu” din Iaşi. Refuză, îi trimite volumele de poezii. Începe o corespondență susținută. Florin Mugur, din nou în Dolhasca, nu agreează „intruziunea elevei”. Este anunțat de Uniunea Scriitorilor că va fi trimis în Finlanda. Primeşte itinerarul cu escalele respective. Află tot satul. Îşi face un palton şi un costum nou la croitorul din Dolhasca. Cu o săptămână înainte de plecare primeşte un telefon de la Florin Mugur, rugat să se intereseze: va merge Zoe Dumitrescu-Buşulenga. Este trimis de Uniunea Scriitorilor, împreună cu Mircea Dinescu, la Festivalul de poezie din Struga. Pus să se iscălească pe o tablă, cu creta, în cadrul acțiunilor festivalului, scrie: „Îngerul Emil Brumaru, Preşedinte al Rezervației Naturale de Îngeri Dolhasca, Stat Independent”. Şeful delegației române, Corneliu Sturzu, le atrage atenția să nu se mai aşeze la masă înainte de a se aşeza delegația rusă. Nu va mai fi trimis în străinătate de Uniunea Scriitorilor decât în Bulgaria...

1974 Apare la Editura Cartea Românească al treilea volum de versuri, *Julien Ospitalierul*. Corespondența cu Tamara Pintilie continuă la post-restant. O cunoaşte în toamna aceluiaşi an.

1975 De la domiciliul Tamarei Pintilie, din Podu Iloaiei, sunt confiscate de Securitate toate scrisorile şi ilustratele trimise de scriitor, aproximativ 700. După un şir de inspecții pe linie profesională, aproape zilnice, este invitat la o şedință de pază contra incendiilor, ținută la Căminul Cultural. Promite că va veni. Nu se duce, având musafiri. Soția e pe teren, cu o echipă de inspectori. E chemat

insistent. Secretarul de partid trimite o maşină (un GAZ!) să-l aducă, deşi Căminul Cultural e la două sute de metri. De fapt e o şedinţă de partid, cu sala plină de colectivişti, care se deschide prin anunţarea excluderii dirigintelui Poştei pentru delapidare şi a medicului pentru imoralitate: o legătură extraconjugală cu o elevă minoră. Bărbatul de la masa prezidiului, venit de la Judeţ, mic de statură, gras, chel, negricios, îl mai acuză pe medicul Emil Brumaru că i-a impus minorei să-l citească pe Dostoievski, el, medicul, făcând parte dintr-o familie de degeneraţi şi fiind, personal, total decăzut. La încercarea de a lua cuvântul şi a explica evidenţa că minora are peste 19 ani, i se arată o mapă groasă cu scrisori ale lui, xeroxate, ameninţându-l că vor fi citite în public. Mai are ceva de adăugat? Nu. Doar că Dostoievski... Şi este dat afară, la propriu, şi din sala Căminului Cultural. Aşa se procedează la o excludere din partid. Acasă îşi anunţă musafirii de întâmplare. Ei se amuză copios. Inspecţiile se întrerup. Peste câteva luni îşi ia numai maşina de scris Consul şi fuge pentru totdeauna din Dolhasca, Rezervaţia Naturală de Îngeri. Îşi trimite prin poştă demisia din funcţia de medic. I se expediază tot prin poştă cartea de muncă. Stă la părinţi, pe strada Cuza Vodă, împreună cu Tamara Pintilie. Manuscrisele vor fi recuperate peste trei ani, de un frate al mamei, în nişte saci mari de hârtie, dintr-o magazie a noului spital şi dispensar. Se pare că nu lipsea nimic... Tamara Pintilie termină clasa a XII-a la Liceul „Garabet Ibrăileanu”, intră la Facultatea de Filologie, secţia română-latină, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”.

1976 La 2 februarie se naşte fiica Andreea Despina Brumaru, fiind trecută în certificatul de naştere pe numele tatălui. Începe procesul de divorţ, la Suceava. Procesul va dura peste patru ani, soţia opunându-se, deşi

din căsătorie nu rezultase niciun copil. Nu se face împărțirea bunurilor. Printr-o înțelegere amiabilă, i se va da *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*, a lui G. Călinescu, ediția princeps. Își reface în ani biblioteca lăsată la Dolhasca. Apare la Editura Cartea Românească volumul de versuri *Cântece naive*. Până în 1983 toate cărțile de versuri îl vor avea ca redactor pe Florin Mugur, a cărui prietenie îi va fi un puternic sprijin. În decembrie, în revista *Cronica*, nr. 51, îi apare ancheta „Cartea care ne-a fascinat copilăria". În „Argumentul falsului anchetator", printre altele, spune: „Mult timp am crezut că nu-mi voi pierde niciodată copilăria. Mai întâi cu uimire, apoi cu neliniște și-n cele din urmă cu spaimă, mi-am dat seama că sunt părăsit pentru totdeauna de personajele cărților citite în lumina aceea pe care nici nu mai știu s-o numesc". Răspund la anchetă: Al. Andriescu, Al. Călinescu, Mircea Ciobanu, I. Constantinescu, Radu Cosașu, Valeriu Cristea, Paul Georgescu, Mircea Iorgulescu, Nicolae Manolescu, Florin Mugur, I. Negoițescu, Radu Petrescu, Mihail Petroveanu, Lucian Raicu, Mircea Horia Simionescu, Constantin Țoiu, Tudor Țopa, Laurențiu Ulici, Mihai Ursachi ș.a. Umblă până la epuizare prin periferiile Iașului, mai ales după-amiaza, când lumina e albă. Are străzi, case, garduri, cișmele pe care le iubește, le revede mereu.

1977 Îl cunoaște, ducându-se anume pentru asta la Timișoara, pe Șerban Foarță. Își scriau dinainte. Întâlnire esențială: caută să-l convingă pe Foarță că are „geniul literei".

1978 Apare la Editura Cartea Românească volumul de versuri *Adio, Robinson Crusoe*. Scrisori către Florin Mugur, Radu Petrescu... Plimbări nesfârșite, singur, pe străzi înguste, în pantă, pietruite...

1979 Nu mai poate scrie. Impresia obişnuită că i s-au terminat silabele. În vară, profitând că rămâne acasă (părinții, Tamara şi Andreea sunt la rudele din Curtea de Argeş), începe să încerce toate cuvintele considerate tabu în sonete ieşite parcă sub dictare. Câte două-trei pe zi, pe caiete şcolăreşti, înfundat în fotoliul galben, cu creionul, timp de două săptămâni. Copiază 43 de sonete. Se încheagă *Infernala comedie*, negândindu-se că o va publica vreodată. Principalul era că putea scrie iarăşi din plăcere. Tamara termină facultatea şi este repartizată în comuna Coarnele Caprei. Totodată, ea reprimeşte, în trei pachete mari, de la cel ce lucra pentru Securitate în cadrul universității, scrisorile confiscate în 1975. În toamnă se mută la Coarnele Caprei, găsindu-şi o gazdă. Andreea rămâne în Iaşi. Începe să lucreze la o antologie pentru colecția „Hyperion". Corespondență cu Florin Mugur, Radu Petrescu... Este trimis de Uniunea Scriitorilor în Bulgaria.

1980 Apare la Editura Cartea Românească, în colecția „Hyperion", volumul antologic *Dulapul îndrăgostit*. Titlul e dat de Alex. Ştefănescu, după cel al unui text din volum. Tot el semnează şi postfața. Procesul de divorț ia sfârşit. Se căsătoreşte cu Tamara Pintilie. Soția primeşte un post de suplinitoare în oraşul Iaşi. Drumuri dese la Bucureşti. Mircea Dinescu îi face cunoştință cu Lucian Raicu, la critic acasă. Începe să-i trimită zilnic lui Lucian Raicu scrisori scrise cu creionul pe foi liniate, neaşteptând niciun răspuns. Nu-i trece prin minte că vor fi publicate cândva.

1981 Este ales în Consiliul Uniunii Scriitorilor. Consiliul va funcționa, datorită faptului că partidul evită să adune scriitorii pentru alegerea unuia nou, până la sfârşitul anului 1989. La şedințele de consiliu stă, de obicei, lângă Leonid Dimov.

1983 La intervenția Uniunii Scriitorilor, i se dă o jumătate de normă pe un post de corector la revista *Convorbiri literare*. (În anii 1975-1982 nu are niciun serviciu.) Va avea acelaşi post până la finele anului 1989. Apare, cu peripeții, la Cartea Românească, volumul *Ruina unui samovar*.

1984 Volumul *Ruina unui samovar* ia premiul Uniunii Scriitorilor pentru poezie pe anul 1983. Începe o lungă perioadă în care, din cauza muncii aiuritoare, abrutizante de corector, nu mai poate scrie nimic. Citeşte foarte multe romane polițiste în limba franceză. Scrisori către Florin Mugur, Ion Pop (la *Echinoxul* căruia colaborează) ş.a.

1989 Reîncepe să scrie.

1990 Devine redactor-şef adjunct, apoi redactor la revista *Convorbiri literare*. Este reales în noul Consiliu al Uniunii Scriitorilor. Soția se titularizează la Liceul „Costache Negruzzi”.

1992 Semnează, din luna noiembrie, la revista *România literară*, rubrica săptămânală „Cerşetorul de cafea”, ținută până în prezent.

1995 La 15 ianuarie moare tatăl, Grigore Brumaru.

1996 Este ales consilier municipal, din partea Partidului Alianței Civice. Nu mai lucrează la *Convorbiri literare*. Are o rubrică săptămânală, „Gulliver”, în ziarul local *Monitorul*, devenit *Ziarul de Iaşi*. Moare mama, Elisabeta Brumaru.

1998 Apare, după 15 ani de absență editorială, la Editura Nemira, volumul *Dintr-o scorbură de morcov.* Premiul Inspectoratului de Cultură Călăraşi. Trimis de Ministerul Culturii şi Cultelor, pentru două săptămâni, la Washington şi New York.

2001 Premiul Național de Poezie „Mihail Eminescu” pentru Opera Omnia; cetățean de onoare al oraşului Botoşani.

2003 Trimis de Ministerul Culturii şi Cultelor la Paris, pentru manifestarea „Primăvara poeților”. Stă o lună. Divorțează de a doua soție. Apare la Editura Aula *Poeme alese*. *1959-1989.* Apare la Editura Cartier (Chişinău) *Opera poetică*, vol I-II. Apare la Editura Aula, în colecția „Canon”, monografia *Emil Brumaru* de Rodica Ilie. Premiul „Opera Omnia”, Republica Moldova. Nominalizare la *România literară* pentru Cartea anului. Albumul *Sunt un orb*, cu recitări de Horațiu Mălăele.

2004 Apare la Editura Polirom, în colecția „Ego-grafii”, *Cerşetorul de cafea. Scrisori către Lucian Raicu*. Din 13 noiembrie, semnează rubrica „Dumnezeu se uită la noi cu binoclul” în *Suplimentul de cultură*.

2005 Apar la Editura Polirom volumul (cu CD) *Submarinul erotic*, la Editura Brumar volumul *Infernala comedie*, iar la Editura Cartier (Chişinău) *Opera poetică*, vol. I-III (ediție revăzută şi mult adăugită). Apare la Editura LiterNet *Commedia dell'Arte*, vol. I. Nominalizare la *România literară* pentru Cartea anului. Nominalizare la revista *Cuvântul*, pentru poezie. Nominalizare la Premiile Uniunii Scriitorilor, pentru poezie. Nominalizare la Radio Cultural, pentru poezie. Premiul de excelență „George Bacovia” al revistei *Ateneu*. Premiul revistei *Flacăra*, pentru literatură.

2006 La începutul anului, trei episoade depresive grave, cu internări succesive la Spitalul nr. 7. Apar la Editura Polirom, în colecția „Suplimentul de cultură”, *Dumnezeu se uită la noi cu binoclul*, iar la Editura LiterNet *Commedia dell'Arte*, vol. II-III. Premiul pentru Opera Omnia la Colocviile revistei *Transilvania*.

2007 Apare la Editura Brumar volumul *Cântece de adolescent*. Nominalizare la Premiile Uniunii Scriitorilor, poezie. Nominalizare la premiul revistei *Observator Cultural* pentru poezie. Este trimis de Institutul Cultural

Român, împreună cu Ana Blandiana şi Alexandru Călinescu, la Luxemburg.

2008 Semnează rubricile „Crepusculul civil de dimineaţă”, apoi „Diabloguri” (împreună cu Veronica D. Niculescu) în *Suplimentul de cultură*. Apar la Editura EIS ART, Iaşi, cartea-obiect *Ne logodim cu un inel din iarbă*, iar la Editura Trei volumul de versuri *Povestea boiernaşului de ţară şi a fecioarei...* Este trimis de Institutul Cultural Român la Praga. În curs de apariţie la Editura Polirom *Basmul Prinţesei Repede-Repede* (scris împreună cu Veronica D. Niculescu).

E.B.

Poetul care ne recucereşte cu fiecare nou text

După treizeci şi opt de ani... (Scurtă confesiune)

Era în 1970. Aveam 23 de ani neîmpliniţi, încă nu terminasem facultatea şi scriam săptămânal articole de critică literară pentru revista *Luceafărul*, condusă pe atunci de Ştefan Bănulescu. Într-o zi, când l-am vizitat la redacţie, Ştefan Bănulescu (cu un gest pe care şi eu îl fac azi, la întâlnirile cu unii dintre tinerii colaboratori ai *României literare*), mi-a pus în braţe un teanc de cărţi şi m-a îndemnat să le răsfoiesc: „Sunt ultimele noutăţi. Uitaţi-vă prin ele. Poate găsiţi vreuna pe care să o recenzaţi”.

Le-am luat acasă şi le-am cercetat. Mi-a tras atenţia un volum subţire – *Versuri* de Emil Brumaru. „Ce nume frumos de poet!”, mi-am spus. „Precis e unul confecţionat...”

Nu era un pseudonim, era chiar numele din acte al poetului. Am deschis cartea şi am citit: „Fecioarele se încurcau în gene,/ Motanii se frecau de damigene/ Şi ne era

la toți atât de lene.// Torceau femei de angora în pat!/.../ Şi-ncet sufletul nostru-a căpătat/ Ape adânci cu lustru-ntunecat". Mi s-a părut cu totul neobişnuit modul voluptuos-realist de a scrie poezie al necunoscutului. Vedeta poeziei din acel moment era Nichita Stănescu şi mintea mi-era plină de „necuvintele" lui zeieşti. Alți poeți îl imitau, alții reinventau modernismul pe cont propriu, practicând şi ei o inaderență la realitate, care provoca derută în rândul cititorilor de modă veche. Chiar şi ultimii adepți ai realismului socialist, cu retorica lor răsunătoare şi goală, erau de fapt şi ei străini de realism, făcând poezie (să-i spunem poezie, deşi era o falsă poezie) din stereotipii lingvistice.

Nou-venitul *descria* şi *povesteà*, este adevărat, cu mult farmec, dar *descria* şi *povesteà*, nu făcea un spectacol din combinarea originală a cuvintelor. Am căutat informații despre el şi am aflat că s-a născut în 1939 şi că *Versuri* reprezintă volumul lui de debut. „Ce bătrân!", mi-am spus. „Să debutezi la 31 de ani, ce chestie!" (Acum gândesc cu totul altfel, dar ce importanță mai are!...)

Am scris, bineînțeles, elogios despre volumul de debut al lui Emil Brumaru (am crezut, chiar, că sunt primul care scrie despre el, dar am descoperit ulterior că îl mai remarcaseră Leonid Dimov şi Florin Mugur). Până aici, nimic neobişnuit. Dar s-a mai întâmplat ceva. După apariția recenziei, lăsându-mă absorbit de citirea altor cărți, ale altor autori, am simțit totuşi, la un moment dat, nevoia să recitesc cartea de versuri a lui Emil Brumaru. Să o recitesc, pur şi simplu, din plăcere. Numele poetului din Dolhasca a intrat pe lista celor câtorva poeți (Eminescu, Blaga, Labiş, Nichita Stănescu) de ale căror texte am nevoie periodic, ca de un drog. Aşa se face că de 38 de ani citesc cu o anumită regularitate (şi) poezii de Emil Brumaru, indiferent dacă trebuie sau nu să scriu despre ele. Mă delectez citindu-le.

Versurile pe care poetul ni le trimite din Iaşi pentru rubrica sa, „Cerşetorul de cafea”, din *România literară* le parcurg (sau le ascult citite cu glas tare de colegii mei) încă din etapa şedinţei de sumar. Aproape toate mă încântă. Iar muzica lor îmi rămâne în minte mult timp.

Apologia unui stil de viaţă demodat

În versurile sale, Emil Brumaru descrie, elogiază şi glorifică un stil de viaţă abandonat şi aproape complet uitat de contemporani. Este vorba despre un „altădată” pentru a cărui reconstituire recurge la amintiri din copilărie, la vestigii păstrate în orăşelele de provincie, la cărţi şi, bineînţeles, la imaginaţie.

Ambianţa domestică şi patriarhală evocată astfel nu are nicio legătură cu ceea ce se întâmpla în jurul poetului în perioada afirmării sale (deceniul opt), perioadă de citadinizare forţată şi ostentativă, de încălcare cinică a dreptului fiecărei persoane la intimitate, de propagandă zgomotoasă şi de simulare a unei activităţi trepidante. În locul blocurilor cu multe etaje sunt aduse în prim-plan, în poezia lui Emil Brumaru, bucătării de vară, cămări sau sufragerii vetuste, cu draperiile trase la ora amiezii. În locul mulţimilor cuprinse de un dinamism de paradă, apar indivizi solitari care se joacă cu bile de cristal sau ajută furnicile să treacă pragul dintr-o cameră în alta. În locul frazelor grandilocvente se face auzit, în liniştea deplină a siestei, foşnetul frecării motanilor de damigene sau chiar un „pârţ de înger”.

Această violentă inactualitate a poeziei lui Emil Brumaru reprezenta (printre altele) o sfidare la adresa autorităţilor comuniste. Din fericire, ideologii de serviciu din epocă nu au dat importanţă gestului de refuz al poetului, considerându-l un capriciu, un răsfăţ, o preferinţă pentru „teme minore” ce putea fi cel mult disprețuită, nu şi incriminată. Poreclit

„poetul bulionului”, Emil Brumaru a putut trece de cenzură cu pierderi minime (deşi el la vremea respectivă le socotea catastrofale).

A căzut comunismul, s-a prăbuşit o întreagă retorică a „construirii societăţii socialiste multilateral dezvoltate”, dar versurile lui Emil Brumaru tot ni se înfăţişează ca nonconformiste. Esenţa acestor versuri este o sensibilitate „retro”, implicit polemică în raport cu prezentul.

La sfârşitul secolului XX, poetul trăieşte într-o lume preindustrială. Circulă cu diligenţa sau cu dirijabilul, ascultă muzică la gramofon, bea apă din cişmea, mănâncă dulceaţă de trandafiri, se îmbracă în haine de borangic. În locuinţa lui se găsesc obiecte pe care nu le mai vedem decât în casele bătrânilor: andrele, piuliţă, bile de fildeş, sticluţă cu lavandă, brici şi chiar un revolver de argint. Femeile din această ficţiune au zulufi, bărbaţii poartă ciorapi violeţi, în grădina din spatele casei se cultivă mărar, leuştean şi micşunele.

Este o lume căzută în desuetudine pe care, în mod numai aparent paradoxal, poetul o evocă deseori din perspectiva copilului. Neavând prejudecata ierarhizării tuturor lucrurilor în funcţie de „importanţa” lor, copilul înregistrează cu încântare chiar şi ceea ce, din punctul de vedere al maturului, a devenit neimportant. Caietul cu pătrăţele, bidoanele (vechi), cărămida (uitată în iarbă), trenurile de marfă, burlanul, magiunul, balamalele (cu scârţâitul lor), păianjenii, buburuzele sunt valuta universală a vârstei.

Poetul se pricepe ca puţini alţii să se copilărească. El şi-a păstrat copilăria – cum ar spune el însuşi – într-un flacon de cristal, ca pe o licoare preţioasă.

Bineînţeles că este o candoare jucată. Copilul din poezia lui Emil Brumaru ştie – şi se bucură – că este copil: „Nimeni şi nimic nu mă poate opri să caut prin şanţuri bucăţi de ziare,/ Să iubesc către seară apa şi pietrele mari de sub

poduri; oh, istovit,/ Să sărut o scară ce putrezeşte în brusturii de lângă ziduri amare,/ În timp ce furnicile trec, şi să fiu fericit...” („Rugăciunea detectivului Arthur”).

Totodată, se mai remarcă în gesticulația celui ce se copilăreşte o *ştiință a plăcerii* specifică maturului: „Iubeam păianjeni fără ca să-mi pese/ Şi lângă ziduri mirosul de var;/ Pe tăvi dormeam alături de mari fese/ De piersice roz-albe ce transpar” („Prezentare”); „Şi faci paşi mici să simți pe preşuri late/ Gâdilituri la talpă, desfrânate” („Glycera”).

Bucătăria metafizică

Deşi are o evidentă unitate stilistică, poezia lui Emil Brumaru a *evoluat* de-a lungul anilor. În volumul de debut din 1970, *Versuri*, predomină poemele „realiste”, în care se descriu senzații: „Subțire şi isteric piperul mă înțeapă,/ Un miros greu de pâine mă mângâie pe mână,/ Parfumuri moi şi albe din maldăre de lână.../ Şi-n toate, unsuroasă, aroma grea de ceapă” („Adormind”).

Aceste poeme au fost scrise cu mulți ani înaintea debutului şi îl definesc pe primul Emil Brumaru. Există însă şi un al doilea Emil Brumaru, care, plictisit să mai stea cu atenția trează şi să înregistreze ce se întâmplă în jur, se lasă în voia fanteziei. Asemenea dovezi de „îmbătrânire” se găsesc chiar şi într-o carte publicată tot în 1970, *Detectivul Arthur* (cu mențiunea însă că ea cuprinde texte ulterioare celor din volumul de debut): „Detectivul Arthur va sosi împreună cu umbrele serii, precaut,/ Având în valiza-i uşoară motanul lui leneş pe care-o să-l lase puțin,/ Înainte de-a-ncepe ancheta, să cânte-n fotoliu din flaut/ În vreme ce dânsu-şi va umple, trist, pipa cu crini” („Detectivul Arthur”).

Primul Emil Brumaru face dovada unei neobişnuite acuități a simțurilor, văzând şi infraroşiile, auzind şi ultrasunetele. Al doilea alunecă într-un fel de autism, absorbit tot mai mult de festivitățile domestice din mintea

lui. Primul este realist, al doilea fantezist şi livresc. Primul scrie poeme-unicat, cu străfulgerări de mare poezie, al doilea scrie un mod de a scrie, complăcându-se într-un manierism al literaturii de duminică.

Şi într-un caz, şi în celălalt este vorba despre *ritualuri ale voluptății*, despre un rafinament fără egal. Însă adevărata explorare a lumii are loc la început, când poetul n-a obosit şi nu s-a blazat.

În mod surprinzător, tocmai în această etapă „realistă" reprezentările au un fior metafizic: „O, vechi şi dragi bucătării de vară,/ Simt iar în gură gust suav de-amiază/ Şi în tristețea care mă-nconjoară/ Din nou copilăria mea visează: / Ienibahar, piper prăjit pe plită,/ Peşti groşi ce-au adormit în sos cu lapte,/ Curcani păstrați în zeama lor o noapte/ Spre o delicatețe infinită,/ Ciuperci cât canapeaua, în dantele,/ Icre cu bob bălos ce ochiu-şi cască,/ Aluaturi tapisate crescând grele/ Într-o dobitocie îngerească,/.../ Şi-n ceainice vădindu-şi eminența/ Prin fast de irizări şi toarte fine/ Ceaiuri scăzute până la esența/ Trandafirie-a lucrului în sine!" („Elegie").

Spațiul bucătăriei este în poezia lui Emil Brumaru un spațiu metafizic. Chimia alimentelor capătă o irizație misterioasă, devine o alchimie.

Dar, chiar şi atunci când nu ajunge la acest vizionarism, poetul tot se manifestă ca un mare poet, răscolind sufletul cititorilor cu evocarea seninătății şi a lipsei de griji din copilărie. Valeriu Cristea a identificat în literatură două tipuri de spațiu: unul închis, al tihnei, al siguranței, al familiarității depline cu ambianța, şi altul deschis, al noutăților şi al primejdiilor. Luând în considerare această clasificare, Emil Brumaru poate fi considerat un poet al spațiului închis. De fapt, nimeni nu a mai numit în literatura noastră cu o atât de intensă fericire deliciile domesticității. El imaginează acel uter paradiziac pe care

George Bacovia, rătăcitorul nocturn pe străzi pustii şi lugubre, nu a putut niciodată – deşi a visat – să-l reconstituie. Este greu de crezut că, vreodată, cineva va reuşi să descrie un spaţiu *mai intim* decât cel descris de Emil Brumaru. Poetul laudă într-o stare de beatitudine veranda, magazia, cămara, incinta întunecoasă a dulapului de haine. Dar el merge şi mai departe în această direcţie, cuibărindu-se în unghere inaccesibile oamenilor „serioşi", cu o fantezie limitată: „O, adormind în dosul unei case/ De melc suav, ce bine-i să nu scrii!" („Exclamaţie"); „Şi-atât de mult doream în bulioane/ Să lenevesc, visând sub celofane" („Elegie").

În sfârşit, o culme, greu de atins de altcineva, a intimităţii este reprezentată în următoarele versuri: „Ce bine-i să trăieşti în cărămida/ Care se sfarmă moale printre spini" („Exclamaţie").

Spaţiul intim nu înseamnă nici pe departe, la Emil Brumaru, claustrare, asceză. El are, dimpotrivă, un sens erotic, adesea pervers. În aşteptarea iubitei, aşteptare declanşată automat de sentimentul că nu există martori şi că ocazia ar trebui folosită pentru procurarea unor plăceri vinovate, poetul concepe tot felul de ritualuri ale unei acuplări himerice, ca aceea din *Echinoxul nebunilor* al lui A.E. Baconsky, unde partenera de dragoste are în loc de sex o stea de mare. Iată una dintre variantele acestui joc de-a împreunarea care valorifică la maximum avantajele oferite de un loc ascuns, adăpostit: „O, dac-ai vrea să ne-ascundem de lume în vechiul dulap/ Plin cu jachete şi rochii din marea sufragerie,/ Când după-amiaza ne tulbură minţile-n cap/ Şi prin unghere sunt nasturi pierduţi ce se roagă acolo pe veci să rămâie..." („A doua elegie a detectivului Arthur").

Personaje şi ceremonialuri

Vorbind de „etape”, doar aproximăm situația, întrucât cele două moduri de-a scrie practicate de Emil Brumaru interferează şi se completează uneori chiar în cuprinsul aceluiaşi poem. Totuşi, în linii mari, poetul a trecut *de la* o atitudine de atent şi voluptuos observator al realității *la* una de inventator ludic al unei realități proprii. Acest al doilea Emil Brumaru nu-şi mai ajunge sieşi şi se multiplică, îşi pune în scenă impulsurile cele mai secrete prin intermediul unor personaje. Ca şi Mircea Ivănescu, Emil Brumaru a reuşit să facă faimoşi (cu ajutorul unor poeme diafane, şi nu al unor romane masive!) o suită întreagă de „eroi”: detectivul Arthur (preluat dintr-o carte pentru copii de altădată şi recondiționat liric), Julien Ospitalierul, Reparata-cea-cu-trei-sâni, Glycera şi altele. Fiecare are trăsături distinctive. Detectivul Arthur este galant şi declanşează la fiecare pas, spre grațioasa lui surprindere, întâmplări de vis (de o frumusețe barocă), Julien Ospitalierul pare parfumat cu esență de melancolie şi profesează un devotament fără margini (un creştinism estetizat) față de orice ființă, oricât de umilă, şi față de orice obiect, oricât de ieftin. Reparata este „frumoasa fără corp” sau, dimpotrivă, cu un corp al tuturor posibilităților, ivită parcă dintr-un corn al abundenței erotice (în poezia *publicată* are trei sâni, în cea încă *nepublicată* pune la dispoziția adoratorilor două sexe!). Glycera îşi afirmă o fire suav capricioasă şi o cruzime delicată: „Glycera are vergi cu care bate/ Nervoasă portocalele prea dulci/ Şi-un păr cârlionțat de vechi păcate/ În care nu e bine să te-ncurci” („Glycera”).

Față de toate aceste marionete, poetul îşi ia o distanță ironică. El face poezie ştiind că face poezie şi amuzându-se pe seama faptului că face poezie. O anumită conştiință a literarității textului exista şi în prima etapă, însă era mai discretă şi se manifesta doar ca o irizație a fiecărui cuvânt folosit. Acum, orice urmă de gravitate existențială dispare şi

literatura se transformă într-un *joc de-a literatura*: „La capătul unui burlan/ Se pune cel mai dens bostan/ Şi-n orele de după masă/ Se suie răvăşit pe casă/ Şi se suspină prin burlan/ Tot mai adânc, mai diafan,/ Şi-atunci bostanul, din solid,/ Devine luminos lichid/ Evaporându-se prin tub/ Într-un incub şi un sucub/ Ce te invită, trişti, la dans/ Pe ţiglele cu fin balans,/ În timp ce iarăşi sub burlan/ Se solidific-un bostan” („Mic tratat despre plăcerea de a bea bostani ca mierea”).

Cu cine seamănă Emil Brumaru

Despre un autor original, toată lumea se întreabă „cu cine seamănă”. Şi, de fapt, tocmai această întrebare dovedeşte că el nu prea seamănă cu alţii. Noutatea modului de-a scrie nelinişteşte.

Aşa s-a întâmplat şi cu Emil Brumaru. Aproape fiecare critic literar a încercat să-l clasifice, să-i găsească predecesori, să-i identifice măcar afinităţile. În eseul „Emil Brumaru sau falsul poet minor” din volumul *Existenţa poeziei*, Gheorghe Grigurcu îl compară cu B. Fundoianu, Ion Pillat, Radu Stanca, G. Călinescu, Jean Cocteau, Eduard Bagriţki, Leonid Dimov, G. Topârceanu, D. Anghel, poeţii Văcăreşti, Tudor Arghezi, Const. Tonegaru, Ion Minulescu, Miron Radu Paraschivescu. La rândul lui, Eugen Simion, în *Scriitori români de azi* (vol. I), în capitolul „Ironişti şi fantezişti”, îl pune pe Emil Brumaru în legătură cu simboliştii şi postsimboliştii, cu Ion Pillat, B. Fundoianu, Ilarie Voronca, Perpessicius, Ion Minulescu, D. Anghel, Mircea Ivănescu ş.a.m.d.

Există însă şi o comparaţie care nu s-a făcut, deşi este, poate, cea mai îndreptăţită: cu Eminescu. Emil Brumaru are în versuri o *claritate visătoare* ce aduce aminte de marele poet din secolul al IX-lea. În plus, textele sale, ca şi textele eminesciene, reuşesc – prin muzica lor interioară şi printr-o

artă a persuasiunii care nu se mai întâlneşte decât la hipnotizatori – să-i creeze cititorului o adevărată *dependenţă*. Plăcerea de a citi versuri de Emil Brumaru, ca şi plăcerea de a citi versuri de Eminescu, devine la un moment dat vicioasă. Un sentimentalism răscolitor (poate de origine slavă), combinat cu o senzualitate ritualizată (poate de origine latină), îl asediază, cu succes sigur, pe cititor.

Deosebirea esenţială dintre cei doi poeţi constă în faptul că Eminescu rămâne mereu grav şi responsabil (chiar şi atunci când se joacă), în timp ce Emil Brumaru, adesea, parodiază actul scrisului. Totuşi, unele poeme ale contemporanului nostru fac un fel de atingere electrică cu cele ale modelului său ipotetic din secolul trecut. Poemul „În dormitor", de pildă, reeditează atmosfera – de dogoare erotică şi, în acelaşi timp, de adorare mistică a femeii – din *Călin, file de poveste*, şi anume din secvenţa în care este descrisă fata de împărat dormind: „Niciun chip n-a căzut în paloare/ Ca al tău, adormit şi frumos./ Fulgera, luminându-te-arare,/ Câte-un vis sub al tâmplelor os.// Respirai cu atâta sfială/ Încât aerul ud se-nchega/ Lângă nările-adânci în petale./ Respirai, surâzând, catifea.// Fascinat de-al său geamăn, spre-oglindă/ Braţul tău prins în somn se-alungea/ Visător. Oh, să nu se desprindă!". Singura notă distinctivă o constituie ultima propoziţie, exclamaţie de îngrijorare „jucată", în stilul imediat recognoscibil al lui Emil Brumaru.

Din literatura interbelică, pot fi aduse în discuţie mai multe nume: B. Fundoianu, pentru epicureismul adaptat vieţii provinciale, Ion Pillat, pentru motivul cămării cu fructe, G. Topârceanu, pentru umorul său neologistic, Ion Minulescu, pentru solemnitatea parodică (la el însă, parodică de multe ori doar involuntar).

Emil Brumaru preia – nu este exclus – unele sugestii oferite de poeţii de prim-plan ai liricii noastre dintre cele

două războaie mondiale. Acuitatea uimitoare a „înregistrărilor” („Doar în alcool exploziile fine/ Ale iluziilor se aud distinct”) ni-l aduce în gând pe Lucian Blaga, care auzea razele lunii izbindu-se de geam; curiozitatea de a vedea până unde se poate merge cu valorificarea estetică a urâtului („Ți-i murdăria strânsă în buric/ Mai dulce decât mierea cea din faguri”) ni-l evocă pe Tudor Arghezi; iar rigoarea cu care pitorescul balcanic este rezumat în enunțuri lapidare aminteşte de Ion Barbu.

Şi în literatura română de dată recentă Emil Brumaru are o familie spirituală: Marin Sorescu, Leonid Dimov, Petre Stoica, Şerban Foarță, Gheorghe Azap şi alții. Ca să nu mai vorbim de posibilele repere din literatura universală: americanul Robert Frost, brazilianul Jorge de Lima, francezul Francis Jammes (în special Francis Jammes, cu franciscanismul său voluptuos, efeminat, avea la harfă cel puțin o coardă care vibra asemănător).

Există totuşi, în modul de-a scrie al poetului ieşean, chiar în mai mare măsură decât la alții, ceva ireductibil, ceva care vesteşte de fiecare dată, tranşant ca o trompetă (de înger): acesta este un text de Emil Brumaru. De cine altcineva ar putea fi un poem ca acesta: „Degeaba scrisori cu reproşuri/ Îți scriu pentru suflet şi trup/ Când fustele tale în cloşuri/ Au trântori fugiți de la stup// Şi când doar serafii-s de vină/ Că sânii ți-i umflă c-un pai,/ Iubito topită-n lumină/ Precum o biserică-n ceai” („Cântec naiv”)?

Sau cine altcineva decât Emil Brumaru ar fi putut compune următoarea „Numărătoare pentru puştoaice şi babalâci”: „elefantul/ dă/ din/ trompă/ strada/ gării/ dă/ din/ pompă/ avionul/ dă/ din/ bombă/ însă/ nimeni/ nu/ sucombă”?

Cultul desuetudinii, umorul de o delicatețe infinită, erotismul obsesiv şi totuşi mereu artistizat, spiritul ludic angelic, desăvârşita tehnică a versificației, ca şi un mod

abrupt de a încheia uneori joaca, asemenea unui copil bosumflat, toate acestea la un loc şi poate şi alte componente, mai eterate, imposibil de sesizat de către un critic prozaic, contribuie la crearea unei frumuseți seducătoare, narcotizante şi inconfundabile.

Mai mult decât cu oricine altcineva, Emil Brumaru seamănă cu sine. S-ar putea spune, chiar, că *seamănă prea mult cu sine.* Aceasta este, poate, şi singura primejdie pentru poezia sa: consecvența dusă prea departe, *in extremis* până la manierism. Deocamdată însă nu s-a ajuns atât de departe. Poetul ne oferă încă surprize, ne recucereşte cu fiecare nou text.

Alex. Ştefănescu

Versuri
(1970)

Elegie

O, vechi şi dragi bucătării de vară,
Simt iar în gură gust suav de-amiază
Şi în tristețea care mă-nconjoară
Din nou copilăria mea visează:
Ienibahar, piper prăjit pe plită,
Peşti groşi ce-au adormit în sos cu lapte,
Curcani păstrați în zeama lor o noapte
Spre o delicatețe infinită,
Ciuperci cât canapeaua, în dantele,

Icre cu bob bălos ce ochiu-şi cască,
Aluaturi tapisate, crescând grele
Într-o dobitocie îngerească,
Moi miezuri de ficați în butoiaşe
De ou de melc, înlăcrămate dulce,
Mujdeiuri ireale, şunci gingaşe
Când sufletu-n muştar vrea să se culce,
Şi-n ceainice vădindu-şi eminența
Prin fast de irizări şi toarte fine
Ceaiuri scăzute până la esența
Trandafirie-a lucrului în sine!

Cântec naiv

Fecioarele se încurcau în gene,
Motanii se frecau de damigene
Şi ne era la toți atât de lene.

Torceau femei de angora în pat!
.....
Şi-ncet sufletul nostru-a căpătat
Ape adânci cu lustru-ntunecat.

În dormitor

Niciun chip n-a căzut în paloare
Ca al tău, adormit şi frumos.
Fulgera, luminându-te-arare,
Câte-un vis sub al tâmplelor os.

Respirai cu atâta sfială,
Încât aerul ud se-nchega
Lângă nările-adânci în petale.
Respirai, surâzând, catifea.

Fascinat de-al său geamăn, spre-oglindă
Brațul tău prins în somn se-alungea
Visător. Oh, să nu se desprindă!

Baladă

Vechi piftier de țâțe clocitoare,
Prin pâlnii scurs în bălți de somn ca lapții,
Nemăturat cu geana de fecioare,
Cel mai becisnic dintre toți inapții,

Ou putrezindu-şi gălbenuşu-alene
Pe polițe, din nou mi se arată
VEDENIA! Parfumul face pene
Şi-năbuşă nări, căni, odăi şi, iată,

Prin iadul cald din jur mişc-o femeie
Piciorul ei, greu minutar de carne.
Ce fante ca din bumbi pieptu-şi descheie,
Preauleios sufletu-n ceşti să-şi toarne?

Închinare

O, ACEL VERS, subțire maț de flutur,
Chioşc de cocon, desmăț al smirnei moale,
Crud pârț de înger chiflicind cristale,
Rouă regească-n turn ce-arar o scutur!

Cântec

Amiezi înfăşurate în vanilii,
Pe tăvi trântite, gingaşe şi moi,
Cu clopoței gălăgioşi la gene
Şi degete prelinse din oloi,

Trec în dulapuri, râd dintre lichioruri,
Pândite de păianjeni când lipsim.
(Oh, pentru ele-n căni au loc omoruri
Şi drame dulci cu caracter intim!)

Şi-n urmă le mai flutură o clipă
În marile odăi blazonul pur
Cu patru crini purtați de o fecioară
În mână peste-o pajişte de-azur.

Prezentare

Trăiam în bulion, trăiam în fructe,
În dulci latrine cu hârtii murdare,
În untdelemn duceam naive lupte,
Sticlele mele aveau dop de soare.

Iubeam păianjeni fără ca să-mi pese
Şi lângă ziduri mirosul de var;
Pe tăvi dormeam alături de mari fese
De piersice roz-albe ce transpar.

Iar perna mea, ca laptele de moale,
Puf de cocor ce zboară-n ea avea.
Piperele cu rangurile sale
Vechi pretendente-au fost la nara mea.

Şi pentru-a-mi fi stăpână şi regină
Peste imperiul vast de lene calmă
În faţa mea creştea ciuperca fină
Cu reverenţe şi cu spori în palmă.

Ceas

E ceasu-n graniţi fine de răcori
Oprit, până când sufletul îl umple,
Motanii îmi surâd curtenitori
Şi sclifosiţi din blănurile scumpe.
Şi litera se-nfundă mai docilă,
Mai aromată, mai neprihănită,
Ca-ntr-un fotoliu-n afânata filă;
Cu-o temenea imagini mă invită.
Caleşti ce-mi poartă încă-adolescenţa
Ca pe un crin de delicată vază
Lunecă line prin luminescenţa
Pereţilor care se subţiază.
Înfăşurat în lirice caftane,
Nu prididesc silabele să număr...

Oh, eu am vrut să spun numai că treci
Cu-o umbreluță de mărar pe umăr.

Amnezie

Dacă iei o portocală
Şi-o dezbraci în pielea goală
Ca să-i vezi miezul adânc
Peste care îngeri plâng
Cu căpşune-n loc de ochi
Şi aripi din foi de plopi,
Se întâmplă să uiți totul...

Ea stăpâneşte

Ea stăpâneşte linguri cristaline,
Pâlnii de somn, pipere pătimaşe,
Cuțite ce ucid prin limpezime,
Ibrice-adânci cu falnice panaşe.

Şi-n timp ce eu cetățile cutreier
Spre-a spune lumii cât îi de frumoasă
Ea osândeşte-n flăcări de mătasă
Ciuperci umplute iezuit cu greier.

Şi cinstea mi-o păstrează fără pată
Alunecând suav printre supuşi.
O, fie-i mâna binecuvântată
În liniştea curatului albuş.

Sentința

Fecioarelor căzute în genunchi
Li se retează genele pe trunchi
Fiindc-au surâs din somn în largi crivate
Cu şoldurile neînfăşurate,
Şi-n miez de noapte, având bluza lipsă,
Au pus cu sânii luna în eclipsă,
Şi-au îndrăznit să-ntreacă-n rotunjime
Izvoarele credinței din vechime.
Au tulburat mişcările cereşti
Prinzându-şi seara fustele în cleşti
De rufe pe subțiri şi crude funii,
Miresme cotropindu-ne ca hunii.

Şi-acum plutesc şi-n palme roze bat
Mingi pline cu un aer necurat.

Glycera

Tu în cămări, ferită de Austru,
Cu puf de gâscă sânilor dai lustru
Şi, ca să-ți cadă chipul în paloare,
Îți pui la şold, cu greață, lipitoare.

Şi faci paşi mici să simți pe preşuri late
Gâdilituri la talpă, desfrânate.
Şi-ncerci sub lampă văluri pentru şale
Pe ele cu picturi cu animale.

Pe urmă, în peceți de la inele,
Clatini corăbii, numeri turturele
Şi-aplauzi când coboară din tavan
Pe-o piersică păianjenul profan.

Exclamație

Ce bine-i să trăieşti în cărămida
Care se sfarmă moale printre spini,
Să-ți fie gândul dulce ca uleiul
Dovlecilor la care te închini,
Şi sufletul să ți-l împaci cu sticle,
Cu piersici şi cu trenuri timpurii.

O, adormind în dosul unei case
De melc suav, ce bine-i să nu scrii!

Pastel creştin

Cu țâțele-nțepate de tăuni,
Vacile roşii rumegau scaieții.
Lângă izvorul sacru-al dimineții
Netulburat, Isus făcea minuni.

Inconştiente-l pipăiau pe pulpe
Râmele lungi. El, simplu şi supus,
Adolescentul, palidul Isus,
Hrănea din palme cu furnici o vulpe.

O fată-ascunsă-n frageda cucută
Îmbrățișa un şarpe adormit.
Şi, când sleită coapsa s-a oprit,
I s-a părut că Fiul o sărută.

Dulapul

Dulap obscur, în tine arde-un înger
Îmbobocit pe râşniți de cafea
Visând piper rotund şi zahăr cubic,
Fără să-ți ştie taina nimenea.

Ouă adânci cu-amiezi sub coajă fină
Tu-ascunzi tăcut, miresme ce le ierți,
Dulci farfurii cu sufletul ca roza
De parfumat lângă mari peşti inerți.

Dar la amurg cotloanele de umbră
Pline-s de spaima furilor gândaci!
Unde e cheia tandră şi subțire
Spre-a rupe neputința-n care zaci?

Ca s-auzim cum pentru-ntâia oară
Cuțitele vorbesc de mărul acru
Şi scos suav din căni miezul de apă
Să-ți tremure pe rafturi, dulap sacru.

Apocrifa I

Timpul ceasurile-şi plimbă
Îmbrăcate în civil.
Dintr-un câine curge-o limbă.

Apoi trece-o săptămână.
Cuiul intră în perete
Şi găleata în fântână.

Şi-n bucătăria pură
Cănile se coc şi-aşteaptă
Atârnând cu apa-n gură.

Glycera

Glycera are vergi cu care bate
Nervoasă portocalele prea dulci
Şi-un păr cârlionțat de vechi păcate
În care nu e bine să te-ncurci.

Ce zeu să născocesc să îmi ajute
Cu harul lui ca dânsa să mă lase
Să-i fiu umilul sclav ce scoate plute
Cu grație din sticle lungi la masă?

Şi piersice, stropind-o lin cu apă
Să nu leşine, să-i aşez în mână,
Să strig la papagal când o să-nceapă

Să-i ocărască mersul de stăpână

Şi sânii mari ce-i ține doar afară,
Licențioşi, pe ei motani să-şi culce,
C-un pămătuf să-i scutur la picioare
Din copăcei miresmele năuce

Şi seara să-i citesc cu vocea clară,
Spre-a adormi frumos, poeți sublimi
În timp ce-n porțelane-o să transpară
Războaie între guelfi şi ghibelini!

Astenie

Vorbiți încet, sau poate chiar în şoaptă,
Azi sunt neputincios ca o mătasă,
Doar sufletul îmi lunecă prin casă
Pe marile covoare şi aşteaptă.

Intrarea lui în vis e-ngăduită
De mult. S-a pregătit cu sârguință.
Hainele mele fragede palpită
Să-i înfăşoare lirica ființă.

Căci va pleca. Şi-n alba încăpere
O să rămân cu fața mai frumoasă.
Şi fiecare lucru îmi va cere
Să îi surâd. Azi sunt ca o mătasă.

Cântec trist

Dulci bucătării de vară
Cu găleți de zoi la uşă,
Unde plitele-şi înfundă
Nara moale în cenuşă

Şi lumina cade-n crătiți
Şi-mbătați de-azur şi izuri
Bat cu capu-n geamuri triste
Bâzălăii din brizbrizuri,

Doar în voi, suav şi tainic,
Ca adus de un murmur,
Pot, suit pe taburete,
Să ating iar cerul pur.

Cântec de adolescent

Şerpi uriaşi cu fluturi calzi în gură
Alunecă prin somn şi prin mătase.
Din miezuri crude flori primejdioase
Țâşnesc subțiri. Şi aerul murmură...

Însângerat de frăgezimea ierbii,
Ce greu vinovăția-i să ți-o porți!
.....
Pe lacuri mari, catifelați şi morți,
Plutesc striviți de nuferi proaspeți cerbii.

Cerb

Ieri a venit un cerb frumos la gară
Să-şi ieie un bilet de rouă moale.
Vroia să plece. Pentru prima oară
Pe la ghişee vechi dădea târcoale.

Creşteau încet pe coarnele lui triste
Mari portocale clătinând lichide
De după-amiază, fragede batiste,
Bucăți de zahăr candel translucide.

Toți se mirau cum poate el culege
Cu botul, printre melci, ciuperca plină
De arpacaş din cratiți de răşină;
Femei se ofereau ca să-l proteje

Să intre elegant la clasa-ntâia,
Să aburească-oglinzile cu nara,
Când leşină, să-i stoarcă lin lămâia
Pe limba lui blajină cum e ceara.

Dar l-au predat în haltă conductorii
Şi a rămas, cu iuți bătăi de pleoapă,
Să plângă-adânc la marginile orei
În umbra unui turn opac de apă.

Cântec de toamnă

Blând clătinat pe marile cântare
În toamna asta fără de folos,
Nemaiiubind, cu actele pierdute,
Eu, care nu mai ştiu să scriu frumos,

Şi-mi clipocesc în suflet untdelemnuri
Stoarse secret şi surde bulioane,
Renunț; copilăros de ce să caut
Mingi chiflicite putred prin burlane?

Şi cărei vidme dulci i-aş mai trimite
Plicuri lipite cu albuş de ou?
Brumele-şi pun în pieptul meu urechea.
Lămpi moi se surpă c-un suav ecou...

Apocrifa II

Parfumurile după ploaie
Ne bagă degetele-n nări.
Un kilogram de fluturi putrezi
Candoarea are în cămări
Din care cu delicatețe
Serveşte trişti musafiri.
Adolescenții mor de coşuri
În toiul marilor iubiri.

Rugăciune

O, vremea când eram copii,
Tutungerii, tutungerii,
Cărți de-aventuri, nuci cu magiun,
Ce să vă spun, cum să vă spun?
Iubiri ascunse în ghiozdan,
Sutiene mici cu miros rar
Decolorate an de an,
Plânsul adânc dintr-o vacanță
În frâna unui tren marfar...

Interior

Sunt încăperi în care aşteptarea
Se sparge-n țăndări crude ca o vază;
Din solnițe, îndrăgostită, sarea
Să ne atace sufletul visează.

Ce gânduri stranii iau atunci ființă!
În farfurii, trântite moi pe spate,
Piersice roz au pleoapele umflate
De somn ca de o tainică dorință.

Şi-n după-amiezi suave, cu suspin,
Când geamurile-s bălți de apă dulce
Şi tocătoarele de carne toacă lin,
Miresme-alături vin să ni se culce.

Romanță

Iubirea, şaretă cu mere,

Prin sufletul nostru trecu.

Din staule dulci de-amintire
Viţeii ne cheamă cu muuu,
Copacii-şi procură jobene
De brumă şi mor eleganţi,
În cărţi de ghicit către seară
Sunt dame iubite de fanţi,
Şi-n ceşti de cafea armistiţii
Pe care le ştii numai tu.

Iubirea, şaretă cu mere,
Prin sufletul nostru trecu.

În magazie

Când seara-n magazii de rumeguş
Ni se preling pe suflete vagi uşi
Şi ne-ntâlnim deodată faţă-n faţă
Cu mari păianjeni care cară aţă,
Printre genuni de bălii largi şi-adânce
Deasupra cepelor de nea se plânge.

Culcarea lucrurilor un heruv
Sfâşietor o cântă dintr-un tub,
Aeru-i strâns cu grijă în dulap,
Împăturit de cel mai blând seraf,
O, prin unghere îngerii fac liberi
Deschideri moi de aripi şi închideri,
Pentru-adorare, din uleiuri scoşi,

Pe crucea geamurilor zac Hristoşi.

Şi-i o cristalizare şi-o scădere
A vieții în borcane vechi cu miere,
Şi-i o surpare de cenuşi în plite,
Şi-n inimi rod cântare ruginite...

Madrigal respins

Mi-au descifrat în palmă zeci de haruri
Şi dulci femei vestiții chiromanți.
De-aceea îmi tocesc în madrigaluri
Creionul chinezesc cu elefanți.

De-aceea stau şi dorm o săptămână
Şi-apoi o săptămână rămân treaz
Spre-a ridica în slăvi cu lira-n mână
Sânii bombați şi roua din obraz.

De-aceea uneori îmi iau motanul
Pe piept şi lenevesc îndurerat.
Căci, iată, trece ziua, trece anul
Şi eu nici umbra nu ți-am sărutat.

Încât, în timp ce tu îți mâni şareta
Prin păpădii, de jalea ce mă arde,
Ochesc scârbit păuni cu arbaleta
Şi-n ziduri bat aiurea cu bombarde!

Înger

Un înger s-a trezit într-o amiază.
Era prea grea lumina şi-l izbea.
Alături tremura prelung o vază
Îndrăgostită de o catifea.

El şi-a-ncălțat uşoarele botine,
Şi-a luat din vis bastonul de parfum,
Şi-a pus pe-aripi tristețurile fine
Şi mâinile şi-a-nmănuşat în fum.

Oglinda-l aurea nedumerită.
Era fecior de spumă sau fecioară
Ce trebuia din perne moi s-apară
Parcă prelins, parcă cernut prin sită?

Cine-l iubea în încăperea crudă,
Necoaptă pentru marea întâlnire?
Vibra-ntre lucruri tandru şi subțire
Fără să vadă, fără să audă...

Cu nara doar simțea cum lângă dânsul
Un crin durerea pură-şi destrăma.
Şi i-ar fi plâns alături. Însă plânsul
De ochi are nevoie. Nu-i avea...

Şi-a vrut să facă-un pas. Oprit de uşă,

S-a speriat de-aşa miresme reci
Prin care ți se umplu de cenuşă
Unghia roz şi sufletul când treci.

Şi-a pipăit pereții cu sfială;
Oh, porii lor ce-arome risipeau!
Fusese somnul lui oare-o greşeală
Şi-acum odăi închise-l pedepseau?

.....

Şi îngerul trezit într-o amiază
S-a dezbrăcat suav şi adormind,
Din nou, invidiindu-l că visează,
Amiezile îl luminau pe rând.

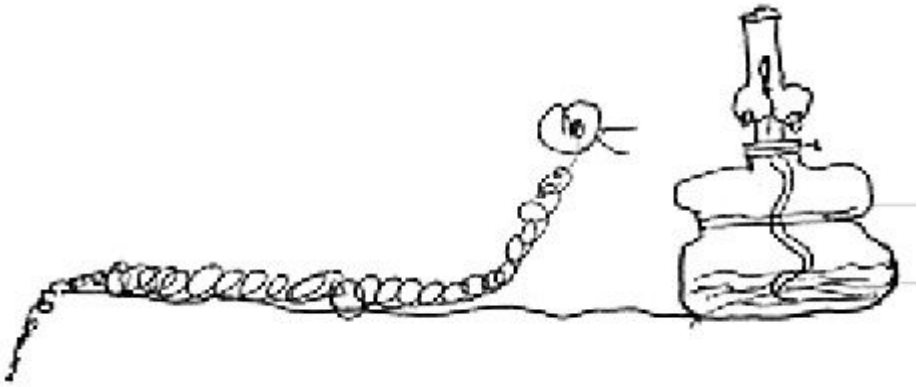

Adormind

Subțire şi isteric piperul mă înțeapă,
Un miros gros de pâine mă mângâie pe mână,
Parfumuri moi şi albe din maldăre de lână...
Şi-n toate, unsuroasă, aroma grea de ceapă.

Miroase a rugină şi-a apă clocotită.
E ceaiul. Ascuțime stridentă de lămâie.
Apoi dulceața caldă, sărată şi lălâie
A turtei ce se coace în untdelemn pe plită.

O tentă de povidlă de prune îngroşată
Cu indiscreții fine (mă mir!) de cârpă arsă.
O clipă-o nuanțare de lapte, însă ştearsă...
Şi deodată somnul pe frunte ca o pată.

Cântec

O, azi sunt bucuros ca un cristal!
Fără cusur mi-s hainele de înger.
Mi-e fiecare nastur triumfal
Încoronat de proaspete răsfrângeri.

Luați-mă, oglinzi, în cuarțul vostru
Încă puțin, căci vreau să plec de-acuma
Spre dulcele Septembre unde rostul
Meu este doar s-ating cu pieptul bruma.

Imn

Cinstiți aceste sfere de mătase,
Înzăpezite miezuri de tomate,
Crude cetăți cu punțile lăsate
Spre sufletele noastre curioase.

O, ce candoare-n gestul de-a desface
Fecioarei adormite în legumă
Pieptarul străveziei promoroace.

Tu o trezeşti, cu un sărut, din brumă.

Uimită-i de răcoarea dintre lucruri...

De rotunjimea ei o să te bucuri,
Căci ți se dă, cuminte şi adâncă.
Pân' la pământ cinstiți aceste sfere, încă.

Nocturnă

Se-apropie ora când din piuliță
Piperul îşi suie în aer o spiță
Subțire şi-nțeapă moi bile de apă
Ce-n spații din luciul găleților scapă.

Ooo, strigă un flutur de noapte prelung
Când putrede-antene dulapuri ajung
Şi rupte cad fără sfârşit într-o cană...

Pierduți printre solnițe-n camera vană,
Gândacii umpluți cu un lapte prea acru
Au nimburi de spaimă şi sufletul sacru,
Şi trec prin inele uitate pe masă
Spre-o mână ce doarme, de carne frumoasă.

Cântec de copil

Când înserează albuşurile-n ouă
Şi trec ecouri prin borcane goale,
Oh, lămpile când blând ne sug din suflet
Cu dulci fitile o lumină moale,

Şi îngeri muți miresmele cu roaba
Ni le răstoarnă-n nări ca să ne placă,
Iar cănile atârnă-ntre ulcioare
Pline cu lapte stors naiv din vacă,

Atât de-adâncă e uimirea noastră,
Că ni se face teamă în odaie!
Nu se ridică nimeni ca să taie
Cu fierăstrăul roua din fereastră?

Izvoarele

Între izvoarele care desfac în jur
Rănile uriaşe de azur
Dovlecii plini de mațe stau candizi
Şi-nlăcrimați în pături de omizi.

Din mâluri dulci cu mormoloci şi sare
Lumina urcă iazurile clare.
Orele-atârnă-n iarbă nemuşcate
De vietățile ce clipocesc pe spate.

Arătare

Înmănuşați în muşețel, pe cap cu ceainic
Şi-n ochi cu umbre rupte din mărar,
Când zahărul se sfarmă şi cad linguri,
Se-apropiau de noi îngerii mari.

Veneau rostogolind suave globuri
De lapte prins în ugere de crini,
Cu mâna picurată din veşminte
În degete subțiri de glicerini.

Şi se-apleca uşor câte-o fântână
Să li se verse-n suflete. Atunci
Ei scuturau din perii vechi de haine
Luminile... Şi dispăreau prelungi...

Strămoşească

Pe măciulii gustoase de maci, într-a amiezii,
Urca domol cireada de buburuze roşii,
Umflați cu ştir şi steve se bucurau strămoşii
Că se-mplinesc dovlecii în țarină şi iezii.

Plesneau muştele-n baligi de zeamă şi căldură.
Din borți pândeau păianjeni şi coropişniți rele.
Apusurile grave chifteau în bătătură
Ca nişte uriaşe grămezi de patlagele.

Pătrunşi de rostul vremii şi-a scurgerii acestei,
În cele şapte zile şi nopți din săptămână,
Ei aşteptau să prindă ulcioarele smântână,
Evlavioşi, cu gândul la bucile nevestei.

Femeilor spre toamnă le da țâțele-n lapte,
În vaci creşteau viței şi în găine ouă,
Iar uneori venită în tindă peste noapte,
Năştea şi Preacurata printre balerci de rouă.

Întâmplări

Se întâmpla să-mi cadă-un fruct în mână
Ne-atins decât de inocența mea,
Să-mi izvorască pragul, cheia-n uşă
Să înflorească mi se întâmpla.
Şi, cum eram şi neatent şi-aproape
De mine orice astru se rotea,
Tăiam candid cu borul pălăriei
Câte un soare fericit, câte o stea...

Asceți

Aeru-i cald şi roz ca sub umbrele,
Crini înjugați trag care de parfum,
Fagi ceruiți în sobe fac un scrum
Mirositor şi fin, ca să-i înşele.
Greieri răscopți de cântece, din rană,
I-ademenesc țârâitor şi dulce,
Oh, pipe cu capac de porțelană
Vor între fumuri trândave să-i culce.
Iar Vorbele-n pahare sunt purtate,
Pe lângă dânşii, către depărtare,
Pe vârf de deget moale de fecioare
Cu sânii albi ca două mari lăcate.
Şi proaspătă, ca-n nări de bou, răcoarea
La sfat tăcut în jilțuri îi îmbie...

Ei îşi presară-n carnea crudă sarea
Din solnițe cu-o gravă bucurie,
Mult răbdători la tot ce se întâmplă,
Şi cu ciocanu-şi bat suave cuie
De puritate în rotunda tâmplă.

Gând

Să intri în odăi din care nimeni
Nu te mai scapă.
Unde e totul proaspăt ca-n mărar,
Unde sunt căni cu apă!
Încet să te scufunzi pân' la mătasa
Unui veşmânt uitat de o femeie
Deasupra căruia se zbate străvezie casa.

Detectivul Arthur
(1970)

Detectivul Arthur

Detectivul Arthur va sosi împreună cu umbrele serii, precaut,
Având în valiza-i uşoară motanul lui leneş pe care-o să-l lase
puțin,
Înainte de-a-ncepe ancheta, să cânte-n fotoliu din flaut
În vreme ce dânsu-şi va umple, trist, pipa cu crini.

Şi-a doua zi, plin de candoare, la micul dejun,
Când fluturii beau catifea şi cățeii mănâncă dantele de fețe de
masă,
Va îmbrăca cel mai moale şi fraged costum
C-un înger brodat sub rever şi cu nasturi ucişi în mătasă.

Apoi va citi elegii dintr-o veche revistă
Şi, sprijinindu-se-ncet cu o mână subțire, prelungă şi stranie
De pianina pensiunii, deodată, spre-a-şi dovedi că există,
El va muia, surâzând dureros, o caisă-n şampanie!

Rugăciunea detectivului Arthur

1.

Nimeni şi nimic nu mă poate opri, la ora cinci după masă,
Când lumina e albă şi-n magazii toamna miroase a praf adormit,
În iarbă să pun un pantof cu şireturi subțiri de mătasă,
Aşteptând să se umple cu flori, şi să fiu fericit...

2.
Nimeni şi nimic nu mă poate opri să caut prin şanțuri bucăți
de ziare,
Să iubesc către seară apa şi pietrele mari de sub poduri; oh, istovit,
Să sărut o scară ce putrezeşte în brusturii de lângă ziduri amare,
În timp ce furnicile trec, şi să fiu fericit...

3.
Nimeni şi nimic nu mă poate opri să ascut pe o treaptă a casei satârul tocit
Cu care tai carne suavă de fluturi ce-i visul motanilor mei,
Să-ngenunchez pe podele în fața sticlelor lungi de oțet şi ulei,
Fără sfială plângând, şi să fiu fericit...

4.
Nimeni şi nimic nu mă poate opri să desfac în amurg un ceasornic de fată
(El are rotițe de înger!); să găsesc păianjeni bătrâni în pompe stricate de flit
Şi pe a şaptea ceşcuță din sumbrul dulap o amprentă ciudată,

Şi-apoi să umblu tăcut prin odăi, şi să fiu fericit...

Fluturii din pandişpan

1.
„Domnule, şi vă rog să mă credeți, îmi vine atât de greu
Să vorbesc, de la o vreme, la masa
Pe care o iau sub portretul iubitului meu
Din pandişpanul tăiat la desert zboară fluturi albaştri şi fini ca
mătasa!

Atunci cei doi motani somnolenți, îngrăşați cu dulceață,
Ce torc de o parte şi alta a coapselor mele,
Fac tumbe ciudate, se-agață rotunzi de perdele,
Iar eu, leşinând, îmi acopăr cu palmele fața...”

2.
Detectivul Arthur puse molatec trei întrebări:
„Doamnă, n-ați observat, c-un surâs, uneori,
Melci uriaşi, tremurând pe clanțele de la intrări
Când deschideți, pentru motanii de angora, uşile-n zori?”

„După amiază, la ora aceea confuză,
Când sânii îi țineți, prea mari, pe tăvițe de cedru,
N-ați auzit hohote mici lângă bluză?”,
Insistă detectivul Arthur, visător şi integru...

„Când coborâți scările-n parc, către seară, fără ca nimeni să vă
aştepte,
N-ați întâlnit un seraf în mână c-o ladă de mirodenii
Şi cu cealaltă bătând mingi parfumate de trepte,
Făcându-se că nu vă vede, din cauza jenii?”

3.
Glycera îşi strânse veşmântul la piept. Nu răspunse.
Detectivul Arthur, plin de delicatețe,
Din buzunarele lui nepătrunse,
Scoase un pandişpan albastru pe dulcele-i fețe,

Îl aşează grațios şi candid între ei
Şi luând un cuțit îl tăie dintr-odată!
O, ce pufoşi se-nălțară, ce leneşi, ce calzi fluturii, galbeni acum, prin odăi...
„Doamnă”, şopti detectivul Arthur, „permiteți-mi să mă retrag,
n-o să vă uit niciodată...”.

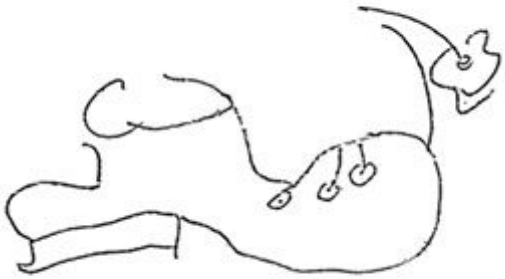

Prima elegie a detectivului Arthur

Ții minte orășelul acela de munte
Cu ganguri subțiri şi prepelicari lătrând de-ncântare?
Treceau pelerini. Fecioarele-aveau jartiere de pluş cu nostalgice
funte
Când, pajişti scoțând din corsaj, către-amurg, ieşeau la plimbare.

Călătoream (ți-aminteşti?) în cea mai frumoasă caleaşcă
C-un flutur miop, între noi, privind fericit înainte.
Eram pe atunci detectivul tău trist şi cuminte
Care-ți turna la popasuri laptele dulce în ceaşcă.

Apoi, într-o seară (caută-adânc în memorie!),
Ne-am dezbrăcat, neştiind întâmplarea aceasta ce-nseamnă,
Şi renunțând la găsirea pisicilor tale, la glorie,
Oh, ne-am pictat unul altuia, palizi, pe coapsele calde, vechi peisaje de toamnă...

A doua elegie a detectivului Arthur

O, dac-ai vrea să ne-ascundem de lume în vechiul dulap
Plin cu jachete şi rochii din marea sufragerie,
Când după-amiaza ne tulbură minții-le-n cap
Şi prin unghere sunt nasturi pierduți ce se roagă acolo pe veci
să rămâie...

Toți s-ar gândi c-am fugit de prea multă iubire...
Singur, motanul tău blând ne-ar cunoaşte teribila taină
Şi ne-ar aduce, pe-ascuns, portocale, prin rostogolire,
Ca să mâncăm, ghemuiți de plăcere-ntr-o haină...

Iar apoi, dac-ai vrea să ieşim, către seară,
Ne-am întrista atât de adânc clătinând un albastru sifon,
Că, uluiți de obiectele strânse-n lumina aceea amară,
O, ne-am ascunde din nou sub patul imens de mahon...

A treia elegie a detectivului Arthur

Iartă-mă că te-am pândit toată seara, de după perdele c-o vază în mână.
Nu ştiu de ce, în timp ce-ngrijeai de ierbar şi canari,
Mi s-a părut (ca-n fiece seară din ultima, vai, săptămână)
Că risipindu-te-n aerul pur al odăii o să dispari...

Te-ai tutuit c-un seraf?
Oh, se-auzea de pe unghii cum oja îți picură rar,
De răsuflarea lui caldă, pe preşuri. Urme în praf
Am observat pe-o măsuță lucioasă: parcă-ar fi fost cineva încălțat în mărar...

De aceea, când te-ai culcat surâzând (ce imensă greşeală!)
Fără să bănui că, trist, detectivul Arthur te veghează,
Ți-am ridicat de pe jos, întorcându-mi privirea cu multă sfială,
Rochia ta parfumată şi am ascuns-o, gelos pe seraful acela, în

vază...

A patra elegie a detectivului Arthur

Hai să intrăm la bătrânul bijutier
Acum, când amurgul de iarnă ne face să rătăcim printre vechile case,
Şi să-l rugăm în genunchi, pân' la lacrimi, sutienul fierbinte şi
tainicul tău portjartier
Să ți le bată în pietrele cele mai scumpe şi mai somnoroase.

Şi, fiindcă va trebui pentr-o clipă să i le dai,
Rămasă-n dugheana lui plină cu bile de fildeş în pielea goală,
O să-ți ascunzi, c-un surâs vinovat, în ceşcuțe de ceai
Sânii rotunzi şi pe coapse-ți vei pune o portocală.

Iar dacă deodată, cu spaimă, la uşă vei auzi clopoțelul,
Să nu te întorci – detectivul Arthur e cu tine!
Va fi doar un înger venit să-şi graveze-n inelul
De aur al frunții această-ntâmplare ciudată, c-o nesfârşită ruşine...

A cincea elegie a detectivului Arthur

Ieşisem din cinematograful acela de la periferie unde rulase-un
film mut,
Ținându-ne-atât de sfioşi de mână... Cânta un pian...

Şi, când ne-am oprit în mijlocul străzii şi m-ai întrebat, visătoare,
ce am,
Uitându-ne țintă unul la altul, deodată, ne-am recunoscut!

Eram (Dumnezeule!) domnul ce tocmai coborâse din vechea cabrioletă,
Cu fracul boțit şi jobenul sub braț, venit ca să fure, spre seară,
Motanul familiei, şi tu erai, sigur, naiva subretă
Ce-l vede şi țipă, şi el o împuşcă-ntre sânii bombați, şi-apoi o
iubeşte-n cămară...

Şi-atunci ne-am dat drumul la mâini şi-amândoi, pe trotuare,
Am luat-o la fugă cuprinşi de-o teribilă panică
Şi-n urmă, deasupra grilajelor, cărnoase şi necruțătoare,
Plante gigante creşteau, ca să ne tragă-napoi, în Grădina Botanică!!

A şasea elegie a detectivului Arthur

Poate într-o dimineață îmi va sosi prin poştă un colet uriaş
Cu-albastre ştampile şi timbre subțiri de mătasă
Pe care-l voi duce, plutind fericit prin întregul oraş,
Mirându-mă cât de uşor e şi de parfumat, până-acasă.

Şi-acolo, lăsându-l puțin pe îngustul trotuar
Ca să descui, voi vedea cu mirare cum, singur, din funde,

Încet se desface şi cum dinăuntru apar,
Oh, goale şi albe, picioarele tale prelungi cu mici unghii rotunde!

Şi-atunci te-aş lua-nfrigurat din imensa cutie
Şi-aproape nebun aş fugi cu tine în braţe
La vechiul bufet cu borcane lucioase şi-adânci din sufragerie
Să-ţi dau, căci ai fi leşinată de foame şi dragoste, cu linguriţa
dulceaţă...

Ultima elegie a detectivului Arthur

Dacă într-o după amiază de toamnă ne-am duce la Julien Ospitalierul,
Prietenul meu ce trăieşte departe de lume c-o bilă în mână,
O, l-am găsi în genunchi, într-un colţ, sărutând şifonierul
Şi îndopând şerpişori sinilii cu smântână.

Şi, după ce s-ar scuza ruşinat că la dânsu-i deranj,
Vorbindu-ne-ncet despre fluturi şi sfintele taine,
Castane prăjite ne-ar da şi pilaf de gutuie oranj
Şi piersice-ar şterge, la urmă, de praf cu vechi perii de haine.

Apoi ne-ar cânta, de vecernie, din muzicuţă-n veranda umbrită
de-arţari
Tangouri atât de ticsite de molii şi valsuri atât de pufoase,

Încât ai începe să plângi, amintindu-ți c-odată ai fost, pentru-o
seară, aleasă
REGINA MARELUI BAL DE ADIO AL DETECTIVILOR PARTICULARI...

Testamentul detectivului Arthur

1. Trebuie să stai mult timp singur ca să poți auzi lumina. Trebuie să-ți laşi nările în strujeni ca să simți cum miros îngerii după-masă. Trebuie să baţi cuie în zid, şi zidul trebuie să fie roşu ca zahărul din copilărie, ca să auzi cum cade o unghie de crin. Trebuie să-ți aureşti manşetele cămăşii cu fântâni ca să atingi inocența. Şi mai trebuie, vai, mai trebuie să salvezi un brusture de la albastru!

2. Un scaun poate fi inima ácelor, inima şinelor plutind în păcură – după-amiază cu ghiozdan zvârlit sub pat – sau un măr, un măr prin care pot trece trenuri sticloase cu franjuri de frică la roți. Un scaun poate fi şi liniştea vacilor, zgomotul unui parfum, tăierea piersicilor cu fierăstrăul şi-a zilei cu o femeie cărnoasă.

3. Undeva trebuie să ducă aceste cuvinte. Poate la funte de ceară pe-acoperişuri subțiri. Şi iată: pajişti cârlionțate, vipere-n vânt, picături de aur pe şapcă de înger, fluturi înghesuiți sub genunchii fecioarelor şi-acolo, departe, o spaimă imensă.

4. Mica mea pungă cu gânduri de veghe, mica mea cheie pentru desfăcut frica! Lângă o pasăre de orez stă însuşi orezul. Iar faţa sângeră de amabilitate. E vorba de faţa florilor, de faţa scândurilor; e vorba de-un câine ce muşcă crinii, iar crinii turbă şi sfâşie marginea glastrei şi urechea unei doamne-n baticuri, o, numai baticuri, cu sânii de pluş paraşutat.

5. Ce bizare sunt uneori cărămizile! Ele urcă până sub streşini, ele trec din perete-n perete cu teamă! Şi-ntre ele e ceva nedefinit: poate nisip, poate picioare de flutur, poate amanți sinucişi cu beladonă. Iar mai târziu ele crapă! Odăi desfăcute-n apus, cu miezul vizibil, cu sâmburi de oameni superbi.

6. Fără linişte, prin ganguri vechi, la ora tâmpită de-azur a amiezii, când se încarcă butelii de aragaz şi sufletul cade pe rochii întinse în curți; fără linişte, în faţa vitrinelor cu lumânări uriaşe de ceară, pe lângă casele cu uşi de untdelemn, printre oamenii cu moartea la butonieră, o, mai ales printre femei (ciudatele oşti adormite în mers) intrate-n ciorapi de mătase până la coapsele lor fără linişte...

7. Veniți să vă spun despre sânge! E cerul meu din patlagini, e sufletul vechiului guşter trecând peste-o fată de smirnă. Amin. Veniți să vă spun despre carne. E marşul furnicii prin zahăr, e stamba întinsă pe şolduri. Amin.

8. Un om ce bate crini subțiri cu ciocanul în scânduri, ce prinde fântânile albe de frunze, ce-şi lasă gândul în stâlpii

frumoşi şi suferă de lucirea liniilor ferate, un om fără iubire, fără tristețe, fără surâs.

9. Vom juca biliard cu săruturi. Vom flutura-n evantaie subțiri, abia clătinate de-o mână, vom fi transparenți. Apoi, nedumeriți de hainele noastre cu nasturi uciși în tafta, de tot ce se întâmplă în case, vom risipi regrete din vechile noastre cravate. Câte promisiuni, o, câte saltele de lene sub suflet! Şi la urmă doar fuga de aceste cuvinte sălbatice...

10. Prins între rochii scrobite sufletul meu povesteşte. Despre fântâna uitată-n dovleci. Despre-un gard de leațuri subțiri, când roabele-s triste. Prin răsuflătorile beciului se preling râme de unt slăjit. În cristale scârțâie poarta numai de umbră ştiută. O femeie îşi spală părul în ceai făcând ziua să treacă.

11. Dulapuri, mari mistere ale copilăriei, flaute pline cu ceşti. O, zahărul cubic ce-mbată, o, rafturile voastre obscure, dulapuri adânci, cu cotloane de brânză, pline de spaima gândacilor (ei, lenții, ovalii, amorfii). Dulapuri, nări moi ce ne-absorb în pereți, nu suntem pentru voi decât un parfum? Uşile-acestea de apă, sertarele tremurătoare nu se închid din cauza sânilor tăi prea albi! Dulapuri de iarbă! Cui să dăruiesc un buchet de mânere de-alamă?

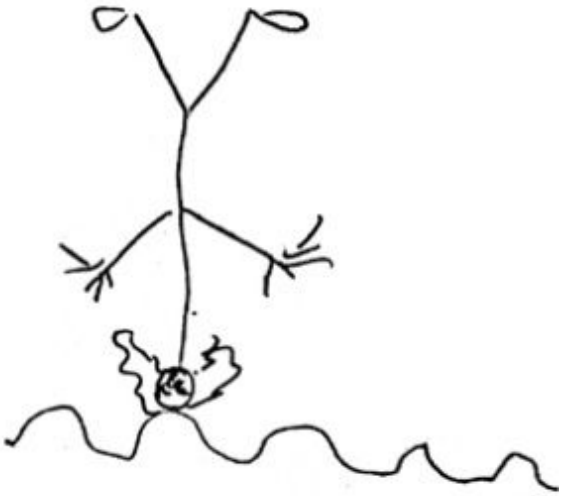

Şapte cântece naive pentru parfumat gura

1.
Octombrie în calendare
Bisericeşti îngălbenea...
Din ce dulap sublim voi scoate
Atlase vechi spre-a căuta,

Cu degete muiate-n aur
Ca de gutuie, ţărmul pur
Pe care îţi desprinzi ciorapii
Din catarame de azur?

2.
De ce nu vrei să-nnebuneşti la ora cinci
După amiază, când e-atât de bine,
Şi în sufrageriile adânci
Să faci pe preşuri tumbe dulci cu mine?

M-aş milogi-n dulapuri vechi să-ți pui
Rochia moale şi rămasă goală,
Ne-am bate cu lichioruri amărui
De chimion şi mentă glacială.

Iar către-amurg, făr-a mai ține minte
Cine suntem, aproape de mătasă,
Îngenunchind pe paturile sfinte
Am da cu sufletele noastre foc la casă!

3.
N-aş şti să spun mireasma
De n-ar pluti-n cearceafuri
Adânci părul tău negru
Sub raze, somn şi prafuri.

Pustie-ar fi urechea-n
Pavilionu-i crud,
Dar îți loveşti paharul
Uşor de dinți şi-aud.

Şi-ar trebui de lume

Ochii opaci s-ascund;
Treci tu: caleaşcă-i ora
Cu-aprins blazon rotund.

4.
Să facem leneşi noduri la batistă
Spre-a ne aminti de noi şi de azur
Şi, fericiți că fluturii există,
Ținuți de mâini de razele din jur,

Tu nasturi mari să-mi coşi cu ață tristă
La pardesiul meu de bun augur
În timp ce-o să-ntocmesc naiva listă
A vieții cu creionul cel mai pur.

Voi pune roua-ntâi ca-n vechi lighene
Să ne spălăm râzând cu calzi clăbuci,
Miresme-apoi cu talie şi gene,

Motani invidioşi şi clăpăugi
Ce te păzesc când dormi, iar la sfârşit
Sânii tăi albi cu fruntea-n infinit...

5.
Te-ademenesc cu pandişpan şi zahăr
Şi-n ani bisecți cu ouă de furnică,
Miresme-n samovare lucii scapăr
Şi-ți văd şoldul țicnit şi glezna mică.

Îți caut cu migală ceafa-n părul
În care-agrafe ard şi mor panglice,
Rostogolesc din biblii groase mărul
Spre tine ca veşmintele să-ți pice.

Şi ne iubim bezmetici, albi de pudră,
Elastici, fumegoşi, crud sfâşiați
De fluturi ce scot țipete şi zburdă
Imenşi prin hăul ceştilor cu zaț.

6.
Am file moi de apă în găleți,
Jiletci cu molii dulci în piepți de puf,
Cutii de pudră-n care îngeri fleți
Se tăvălesc pe burtă şi fac: buf!

Fotolii ce atrag prin şiretlic,
Mărare scumpe în caleşti de sos
Şi lângă vechi ibrice cu țuflic
Amiezi momite într-un glob lucios.

Dar numai tu cu sânii mari mă tulburi
Când leneşe şi fără drept de-apel
Amurgurile urcă lin prin tuburi
În sufletul meu trist de dovlecel.

7.
Să risipim culorile cu ochii

Şi cu urechea sunetele vagi,
Să fim, o, mai ales striviți de rochii,
De portjartiere, de sutiene dragi,

De căptuşeli lucioase de mătase,
De buzunare-adânci pline cu nuci,
De lungi fermoare rupte ce ne lasă,
Când se desfac pe şoldul tău, năuci;

Să fim deci limpezi, puri, uimiți de viață,
Ferfeniți de umbre şi lumini,
Un nătăfleț iubind o nătăfleață
În miezul trist al unui vechi goblin.

Julien Ospitalierul
(1974)

I

Julien Ospitalierul

Mă numesc Julien Ospitalierul. Am treizeci de ani.
Duc o viață destul de retrasă, la țară, şi iată, v-o jur,
În patul meu moale nu au dormit decât struguri şi boi diafani
Şi prieten nu-mi este decât detectivul Arthur.

Melcilor (celor mai leneşi) le-am spus totdeauna: „Veniți,

Putreziți în fotolii, umblați pe oglinzi, intrați-mi în gură”.
Oh, fiindcă nu pot refuza niciun dulce capriț,
Tinere cepe scăldat-am în lacrima-mi pură.

Vara cultiv levănțică şi-n vreme ce-aştept diligența poştală o dată la cinci săptămâni
S-aducă scrisori, în mână c-o bilă de fildeş gălbuie,
De sufletul meu mirosind a gard proaspăt atârnă-n extatice cuie
Subțiri lenjerii de fântâni.

Apoi, când e toamnă şi-ascult împăcat cum în lungi dup-amiezi
Iepuri de angora-mi ronțăie cărțile-n tufele-adânci de mărar
Şi cum se surpă pe mese miresme-n prăpastia unui pahar,
Cu toată ființa mea-n praf jubilez.

Şi-ngenunchind fericit lângă uşă,
Furnicile portocalii eu le trec peste prag, în urechi, dintr-o cameră-n alta,
Iar către-amurg mă rog blând şi umil să plutească-n înalta
Sufragerie a casei mari gălbenuşe...

Veranda lui Julien Ospitalierul

Poezia aceasta începe, stângace şi blândă,
Cu un melc găsit dimineața-ntr-o ceaşcă de teracotă albastră
Pe care îl iei cu sfială – şi mâna atunci ți-e mai castă –
Şi-l duci către-obraz şi, oh!, îl auzi deodată cum cântă

O melodie atât de naivă şi tristă,
Încât ți-aminteşti c-ai iubit undeva, într-un mic orăşel, cu mulți ani înainte-o verandă sfâşietor de frumoasă,
Pe treptele-i vechi cu o veşnic pierdută portocalie batistă
Dar, vai!, îți dai seama că eşti doar tu singur cu melcul în casă.

Şi ca să nu-ți fie urât, împreună cu dânsul, nostalgic, porneşti
pe stradele
Ferfenițite de rochii şi-n vreme ce el se lipeşte-ameți de-o cişmea
Cu blond robinet şi cu jghiabul prelins virginal din dantele,
Iată, veranda atârnă din nou lângă tine, în aerul proaspăt, răscoaptă şi grea.

Amorurile lui Julien Ospitalierul

Mult timp am iubit o ceşcuță de ceai chinezească
Pictată cu scene naive din viața fântânilor pe porțelanu-i subțire,
Dar, sufletul meu neştiind îndeajuns s-o uimească,
M-a părăsit, alegându-şi dulapul cel sumbru drept mire.

Apoi m-am îndrăgostit de un blând şifonier.
De-obicei dup-amiaza, când hainele dorm, mă duceam lângă dânsul
Şi, mângâindu-i furnirul, duios şi stingher,
Îl sărutam şi simțeam că mă-năbuşă plânsul.

Pe urmă-am ținut pătimaş la o bilă de fildeş lucioasă
Cu pântece mic, ce-mi sărea uneori pân' la buze
Stârnindu-mi spre seară dorințe ciudate şi gânduri atât de confuze,
Încât mă sfiam să rămân cu ea singur în casă.

Şi-astfel mi-au trecut anii limpezi şi-acum sfătuiesc răbdător
Melcii prea graşi să postească-n adânci butoiaşe
Şi, vag amintindu-mi de oameni – oare ei mai există? –, pe poliți cu fragezi canari ciuruind papanaşe,
Apa de ploaie o las, melancolic, să se-ndulcească în vechi stropitori...

Secretul lui Julien Ospitalierul

Voi lua într-o dimineață tristă de toamnă, din magazie, suavul
burghiu,
Ascunzându-l sub haină, şi-abia respirând de emoție şi fericire
Îl voi culca pe mătăsuri, în casă, şi cu glaspapir argintiu
Voi mângâia, spre-a-i reda tinerețea şi patima, trupu-i subțire.

Apoi voi aduce o scândură moale de plop de la vechile stive de lemn,
Geluită cu melci şi-mbătată de ploi acrişoare,
Şi plin de sfială-o să-nşirui, legat c-o eşarfă albastră la ochi,

găuri, nedemn,
Strângând rumeguşul curat în casete de fildeş cu balamale din
piele de căprioară.

Iar seara, nostalgic, voi parfuma ferestrele mari cu lavandă
Şi-n lampă voi pune fitilul cel brav, de pe când mai trăia detectivul Arthur,
Şi-atunci va sosi, ca de-atâtea ori, leneş şi tandru, prin spațiul
obscur,
Îngerul lui cu zulufi de motan siamez ca să facem, plângând,
contrabandă.

Primele tangouri ale lui Julien Ospitalierul

1.
Vino la mine să jucăm popice!
Tu bila de cristal, eu cea de puf
Vom arunca-o spre Euridice
Îmbujorați şi puri, cu pămătuf

De rouă fragă la reverul umed
Şi-n cap cu pălării de fin batist,
Şi cine-o va atinge moale-n suflet
Din magazii o s-o aducă trist,

Când după-amiaza face fleaşcă murii
Şi gramofonul cântă în neştire

A veşnicie tandră: „Luri-Luri,
Vieața este vis de fericire...”.

2.
Încins de-un străveziu cilindric godin
Cu mici uşițe şi enorme cahle,
Iau iar cuvinte, le sug miezul, ah, le
Arunc spre tine cu candoare, Odin!

Respir uşor să nu stârnesc cenuşa
Şi grațios bag lemne tropicale
Cu miros delicat şi burta moale,
Luate (căci le doare) cu mănuşa.

Şi piersice prăjesc pe tăvi de-alamă,
Alene-mbolnăvite prin piper,
Sfârâitoare, adormite-n zeamă,
Cu sâmbur fin, montat la bijutier.

Apoi frec brume roz în castronaşul
De bărbierit şi-nfiorat tresar
Gândind cum o să-l spulber pe trufaşul
Bob de cafea în râşnițile mari!

3.
În edificii vechi de cărămidă,
Pe canapele moi, ca pe ciuperci
De aur matlasat, mă lăfăi dulce.
Oh, pe plafoane sunt serafi cu vergi

Ce bat la tălpi bezmetice fecioare
Şi uneori pe sâni căci au greşit
Cu ei, dezvirginându-i, iar pe urmă,
Duioşi, le umplu rănile cu chit

Şi-nlăcrimați le iau din nou la pieptul
Lor plin de pene şi-n aripi le strâng,
În timp ce ele cu delicatețe
Le trag pe frunte nimburile-adânc!

4.
Ți-am adresat o întrebare: Crinul
E-un animal din vremuri de demult
Trist transformat în frăgezimi de chinul
Extazului îndelungat? Te-ascult.

Şi mi-ai răspuns: Oh, crinu-i animalul
Cel mai pios, îmbrobonat de-amor
Poartă jiletca proaspătă ca valul
Şi-n loc de gură are un izvor

Cu tari miresme, uneori fatale
Dacă-l aduci în silă lângă pat;
Şi limba-i se-ndulceşte-ntre petale
Ca într-un bot de miel cârlionțat.

5.

În fragedul picior al unui scaun
Un peşte auriu pluteşte lin,
În melci bat minutarele de rouă,
În fluturi sunt monezile de in.

În sobă arde-un crin cu pară lungă
Turnând pios cenuşa prin grătar,
Serafi uituci cu cepe dulci în mână
În uşi de lapte uluiți apar.

Şi spre-a luci în sufletele noastre
Din căni adânci miezul de apă-i scos.
Oh, piersice tăiate cu toporul
Pe moi butuci de unt au carnea roz!

6.
Semeț ca roua, blând ca arpacaşul,
Viteaz ca fulgul dalb de porumbel,
Înflăcărat de fluturi, trist şi frel,
Sufletul meu nu şi-a pierdut curajul.

Ci-mbobocind în fragede căpițe
De pătrunjei celeşti şi crini bufanți,
Încheie dulce lanțul vechei spițe
A îngerilor la pantofi cu glanț.

Şi de aceea c-o sfială sfântă
Pisicile mă iau de după gât
Şi, ruşinați, prepelicarii cântă

La clavecin să-mi treacă de urât.

7.
Ce gratii mătăsoase am la geamuri,
Ce moi capcane-mi pune roua-n prag!
Deasupra casei pâlpâie pe flamuri,
Muiat în ceaiuri, auriu posmag

Pe care-o să ți-l dau în seara clară,
Îmbujorat şi tandru, să-l mănânci,
Când flăcările-ncep suav să doară
În plitele şi-n lămpile adânci,

Şi-amurguri fericite-adorm în fluturi,
Şi se topesc în jgheaburi lujeri vechi.
Destinu-i plictisit. Crude perechi
De miei ling sare. Lin pocnesc săruturi...

8.
Dar cârlionții ce-i suspină mielul
Îndrăgostit lulea de fragi spuziți,
Vița-ntețită-n franjuri de tot felul
La marile verande, din capriț.

Şipcile dulci în zori, când melcii schimbă
Piper pe rouă şi pilaf pe flori,
Motanii ce îşi pun parfum pe limbă
Şi, chercheliți, adorm în cimbrişor,

Şi-acele putini mici şi diafane
Iubind burlane până la extaz?
Dar îngerii ce-mi dăruiesc bomboane
Fierbinți şi mă sărută pe obraz?

9.
Să luăm surâzători străvechea birjă
Spre-a vizita gentili cişmele dulci
Şi dimineața, fără nicio grijă,
Cu sufletele-mpăturite-n fulgi,

Să ne spălăm pe față lin cu umbră
Prelinsă de pe-un gri mărgăritar;
Oh, admirând naivi cum roua umblă,
Am duce-o viață moale de mărar,

Vecini cu melcul şi cu leuşteanul,
Topiți pe veci în flecăreli de-azur
Şi zile-ntregi am mângâia motanul
Pufos al detectivului Arthur.

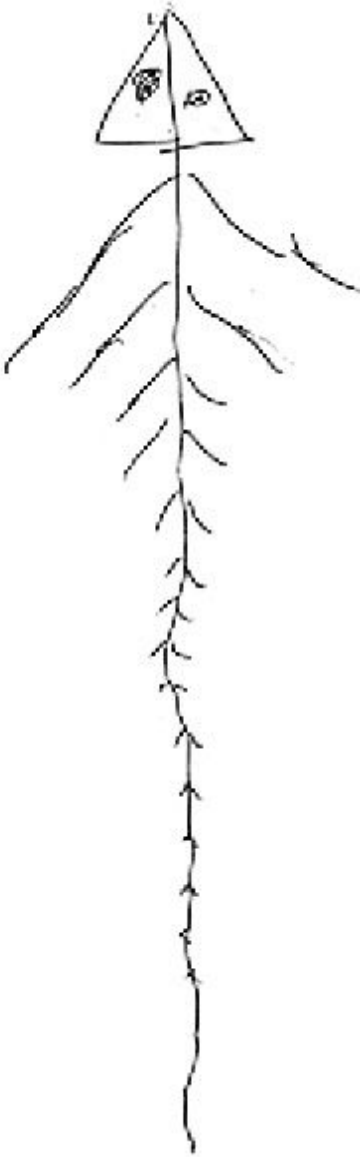

II

Melancolia lui Julien Ospitalierul

Julien Ospitalierul va fi îmbrăcat întotdeauna în surtucul lui
plin de grăsimi vegetale,
Auster şi naiv precum preafericitul Bernard ce supsese din sânii Fecioarei Maria,
Când o să-şi descrie în dosul şopronului vechi, cu un foarfece
galben tăind toporaşii crescuți în sandale,
MELANCOLIA...

Căci toți l-au uitat. Însă el, surâzând sufleteşte-n azur, nu disperă
Ci-n fiece zi, copleşit de viziuni, bate cuie în apă
Şi bea bulion vişiniu, şi priveşte cum trec dirijabile fragede prin atmosferă,
Rugăciuni murmurând pentru prietenul său, detectivul Arthur, lângă sfintele straturi de ceapă.

Şi nimeni nu ştie că dânsul îngroapă pe-ascuns
În glastre de flori, ca să fie parfumul mai fin, patefoane stricate
Şi seara-şi dictează doctrina la îngeri, plimbându-se palid prin
casă cu mâinile-i strânse de-un flutur la spate
Spre-a nu şi le pierde, desprinse extatic, în tainele de nepătruns...

Îmbărbătarea lui Julien Ospitalierul

Tu trebuie veşnic să porți, printre oameni, un fluture-n spate,
tăcut şi umil,
Şi seara în fundul grădinii să strângi dovleceii elastici în brațe
plin de ardoare,
Şi-ncet să te-mbibi de arome, prin şanțuri şi magazii diafane,
ca un fitil.
Noi suntem îngerii tăi grijulii. Am ieşit dintr-un glob de mărar
pentru-ntâia îmbărbătare!

Singur, pe drumuri înguste de țară, trântit în lumină, praful catifelat să-l respiri
Iubindu-l adânc, cum doar roțile şi animalele ştiu şi pe urmă,
fără cruțare,
Să torni peste dânsul căldări cu dulceață de trandafiri.
Noi suntem îngerii tăi serioşi. Am ieşit din fântâni şi din stâlpi
pentru încă o-mbărbătare.

Şi să-ți aminteşti: detectivul Arthur împuşca-ndrăgostit portocala
de la o mie de iarzi
Şi-apoi unei Doamne necunoscute, c-un fraged abis între sâni
şi rozalbe picioare
Înmănuşate pios pân' la coapse, i-o oferea împreună cu

sufletul său; rochia-i galbenă în buline de rouă s-o arzi!!
Noi suntem îngerii tăi avântați. Am ieşit din căpițe de crini
pentru ultima îmbărbătare!

Julien Ospitalierul îşi aminteşte de detectivul Arthur

Uneori, către toamnă, când dinții-l dureau atât de melodios,
Încât i-asculta fericit şi naiv ca pe-un cântec de limpede harfă
Copiind în jurnalul său intim (ținut într-un blond samovar)
cu cerneală din boabe de boz
Cele mai blânde şi tandre plecări şi sosiri ale lungilor trenuri de marfă,

Sau măsurând cu un metru subțire şi proaspăt de croitorie,
Plin de emoție, fire de ață stinghere,
Desfăşurate încet de pe moi papiote, prin casă, fără ca nimeni
să ştie,
Spre-a se iubi în ungherele calde cu îngeri topiți pe podea de plăcere,

Julien Ospitalierul îşi amintea, cu bătăi delicate de cord,
De detectivul Arthur, prietenul trist şi ciudat, dispărut din prea multă decență în urmă c-un an;
Parcă-l vedea şi acum închizând portiera brodată de-amiază a
vechiului Ford
Şi, cu un ultim claxon de adio, pornit grațios pe şoseaua îngustă de munte, etern surâzând la volan...

Marşul lui Julien Ospitalierul

UN pelerin fericit rătăceşte, cântând de plăcere, pe pajişti, c-un strugure dulce în geantă;

DOI îngeri răpesc o clătită umplută cu mentă şi-n fiece seară o dau, pătimaşi, pe traverse de-a dura;

TREI fluturi de angora trec pipăind plictisiți mari bucăți de fântâni mătăsoase pe-aleile-n pantă;

PATRU acari vor să-şi ardă-n cantoane chipiele lor parfumate la fel şi, deodată, de spaimă le tremură gura;

CINCI corijente subțiri înțeapă, plângând în spatele şcolii, cu sânii pătați de cerneală, vacanța c-un spin;

ŞASE mici franjuri de la perdeaua portocalie din vechiul antreu al pensiunii (dar nimeni nu spune) sunt destrămate puțin;

ŞAPTE ori şapte fac patruzecişinouă de portocale închise-ntr-un cald muşuroi de furnici, acum şi oricând;

OPT croitori delicați s-au decis, către-amurg, de pe gard căptuşeala de rouă s-o rupă;

NOUĂ suspine a scos trandafirul albastru din supă;

ZECE e cifra la care se moare râzând!

Ultimele tangouri ale lui Julien Ospitalierul

1.
O, iar zahariseşte crini prin casă
După-amiaza-n aerul divin!
Îngenuncheat pe fețe vechi de masă
Din nou secrete fragede dețin.

Dulapuri toropite-mi cad în brațe,
Nostalgice, cu diafanul gând
De a-mi gusta extatica dulceață
A rugăciunii spuse surâzând.

Şi-n timp ce-n vânt cuvintele se-mbină
Cu fluturii, iubindu-se frumos,
Mi-e sufletul suflat în lene fină,
În praf de muşețel şi-n rouă roz.

2.
Să intri în dulapuri vechi de sticle
Ce te iubesc subțiri, ca-ntr-un delir,

Şi-n lemnul de la raft de noduri clare
Să te îmbeți, uleiuri să respiri,

Oțetele să ți le torni în suflet,
În ceşti cu-nfrigurare să cobori,
Izbit de lapte-n piept, cu nara-n zahăr,
Tot mai suav, tot mai ciripitor,

Pân' ce pierdut prin lămpi, fără nădejde
Împotmolit de-amurg lâng-un fitil,
S-auzi sfâşietor cum te recheamă
Dulci gângăveli de ceainicel debil,

Şi-ncet, cu-o oboseală grațioasă,
În pelerine moi de bulion
Înfăşurat, spre camerele triste
Să te întorci stingher şi monoton...

3.
Cugetul mi-e fără nicio pată.
Cu delicatețe şi alene
Am învins celeste damigene,
Falnice cetăți de vişinată.

Fierb în jur veşminte şi covoare,
Dulci fotolii lin mi se supun,
Aşteptat de fragedul magiun
Celofane rup. Clipele-s rare.

Şi-şi frământă-n aer nebuneşte
Flama invincibilul piper.
Dureros oglinzile mă cer:
Trupu-mi absorbit le adânceşte!

4.
Melcul cel mic cu muget lin
Iubea în taină-un serafim
Şi bea buton după buton
De bulion c-un gentilom.

Şi astfel zilele treceau,
Îngerii blând doxologeau,
Pe pajişti se lua la trântă
O portocală cu o sfântă.

Dar în dulapul nesfârşit
Melcul cel mic s-a-mbolnăvit.

Şi-atunci sosi, tăcut şi pal,
Un flautist provincial
Cerându-şi voie să înceapă
Să-i pună perne moi sub ceafă
Melcului mic, lipit de-o ceapă...

5.
Motanii mei sorb rom pe catifele
Şi-mbătrânesc piftea după piftea.

O, hai să sugem ciucuri de perdele;
Afară plouă, ploaia va-nceta
Şi-o să ieşim blând uluiți pe trepte
De strălucirea şanțurilor vechi,
Din streşini picături o să ne-aştepte
Să ne sărute tandre în urechi,
Bălii cu apă leneş îndulcită
De nostalgie, lâng-un strat de cepi
O să ne ducă iarăşi în ispită
Să-ngenunchem, şi-atunci o să pricepi
De ce-s atât de trist când cherestele
Trăiesc şi mor iubite de-o cişmea.

Motanii mei sorb rom pe catifele
Şi-mbătrânesc piftea după piftea.

6.
Degeaba port cravată aurie
De fân ca să impun firme de ceai
Şi la manşetă, cu melancolie,
Buton de rouă țiplă şi corai,

Şi umplu cu amurguri vechi bidoane
Spre-a înmuia în untdelemnul lor
Trenul format din fragede vagoane
Prin care umblă domnul conductor,

Şi fluturi creți învăț cu sârguință

Şi-n crătiți curăț mazărea zglobiu;
Vai, mi-s obrajii rumeni de căință
Şi cozorocul veşted la chipiu.

7.
Eu trebuia să fiu în soare,
Să nu cunosc niciun cuvânt
Lăsându-mi mâna ca pe-o rază-n
Fântânile de pe pământ.

Şi bun prieten cu cristalul
În proaspăt m-aş fi-adăpostit,
Fără să-mi tulbure tăcerea
Femeile cu pas greşit.

8.
Mi-e teamă de o portocală!
Ea este-adâncă şi rotundă!!
Mi-am pus costum cu fulgi de gală.
Oh, simt cum trupu-mi se scufundă

Ca într-o balie, alene,
Spre miez, acolo unde-i bine,
Cu fragede genuni în gene
Şi ceafa pe dulceți fine,

Să fii pecetluit de-amiază.
Zadarnic cei rămaşi în casă,
Deasupra, de pe-un țărm de vază,

Mi-aruncă frânghii de mătasă.

9.
Nu am niciun regret ca să mă certe.
Prin simțurile mele schimbătoare
Plutesc încă bucăți subțiri de soare,
Fărădelegi de vis, dorinți incerte.

Pe punți lucioase, printre fenomene,
Ținându-mi liric cumpăna c-un crin,
Înaintez puțin câte puțin,
Umbrit de somn, catifelat de lene.

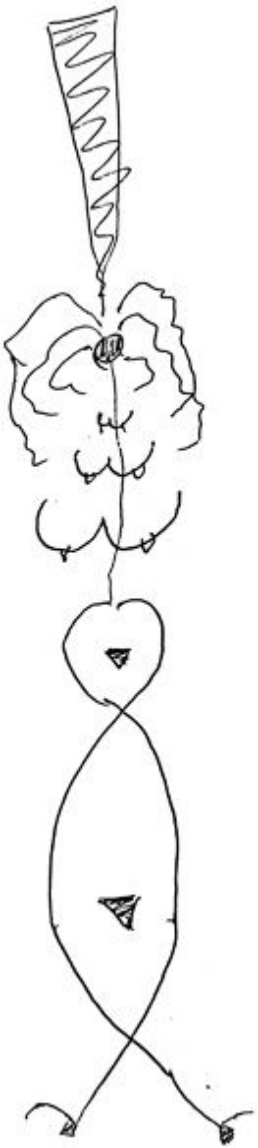

III

Fericirea lui Julien Ospitalierul

Mi se dăduse voie să-l privesc şi un timp am fost fericit. În dimineţile de vară mă trezeam bucuros şi nerăbdător. Mă îmbrăcam repede, mă bărbieream (niciodată nu mi-aş fi permis să mă duc nebărbierit), beam ceaşca de lapte, mă mai uitam o dată în oglindă şi plecam. Era rece şi curat şi scrobit ca un guler de cămaşă de mire. Temelia-i înota, aproape transparentă, în rouă. Mirosea. Parcă s-ar fi parfumat anume pentru mine cu lavandă! După-amiaza, de data asta toamna, când soarele cădea aiurit şi alb peste el, mă fascina. Fiecare cărămidă se desluşea limpede şi clară, continent zaharisit în aerul moale, pierzându-şi greutatea, mai mult plutind decât stând. Copacul îşi plimba umbra pe dânsul cu precauţie, pipăindu-i orice amănunt, lenevind nepermis de mult pe câte-o cărămidă mai frumoasă, mai dragă. Tăceam uluit, cu sufletul sfâşiat de mâhnire. Pentru că după câţiva ani am ajuns şi la asta. Desigur, ştiam că e un zid, ştiam că a fost ridicat de cineva; uneori, după ce ploua, căpăta o culoare atât de ciudată, încât îmi venea să-l muşc, să-i mănânc pofticios cărămizile umede, făinoase, înecăcioase, altădată îl atingeam cu mâinile, cu obrazul şi, ca să mărturisesc totul, până la capăt, într-o seară chiar am îngenuncheat copleşit de nemişcarea, de stăruinţa lui maiestuoasă de-a dăinui. Dar, şi aici trebuie să scriu cuvântul cel mai potrivit, însă şi cel mai dureros, nu-l înţelegeam. Era ca şi cum aş fi vrut să-mi amintesc de-un vis simplu şi blând pe care-l simţeam încă împrăştiat în mine, neevaporat, irizând câteodată orbitor, vis mândru şi pur ce-mi înlocuise trupul c-o fântână, c-un stâlp, sau c-un flutur. Şi fără-ndoială că numai aşa, amintindu-mi-l, aş fi putut pricepe. Şi-atunci, oh, Doamne-Dumnezeule, sunt sigur, absolut sigur, zidul m-ar fi iubit!

Fântâna lui Julien Ospitalierul

Din ziua în care mi-am propus să construiesc o fântână, nu m-a mai interesat nimic altceva decât locul unde o voi

face. Doream să fie cât mai aproape, să pot bea apă oricând, indiferent dacă afară plouă sau e-ntuneric şi mi-e frică de bolovanii cărării. Grădina pe care o aveam, cu pomi fructiferi, cam neîngrijită, era destul de mică. În octombrie plutea un miros fetid de melci fermentaţi, prunele se topeau voluptos, în plimbările de dimineaţă, prin rouă, nuci cu fitil pocneau sub tălpile mele pudrate. La început m-am gândit s-o fac aici, dar am renunţat curând. Exista pericolul să fie înfundată de fructe. Iar un capac m-ar fi indispus! Astfel că am ajuns la concluzia frumoasă şi demnă de mine că cel mai bun lucru ar fi s-o săp chiar în casă. N-are rost să mai enumăr avantajele. Şi-n plus, aerul odăii ar fi fost mereu fraged, trandafiriu, parfumat lacom de răsuflarea fântânii. Bineînţeles, trebuia să-mi iau adio de la cumpănă, tavanul fiind prea jos. Dar, la urma urmei, nu-i mai plăcut să-nvârţi o roată gălbuie, înjghebată din lemn tare, şi s-auzi scârţâitul dulce al lanţului în propria cameră?

Hotărât deci asupra locului, având materialele necesare, nu mi-a rămas decât, mândru şi plin de ambiţie, să mi-o construiesc singur, cu mâinile mele. Ziua săpam ca un diavol, cu uşa încuiată, iar noaptea, când nu riscam să mă vadă nimeni, căram pământul c-o roabă. Şi-ntr-o sâmbătă seara – fântâna avea un ghizd trainic, iar apa pâlpâia în adânc, nobilă şi buclată – m-am îmbrăcat în costumul meu moale şi pufos, croit dintr-o veche stofă moştenită, am pus patefonul pe masă, i-am întors manivela şi, emoţionat, în ritmul unui vals cu clopoţei, am scos prima găleată. Îmi auzeam inima ticăind. Cană după cană, apa feciorelnică şi tandră lunecă pe gât ca o consolare divină, primită de la cineva nesfârşit de blând, pentru toate mizeriile vieţii mele de până atunci.

Totuşi, bucuria aceea deplină şi licăritoare nu a durat mult. Căci, deodată, tot într-o seară, tocmai când ridicam înmănuşat un pahar de cristal, mi-am dat seama că nu mai pot fi mulțumit. Avea loc, fără îndoială, un proces de alterare, o vestejire a luciului răcoros, insesizabilă pentru alții, dar nu şi pentru mine, amant rafinat şi capricios al apei. Găleata şi apoi cana sau paharul, oricât de delicate, îi deflorau aroma de miez crud, o deformau fatal, mi-o dăruiau, chiar dacă grațios, ca şi cum ar fi fost a lor. În pribegia ei de la culcuşul lichid până la gura mea, în calvarul acela interminabil, prin atmosfera prea caldă pentru dânsa, simțeam c-o încearcă o tristețe de nesuportat. Şi, cedând cu docilitate găleții, ştiam că durerea de a-şi rupe trupul fragil în bucăți albe şi reci e chinuitoare. Drept care, cavaler nedezmințit, m-am decis să cobor eu însumi în fântână ori de câte ori îmi va fi sete.

Au trecut astfel două săptămâni. Coboram şi urcam c-o sprinteneală uluitoare. Ajuns la apa timidă, ținându-mă strâns de pietre, mă aplecam şi-i sorbeam nelinişti şi galant undele subțiri. Uneori stam ceasuri întregi agățat într-o poziție destul de incomodă, dar ce conta! Fericirea avea acum o cu totul altă substanță, necunoscută înainte. Dorința îmi îmbujora fața. Eram din ce în ce mai nestăpânit. Până când o sete cumplită, continuă, nefirească m-a făcut să cobor definitiv. Şi, când am intrat în apă, mi s-a părut că nici nu cad la fund. Şi-ntr-adevăr, o vreme m-am legănat sfâşietor de lin pe superficia verzuie şi calmă, parcă amintindu-mi de copilărie, parcă respirând într-un fel gingaş, nemaiîntâlnit, cum doar plantele ştiu să respire sau poate îngerii – o lungă şi delicioasă desfacere a mirării în Ether...

Postume

Confidența lui Julien Ospitalierul

Am vrut adolescența să-mi închin
Dulcilor jafuri de fecioare, însă
Numai de rouă nu mi-a fost respinsă
Privirea desfăcută ca un crin.

Sori de amiază asfințind în piept,
Am ridicat cuvinte luminoase
Să bată-n vânt şi-am început s-aştept
Femeile cu nume de mătase.

Dar n-a venit niciuna... Cine-anume
Ca mine de tăcut a mai rămas?
Acul lucind de spaimă-al unui ceas
Mă caută stăruitor prin lume.

Cruzimile lui Julien Ospitalierul

Cu timpul, plictisindu-mă efortul inutil şi anost pe care mi-l cerea bunătatea, istovit de o prea lungă aşteptare a fericirii ce credeam că-mi va fi dăruită drept răsplată, am început să exersez timid, apoi tot mai îndrăzneț, mai necruțător, mai rafinat cruzimea – ultim deliciu al singurătății mele. Andrelele purificate-n untdelemn de zarnacadele, luate spre seară cu-o delicatețe infinită în mâini şi petrecute voluptuos prin inima fragedă a unui

ceasornic de bucătărie, mă făceau să jubilez. Cu-o bucată strălucitoare de țiglă – o sfărâmasem pătimaş şi abil! – tăiam, ingenuu, viscere moi de fântâni, vii încă, palpitând în găleți emailate, cu toarte dibaci arcuite peste carnea suavă. Curios, fără niciun scrupul, desăvârşindu-mi gloria de asasin manierat, sfâşiam cu aşchii proaspete de salcâm aluaturi dospite blând, plăpumi cusute cu ață tare în romburi portocalii, vestoane subțiri de vară, micşunele şi mingi. Uneori, exasperat de monotonia faldurilor, smulgeam euforic perdelele grele şi vechi – de mult spărsesem geamurile, fremătând – şi le tocam, îmbibându-le mai întâi cu oțet, ca să usture, franj cu franj, pe pajiştea din fața casei. După amiaza (dar asta se întâmpla câteodată şi puțin înainte de amurg, principalul fiind ca lumina să aibă o lâncezeală de vis izbit în catifea) țăruşii înfipți zglobiu în păianjenii din colțurile magaziilor, sub maldăre de zdrențe – hainele mele de gală ferfenițite la baluri de binefacere –, îmi îngăduiau să râd în hohote, până la lacrimi. Petreceam zile întregi strivind coropişnițe naive şi monstruoase în țâțâni de-arpacaş, sfredelind melci devotați cu burghiul, flagelând fluturi de marfă din plăcerea de-a auzi pocnetul aripilor frânte în dosul latrinelor văruite trandafiriu. Când ploua, ca să pot nimici eu însumi cât mai multe bile de apă, umpleam exaltat curtea cu umbrele deschise-n suprafețe senzuale şi plane. Nu mai eram prieten cu niciun parfum. Ademeneam aromele în flacoane de sticlă şlefuită şi rece cu-o gentilețe perfidă de copil fanfaron. Iar pe cele care nu cristalizau imediat, renunțând pe veci la vagabondajul lor virginal, le vărsam în gropi imunde clocotind de luxura duhorilor; şi nările mele se amuzau! De obicei alegeam cărămida cea mai topită-n surâsuri, cea mai umil înverzită de brusturi şi o pisam pe plăci de faianță, anume pe plăci de faianță!, spre a-i mări ruşinea. Gardurile-abia închegate, cu leațuri încă îmbujorate în jurul cuielor, amintind finețea gleznelor lui

Isus, putrezeau armonios în sufletul meu scelerat. Până la urmă am spânzurat legume (ce viciu!), am rupt bulioane, am trântit perne în trenuri la bariere, am scos din răzoare, de pleoape, îngeri cu țipătul scurt. Nimeni nu-mi cunoştea încântarea! Prăbuşit în fotolii uzate, cu fruntea împurpurată de noi şi adânci bucurii, eram *Campion al Cruzimii*!!

Cântece naive
(1976)

Cântec naiv

Să fim anonimi ca dovlecii
Şi fleți şi suav răpitori
De suflete-nchise-n fecioare.
Pe mingi să ne scrim. Iar în zori
Să batem din palme la rouă
Muiați pân' la piele-n destin.

Poeți, un surâs ca de teamă
Pe străzi umblă brambura lin.

Mierea lumii

Închisă într-un crin mi-e viața,
Mâinile-mi tremură-n parfum,
Luminile îmi taie fața.

Vai, nu mai ştiu nici când, nici cum

M-a prins în ghearele lui calde
Un fluture crepuscular.
Alături mie, copilandre
Torc mierea lumii din mărar,

Funii sfinţite leagă timpul
De păpădii, roua-i ţigaie.
Îngeri gigantici ţin cu schimbul
Deasupra-mi jerbe de văpaie!

Balada poetului de duminică

Eu sunt un poet de duminică.
La haina mea roz am o mânecă

Albastră, cealaltă vernil.
Eu scriu doar în luna april

Şi-atunci nu mai mult de un vers
Pe care deja l-am şi şters.

Îmi plac portocale şi sâni.
Iubita mea are trei sâni!!!

Ea dă samovarelor lustru

Cu dânşii, schimbând la ceai gustul,

Şi ține morțiş să-i învețe
Cititu-n zaharnițe crețe.

Dar câteodată sunt trist,
Vai, parcă nici nu mai exist.

Sparg mingi cu andreaua şi peşti,
Ucid păpădii cu caleşti,

Cu îngerii roua din şanț
O beau pân' la ultimul sfanț!

Invitație la Dolhasca

De ce nu vii să bem din şanțuri apă
Cu mormoloci şi raiuri dulci în ea,
Să ne-mpletim cruzimea-n cozi de ceapă
Şi să ne batem joc de catifea

Rostogolind pe dânsa bile calde
De ied timid şi melancolic miel?
O, dac-ai şti cât de nostalgic arde
În lămpile adânci fitilul frel,

Şi cât de-mpalidat de-amor e cerul

Topind la piept un soare zbuciumat,
Ți-ai scotoci de rouă şifonierul
Flogistic şi-ai sosi într-aripat!

Mic tratat despre plăcerea De a bea bostani ca mierea

La capătul unui burlan
Se pune cel mai dens bostan
Şi-n orele de după masă
Se suie răvăşit pe casă
Şi se suspină prin burlan
Tot mai adânc, mai diafan,
Şi-atunci bostanul, din solid,
Devine luminos lichid
Evaporându-se prin tub
Într-un incub şi un sucub
Ce te invită, trişti, la dans
Pe țiglele cu fin balans,
În timp ce iarăşi sub burlan
Se solidific-un bostan.

Viața la țară

Nu trebuie, iubito, să te miri
Că geamurile-s roase de zefiri
Şi nici că din dulapuri, cu răsfrângeri,
Paharele lovesc geloase-n îngeri.

Iar apa dintr-un crin de-o scoți cu cana,
Nu te mâhni când ți se-ntoarce geana

Pârlită de parfum, ci-n timp ce-ți scriu
Pune la copt dovleac portocaliu.

Apoi, ca să vânez melci de aprile
Şi râme roz, dă-mi flinta cu fitile.
Şi pantalonul de poet, bufant,
Calcă-l solemnă cu un diamant.

Cântec naiv

Un peşte mic şi foarte trist
Din heleşteul contelui
S-a-ndrăgostit de-un ametist
De la inelul contelui

Şi-ntr-o caleaşcă a sosit
Să ceară mâna contelui
Dar refuzat şi-adânc jignit
Muri sub ochii contelui

Atunci un falnic servitor
Din ordinele contelui
Îl prepară cu cimbrişor
Pentru motanul contelui

Povestea cavalerului cu brici

Trăia într-un castel, pe Rin,
Un cavaler ce din capriciu,

Gustând bobițe din ciorchin,
Tăia şopârlele cu briciul

Şi-apoi le prepara în sos
De leuştean şi portocale
Şi preasupuşilor, voios,
Le da în de-alabastru oale.

Şi azi aşa şi mâine-aşa,
Până ce-o slujnică fecioară
Rămase din mâncare grea
Şi se-aruncă în scoc la moară.

Iar castelanul nostru-amar
Visă de-atunci întreaga-i viață
Şopârle cu sâni albi şi mari
Strângând copile dulci în brață...

Cântec naiv

Să ne iubim în pălării de fetru,
În solnițe cu fluturi moi, sub masă
Pe pătrunjei şi țelini ca finetul,
Lângă oglinzi cu căptuşeala groasă.

Iar seara, durdulii şi-n pielea goală,
Scăpați de haine ca de o tortură,
Să facem baie într-o portocală
Coaptă de-amor, cu vorbe dulci în gură.

Scrisoare

Primeşte-mă, iubito, cu simbrie
La sânii albi şi ţi-oi sluji frumos!
Voi face foc alchimic în chilie,
Cu leuştean spăla-voi lin pe jos,

Şi-n măturі galbene cu coada lungă
O să adun paianjenii hoinari
Ce-atât de mult în păr vor să-ţi ajungă
Călătorind îndrăgostiţi pe var,

Şi casa-n garduri proaspete şi fine
Ţi-o voi împrejmui ca să-ţi păzesc
Sufletul blând şi coapsele haine
De băieţandri cu surâs diavolesc

Ce îţi trimit bezele printre leaţuri
Şi-ţi dau să guşti bomboane cu parfum,
Iar seara voi aduce două braţuri
De biblii moi sub plăpumi să le pun,

Fără păcate dulci să-ţi fie somnul
Şi să visezi doar sfinţi şi izmă creaţă!
Primeşte-mă, iubito, întru Domnul,
La sânii albi, pe-un sfanţ, slugă pe viaţă!

Faun

Crescut de nimfe pân' la treisprezece ani
În parfumate scorburi de platani
Şi din ulcior hrănit cu sucul dulce
Ce în Arcadia din vaci se mulge,
Am ajutat un timp melcii la treabă
Cărând cu sârg roua şi bruma-n roabă
Şi am umflat pe-ascuns cu țeava mărul
Fără să afle zeii adevărul.

Jurnal

Azi m-a muşcat un crin de suflet
Cu dinții calzi şi ascuțiți

Şi botul pipărat de umed
Ce-n prima clipă nici nu-l simți.
Dar cât de tare m-au durut
Trupul şi minții spre seară!

El, în surâsu-i ne-ntrerupt,
Sta moale, cu parfumu-afară,
Pe laba-i dulce, fără umblet,
Şi-n scăfârlie plin de-arginți.

Azi m-a muşcat un crin de suflet
Cu dinții calzi şi ascuțiți.

Elegie

Copilă dulce, râma trece,
Drugii de rouă se topesc,
Un fluture cu burta rece
Pluteşte-n ceaiu-mi chinezesc.

În burg din zidurile calde
Picură-ncet cuie de fier,
Şopârlele înghit smaralde-
Le domnului bijutier.

Şi iarăşi sufletul ni-l pierde,
Pe străzi întortocheate lin,
O balama pictată-n verde
Şi care scârţâie-a destin.

Idilă

E-atâta linişte şi-atâta nemurire
În pietrele ce nu ştiu să respire.

Boii se-adună galbeni lângă apă
Şi se gândesc de unde s-o înceapă.

Măgarii cresc uimiți şi cruzi din rouă
Să vadă cum țestoasele se ouă.

Vacile cad trântite de ugerele lor
Nemulse, şi cu ochii limpezi mor.

Cântec naiv

În mână c-o fresie
Îți scriu o poesie.

Nu-i vorba de-o plângere,
Iubitule îngere,

Şi nici de-o afacere
Ce-ar fi să ne macere

În zori pân' la suflete,
Ci numai de-un fluture

Dormind pe o scândură
Ce-adânc mă îngândură...

Cântecel

Floare limpede şi grea,
Cu trupul într-un pahar
Aşezat pe masa mea
Din lemn de ienibahar,

Lasă-mă hain să-ți smulg
Sufletul cu nările
Şi pe urmă să-mi încurc
Prin lume cărările...

Scrisoare

Pentru ce se duc, Nichita,
Trenurile lungi pe linii

Tremurând de infinita
Gingăşie a luminii?
Şi de ce se iau la harță
Îngerii lângă cantoane?
De ce are roua scoarță
Şi amurgul vechi bidoane
De ulei pentru elita
Leuşteanului grădinii?

Pentru ce se duc, Nichita,
Trenurile lungi pe linii?

Cântec de faun

Scaieții se sărută uşor când bate vântul,
E-o sfâşiere crudă de fluturi în lumină,
Izvoarele spre alte izvoare se înclină
Şi Chloe după maluri îşi leapădă veşmântul.

Ascuns în buruiene n-o să-ți mai cânt din flaut.
N-o să-ți mai scriu poeme. Poemele-s cuvinte.
Sunt faun şi e timpul prin scorburi să te caut
Ca să te frâng în iarba înaltă şi fierbinte.

Fluturele capital

Aştept din partea verii
Un flutur capital
Cu aripile-n flăcări
Şi proaspăt iz de cal

Să-mi bată dulce-n țiglă
La ora anumită!
O, l-aş hrăni din cratiți
De fragi încinşi pe plită

Şi nu i-aş strânge frâul
Nici şaua, ci-amândoi
Am sta trântiți pe preşuri
Bând sticle vechi de-oloi...

* * *

Trăiesc la barieră
Mari fluturi ce disperă
Că nu mai pot să treacă
La noi din lumea greacă.
Ci țipă-acolo singuri
Până ce morți de friguri
Sunt îngropați sub şine,

Printre traverse line,
Pe unde trec marfare
Cu scânduri răpitoare
Şi-s palide cantoane
Muiate-n bulioane...

Cântec naiv

Ce corp subțire are clipa!
Eu sunt naivul ei copil,
Parfumurile le distil
Ca limbile unui pistil;
Şi mobilele ondulează,
Sunt munți în cărți de geografie,
Uimit susțin pe mâini o vază
Şi-o duc plângând în dreptul frunții...

E timpu-nvinețit pe-alocuri,
Pe unde zilele sunt reci.
Cuminți traverse, linii seci:
Destul! În sufletul meu toate
Iubirile îs deraiate!
O, fluturi, inimi desfrânate!

În bucătărie

Miresme stau pe masă ca nişte spade late,
Legume-şi țin răcoarea-n catifelate pungi,
Pereții ne ignoră, purtând cu dignitate,
Pătrunşi de var, blazonul păianjenilor lungi.

Vai, în bucătărie cui poți să îi explici
Că ne e foame numai de vis când la perdele
Vom ridica în soare ca să privim prin ele
Sticle de-oțet în care s-au înecat furnici.

Dar ce neașteptată și nouă întâmplare
Ne-ademenește și ne-nspăimântă totodată!
Spre trupurile noastre-o caisă se dilată
Cu-o poftă vegetală ca să ne, ah!, omoare.

* * *

Când o să vin prin înserarea clară,
Voi flutura în vânt ștergarul pur
Cu patru crini purtați de o fecioară
În mână peste-o pajiște de-azur.

Scoate-mi atunci, iubito, din cămară
Vechi vișinate, brave saramure
Ce cerul gurii dulce-mi alintară
Departe de cetățile sperjure,

Pune pe flăcări plitele de aur
Și-n străchini opărește cimbrișor,
Și-mpurpurată ceartă-mă sonor
Căci mi-am riscat iar viața c-un balaur.

Bocet de adult

Poate c-ar fi trebuit,
De cât sunt de amărât,

Să-mi dau drumu-n infinit
C-un flutur legat de gât.

Vai de păpădia mea
Ce-n abis se scutura

Suflată de oameni răi,
Reparată hăi!

Povestea unuia din îngeri

Eram un înger serios,
Dar m-a vrăjit un diamant
Şi-ntr-un castel cu crini pe jos
I-am devenit curând amant.

De-atunci toți îngerii ceilalți
Mă ocolesc ca pe un iz
Când sug bomboane dulci cu malț
Sub ziduri vechi de cărămizi.

Şi-n magaziile pustii
Păianjenii fac plase-n râs
Spre-a-mi prinde-aripile de vii
Şi-a mi le unge cu sacâz.

Şi râme roz, în câte-un gang,
Ies fragede din caldarâm
Căci vor, mânjindu-mă pe rang,
Cu buzele să le sfărâm.

Şi înşişi fluturii mei freli,
Ce-i foloseam drept caligrafi,
Îmi toarnă în urechi bârfeli
Subțiri, ca pe-un albastru praf.

Şi-n jur doar măselariți cresc
Şi încă asta nu-i destul,
Oh, lucrurile se topesc
Dacă le-ating cu degetul!
.....

Ci eu, cu sufletul bufant
De pofte, ca din roună scos,
Mă lăfăi cu un diamant
Într-un castel cu crini pe jos!

Cântec naiv

Dacă numai crinul
Vrea gură de crin
Îndulcindu-şi chinul
Parfumului lin,

Dacă numai cana
Cere altei căni
Să-i deschidă rana,
Răni suntem pe răni,

Miere ruptă-n miere,
Îngeri palizi, o!,
Strivind cu plăcere
Coropişniți bleu!

Scrisoare

Sunt fericit, arare
Îmi dau un fin balans
Rachiuri de mărare
Topite-n Île-de-France,

Iubesc pe Reparata,
Divina cu trei sâni.
Mi-e sufletul ca pata
De micşunea-n fântâni

Şi jubilând, din mâzgă,
Cu-o bucurie-adâncă
Îți scriu pe-un ou de gâscă
De angora, cald încă!

Elegie

Vino, cuminți, la ora de tristețe
Să stăm în bănci. O, cumpără-ți caiet
Cu pătrățele. Azi o să ne-nvețe
Severa rouă marele-i secret!

Nu trebuie cu sânii sau cu guma
Dac-ai greşit ceva să ştergi, doar ştii
Că literele ce le face bruma
Sunt sufletele noastre străvezii.

Când o să fim curând chemați la tabla
Aceea neagră cu burete roz

Să explicăm (şi-o să-ncercăm degeaba)
Iubirea ca pe-un fluture pletos.

Cântec naiv

Iubiții sunt îngeri lăsați
În pauză ca să se joace.

Ferindu-se doi câte doi
De lume, de-o vreme încoace,
Aripile lin îşi desprind
Din bumbi şi cu coapsele pline
Şi ochii aproape închişi
Petrec într-o dulce ruşine.

Povestea fecioarei descurcărețe

Şi dânsul glăsui aşa
Fecioarei stând în fața lui:
„De îți sunt drag, mă vei urma
La capătul pământului”.

Şi-i dărui trei elefanți
Şi o panteră cu ochi verzi
Ținută de-un pitic în lanț
De-argint: „Ai grijă să nu-i pierzi”.

Şi-apoi plecă strâns în veşmânt
De crini cusuți mărunt, iar ea,

Neprețuindu-i sfatul blând,
Bătu piticul c-o nuia,

Şi trompele le răsuci
La elefanți, şi cu un ac
Înfipt în dreptul inimii
Panterei îi veni de hac.

Pe urmă lanțul de argint
Îl duse-n taină la zaraf
Spre-a se întoarce târâind
Un cufăr uriaş prin praf...

Elegie

Ții minte fluturele-acela trist, din vânt,
Cu două colturi cu mânerele de-argint
Asasinând grădini şi surâzând?

Îți aminteşti de o căpşună mare
Ce se ruga de-un înger s-o omoare
Din dragoste, călcând-o în picioare?

Dar de cişmeaua care, într-o curte,
Trăia-mpreună cu şopârle scurte
Şi moi fără să-i pese de insulte?...

* * *

Eu sunt total învins de rouă,
Definitiv trăsnit de crini!
O, Reparata, dă-ne nouă
Lumina celor trei calzi sâni

Şi nu ne duce în ispită
Cu ei, ci poartă-ne sublim
Ca-ntr-o caleaşcă infinită
Spre-un cer ținut de-un serafim

Unde-o să bem o săptămână
Dintr-un cristal întors pe dos,
Cu spini încolăciți la mână,
Copilăria, dureros...

Balada crinilor care şi-au scris frumos

Trăia într-un oraş din miazăzi
Un crin înzăpezit în datorii
Care primea, scrise pe pluş cu lapte,
Scrisori de la alt crin, din miazănoapte;
Oh, pentru cruda lor corespondență
Aveau cea mai naivă diligență!
Ei îşi tăiau cu zimții de la timbre
Miresmele-ntre dânşii să le schimbe,
Poştaşi înflăcărați puneau ştampile,
Cântând din corn, pe sacii cu pistile,
Plicuri adânci pudra, sculat din zori,
Însuşi directorul caleştilor!
Dar crinul ce trăia în miazăzi,
Fiind înzăpezit în datorii,

Îi răspundea din ce în ce mai rar
Celuilalt crin ce bea pe-ascuns mărar.
Apoi tăcu de tot. O rouă grea
Strivi parfumul amândurora.
Şi astfel cei doi crini nu şi-au mai scris,
Poştaşii au murit, poşta s-a-nchis,
Doar uneori mai trece monoton
Prin bulion un vechi poştalion...

Elegie

Telali duioşi îți cântă-acum prin ganguri
Fustele calde ca pe-o amintire,
Spițerii mai storc izuri, după ranguri,
Şi-amor din rufăria ta subțire.
Şi-ți mai aduc în zori poştaşii timbre
Cu nuduri şi ştampile moi îți pun
Pe pragul casei. Roua vrea să-ți schimbe
Patul în schit pentru făcut minuni.
Şi-n firme dulci pictați-s cu mult soare
Ciupicii veşnici peste o lalea,
Iar eu îți fierb sutienu-n samovare,
Spiritul sânilor să ți-l pot bea!

Cântec naiv

Roua
Se plimbă cu şarpele boa.
Nuiaua
Se plimbă cu catifeaua.
Durerea
Se plimbă cu mierea.

Dar tu,
Cu cine te plimbi psihi-mu?

Balada dispariției lui J.O.

E timpul să dispari, bătrâne J.O.!
Degeaba, ca să uiți, joci domino
Şi pipăi la oglindă, pe mătase,
Spre-a-ți trece de urât, omizi pletoase.
N-auzi în frâna unui vechi vagon de marfă
Cum cânt-un înger stingerea la harfă?
Nu simți, pe masă, către-amurg, în cană
Cum apa-ncepe să miroasă-a rană?
Priveşte blând, te cheamă din azur
Motanul detectivului Arthur
Şi însuşi dânsul, detectivul sfânt
Ce-a fost cândva îndrăgostit pe-acest pământ.
Ia-ți râma credincioasă. Reparata
Cea cu trei sâni ți-a pregătit fregata.
Las-o râzând prin somn în pielea goală
Pe Leprocika-n Leprozeria Ideală
C-un şarpe mic de angora sub pernă:
Virgină, repetentă şi eternă
Şi fă la toată lumea din batistă
Şoptindu-le că viața nu e tristă;
Fiindcă, vezi, ce mai încoace şi-ncoló,
E timpul să dispari, bătrâne J.O.

Bocet de adult

Casa nu mai are sobă,
Nici hainele garderobă.

Fluturi explodați în sos
Mi-au întors viața pe dos.

Căci nimic nu mă consolă:
Geaba melci umpluți la rolă,

Geaba îngeri ce-mi prefir
Roua ca pe-un chilipir,

Geaba chiar femeia goală
Şi-n gură cu portocală;

La treizeci şi cinci de ani
Stau şi plâng printre motani.

Elegie

O, magazii de mărfuri!
O, sfecle vechi de zahăr!
Sunt ştampilat de îngeri,
Nu pot să mă mai apăr.
În săli de aşteptare
Cu miros de harbuz
Beau iar dulci decilitri
De-amurg şi fac abuz
Cu timbre dăruite
De factorul poştal,

Şi-ador cântarul gării
Şi balega de cal,
Şi-ascult traverse calde
Sub linii spunând: ah!
Şi scriu scrisori naive
Pe benzi de telegraf
Cu chimicul, în gură
Muiat, ca la-nceput.

Mi-e sufletul biletul
Pentr-un marfar pierdut.

Cântecel

La iubita mea la poartă,
Amor trist, viață deşartă,

Stă o păuniță moartă,
Amor trist, viață deşartă,

Drept în piept de rouă spartă,
Amor trist, viață deşartă,

Fluturii să şi-o împartă,
Amor trist, viață deşartă...

Ultima elegie

A fost un timp când vă spuneam şi vouă
Umila mea părere despre rouă

Şi chiar purtam, topită-n fragi, pe scuturi
Umila mea părere despre fluturi,

Iar uneori v-a speriat puțin
Umila mea părere despre crini

Şi parcă şi acum pluteşte-n burg
Umila mea părere despre-amurg...

Ultima baladă

Singur, în lumina albă,
Sprijinitu-m-am de-o nalbă

Fericit că pot s-aştept
Fluturii să-mi intre-n piept

Şi am stat până-n amurg
Privind îngerii cum curg

Peste un perete blând,
Lângă nalbă-ngenunchind.

Iar apoi, când s-a-nnoptat,
Am rupt nalba şi-am plecat

Şi nimeni nu mai ştiú
De-atunci de trăiesc sau nu...

Adio, Robinson Crusoe
(1978)

Cântece naive

Elegie

Bucătării, bucătării de vară,
Creme de zahăr ars strălucitoare,
Mari şervete de-azur, dulapuri-sfinxe,
Dulci utopii din linguri vechi prelinse;
Sânii aici sunt plini, coapsele grele,
Miresmele iau foc de la perdele,
Luminile s-aşază lin pe scaun,
Din cratițe bea lapte prins un faun,
Nasturii cad subțiri de la cămaşă,
Bucătării încinse, pătimaşe...

Sticle

Sunt sticle cu toracele îngust

Şi umeri transparenți neluate-n seamă
De cei ce au idei. Ele reclamă
Prezența mea. Ştiind c-o să le gust
Se prelungesc anarhice spre mine
Când trec pe lângă rafturi, din instinct.

Doar în alcool exploziile fine
Ale iluziilor se aud distinct.

Cântec naiv

Noi vrem să cântăm la pilaf
Perdele cu murmurul blând.

Oh, viețile noastre, din praf,
Tresar uneori surâzând
Când trece pif-paful seral
Alene prin timpul viran.
„Noi nu vrem să fim geniali”,
Ci veşnic să spunem: Miarlam!
Dormind fericiți sub cearceaf
Şi fără să scriem vreun rând

Noi vrem să cântăm la pilaf
Perdele cu murmurul blând.

Ecuson

Îți trimit un ecuson,

Cel mai gingaş şi mai trist.
E barat cu bulion
Şi-n triunghiul de deasupra
Are-un melc cu crucifix
Care ține pe un corn
Patru fluturi ce-şi beau supa
Cu cravatele la fix.
Iar în cel de dedesubt,
Lâng-un domn cu portocală,
Două râme pentru supt
În clipe de plictiseală.

Elegie

Covoarele-şi tulbură-n vagi după-amieze
Grădinile calde cu plante obeze
Şi vechi animale cu suflet de lână
Vor iar lângă scaune-n veci să rămână.
Oh, cănile-şi dau una alteia gura,
Pe mese sunt fructe ce-şi sfarmă armura
Şi-i poate şi-un cântec uitat de-un seraf
Ce lasă să-i cadă moi bile în praf.

Afară copiii rup măduva grea
A apei ce blând a țâşnit din cişmea
Şi fug de burlanul cel lung să nu-i soarbă
În pod, unde este o bufniță oarbă.

Apoi nu se-ntâmplă o vreme nimic.

Insecte cu frica închisă în plic
Aşteaptă. Privesc melancolici pe geam
Cu ochii albaştri, motani de Siam
Ce nu pot pricepe cu mintea, pufoşii,
Pe domnii ce-şi taie salate de roşii
Când ei doresc carne şi carne şi carne
Ce-acum şi de-a pururi în somn să-i răstoarne.

* * *

Când aerul cade, prea greu,
La frageda crinilor bază,
Sfințească-se sufletul tău
În alba lumină de-amiază

Şi fie-ți, în târgul cel orb,
Cu fluturi curgând monoton,
De-a pururi, icoană, un ciob
Extatic de vânăt sifon.

Jurnal

Mi-s genele cârlionțate
Şi buzele fin despicate
De dragostea unui heruv
Ce mă distruge şi-l distrug.

Oh, pentru tulburii lui nuri
Am achitat mii de facturi
În fluturi ieftini de câmpie
Şi-am locuit o coşmelie

Scobită într-un diamant
În anotimpul sufocant!

Elegie

În magazii cu şobolani bătrâni
Unde îți intră orele-n plămâni
Mă preumblam c-o dulce gravitate
Pe lângă pompele de flit stricate.
Cutii cu cremă neagră pentru ghete
Sufletul pur ştiau să mi-l desfete
Şi mă-mbătau cu-aroma lor sublimă
Butoaiele adânci de motorină.
Păianjenii murați în lămpi cu gaz
Îmi lunecau cu grijă pe obraz,
Primusuri mari, lucioase, de alamă
Mă-nțelegeau şi mă luau în seamă.
Priveam uimit cum lucrurile-apar
Şi se scufundă-n hăuri de mărar,
Cum ruginesc vechi cercuri de la plită
În maldăre de lână părăsită,
Cum arcuri frânte mor în canapele
Ce-au clătinat sufragerii pe ele
Şi cum prin colțuri îngeri diafani
Suflau cu-amurg mărgica la curcani.
Şi-atât de mult doream în bulioane
Să lenevesc, visând sub celofane
Femei subțiri şi tandre ce-or să vie,
Când prafurile cad de-o veşnicie,
O, sticla-n care sufăr s-o desfunde
Spre-a mă turna în cratițe rotunde...

Cântec naiv

Spre-a simte timpu-ntr-adevăr
Ți-ai agățat ceasuri în păr
Scobite dintr-un miez de măr.

Vechi orologii, limbe dulci
Îți trec pe față când te culci
Făcându-ți genele mai lungi.

Rotițele-n parfumul lor
Năuc şi ademenitor
Ți-aduc aminte de-un popor

De îngeri care, cronța-cranța!,
Duc păpădii cu tărăboanța
La ghilotinele din Franța!

Balada trecerii Reparatei

Lâng-un felinar cu-acetilenă
J.O. mănânc-o limbă de balenă.

Este ora zece făr-o dungă,
Reparata trece nibelungă,

Sânii ei sunt prinşi în cureluşe,
Poartă-n mâini căpşune drept mănuşe,

Îngeri cu obiele parfumate
Îi ţin trează rochia la spate.

Însă ea la el nici nu priveşte
Cum mănâncă limba unui peşte,

Ci îl lasă veşnic plin de jenă
Lâng-un felinar cu-acetilenă.

Idilă

În universul nostru dens şi mic
Urşii mănâncă şi nu fac nimic.

Vulpile dau de-a dura printre spini,
Nevinovate,-aricii bruni şi fini,

Sub maluri verzi racii stricaţi şi moi
Deprind pâraiele să curgă înapoi.

Blestem

Sub gratii să trăieşti de dimineaţă
Pân' la amurguri, schingiuită dulce,

Seara, când termini de-nvârtit dulceață,
Un dovlecel cu tine să se culce.

Deasupra să aşezi doar plăpumi pline
Cu lână sfântă. Îngerii, din rolă,
Să-mprăştie miresmele sublime
De papanaşi ce-nalță şi consolă.

Miei orfelini şi trişti, lieduri suave
Să-ți cânte la trezit. Iar serafimii
Să te îmbrace iute-n haine grave,
Ca nici tu singură să nu-ți vezi sânii!

Cântec naiv

Afară plouă laic şi-aş vrea să fii aici,
Să tac, să taci, tăcerea la fleacuri să ne-mbie,
Să lâncezim pe paturi ca două mari pisici
După ce-au lins smântâna (slup-slup!) din farfurie.

Ți-aş spune-ncet: Dă-mi mâna... şi poate că mi-ai da-o
Cu sufletu-n ruină ca-n vechi foiletoane
În care-n moi fotolii leşină dulci cucoane
Vărsând pe sâni ceşcuțe de lapte cu cacao.

Ți-aş da deoparte părul cu gura de pe gât,
Cu gura ți-aş desface nasturii mici de bluză
Şi ți-aş şopti-n urechea ta fleață şi confuză:
„Afară plouă laic şi-s trist şi mi-i urât...”.

Elegie

Treci, vară. Vom rămâne neputincioşi de-acuma
Să măsurăm grosimea pe care-o pune bruma
Pe ultimele fructe. Docili şi fără grabă
O să răspundem: „Lasă...” la cei ce ne întreabă
Prin gări cu vechi cântare şi cherestele acre
Pe unde stau marfare la bariere sacre
Şi-i miros de traversă ce-n păcură se-nmoaie,
De cărămidă dulce sfărmată-ncet în ploaie...

Pe urmă, când, spre seară, cişmeaua curge-ntruna,
Tu o să-ți scoți ciorapii cei violeți ca pruna
Şi o să-ți lepezi fusta cu papagali la poale
Ca-n rumeguşul umed al magaziei goale
Având, naiv, sub brațe, preatulburați zulufi,
Să ne iubim extatici cu oh, cu ah, cu uh!...

Pretenții

Vreau să mă iubeşti ca pe un prinț,
Să te răsuceşti în pielea goală
Pe mătăsuri până, scos din minți,
Voi izbi în tine-o portocală

Poruncind să vină scribii sluți
Ca să-nsemne-n acte cum te guduri,
Vreau să-mi ştergi de praf şi să-mi săruți
Mâna pe inelul de cinci puduri.

Țâțe de crăiță să-mi arăți
Şi buric într-însul cu căpşună,
Coapse năvălind din două părți
Care, eu fiind trist, să mă dispună.

Să-mi şopteşti minciuni şarlataneşti,
Să ai trupul proaspăt, gândul putred
Şi-o să-ți dau o mie de caleşti
Să-mi străbați regatele din suflet!

Idilă

E-atât de roşu bulionul
Când cântă-n casă gramofonul,

Şi-atât de galbenă-i lumina
Prin care umblă-ncet găina,

Şi-atât de verde leuşteanul;
Oh, lângă el stă-ntins ligheanul

Pe un pământ atât de negru,
Pe un pământ atât de negru...

Elegie

Lui Florin Mugur

Dac-ai vedea lumina
Acestei dup-amiezi,
Ți-ai prinde fața-n palme,
Plângând, să n-o mai vezi.
Şi plini de umilință
Şi fără întrebări
Am asculta furnica
Fin tropăind pe scări
Spre portocala moale
Ce zace în dulap;
Iar dac-ar trece trenul,
Am da naivi din cap
Întrezărind la geamuri
Femei cu sâni sublimi
Pe care niciodată,
Vai, n-o să-i pipăim
Şi conductori nostalgici
Cu soare pe butoni
Ce rătăcesc prin lume
Suavi şi monotoni;
Şi poate că atuncea
S-ar ridica măreț,
Cu labele-nflorite
Şi fluturi în musteți,
Din iarbă, ca să-ți toarcă,
Motanul meu obez.

Dac-ai vedea lumina
Acestei dup-amiezi...

Balada trandafirului cu aburi

Eu ştiu o vampă care ţipă
Când sfâşie hârtie ţiplă,

Şi pe oceane-un vechi pirat,
Balenele pe ceafă-l bat.

Şi într-un port un vameş trist
Păzind bagajele lui Crist;

Oh, pe toţi trei mi-i poartă-n gând
Un trandafir cu aburi, blând.

Sunt zile-n care vampa vrea,
C-un decolteu adânc, să bea,

Vameşu-i plânge-n sâni, piratul
Cu golfuri îşi parfumă patul

Unde pe vampă o va duce
În braţe ca pe-o bombă dulce;

Oh, pe toţi trei mi-i poartă-n gând
Un trandafir cu aburi, blând.

Vampa de-un ruj îngrozitor
Muri şoptind: amor-amor,

Piratul dispăru-n chip straniu
Pe flamura cu propriu-i craniu,

Iar vameşul, zâmbind candid,
Se agăță de-un cui pe zid;

Oh, pe toți trei mi-i poartă-n gând
Un trandafir cu aburi, blând.

Cântec de adolescent

Fluturi monstruoşi se clatin,
Florile împroaşcă sânge,
Rupt nerăbdător cu mâna
Ceru-n falduri mari se strânge.

Şi cu miezuri uriaşe
Putrezesc în aer mure,
Dar din ce în ce un cântec
Prinde parcă să murmure...

Sfaturi pentru Reparata (VII)

Nu te lăsa cu zăhărelul dusă
De crini pițigăiați la hanuri sumbre
Unde pitacii au momeli ascunse,
Pluşul deşală, fluturii fac zâmbre
Şi-ndeosebi nu-nchiria căpşune
Şi nu umbla prin roua rău famată,
C-un dedițel în dinți, sălbătăciune,
Şi-ntre genuni, pe lobode culcată,
Nu sta în vraişte, fără sutană
De viespi virgine. Ci, spre-a fi mai pură,
O, tu, jnapancă botticelliană,
Din damigene cloş pline cu bură
Bea-mi sufletul şi fierbe-ți în sparanghel
Cărniță de piept dulce de arhanghel.

Elegie

Nu mai avem în vestă tabacheră
Ticsită cu amurguri, nici baston
Şi-n semn de stimă nu ne mai oferă
Surâsul lor motanii c-un ron-ron...

De mult n-am mai trecut, răpuşi de lene,

Prin burgurile vagi, purtând zglobii
Jabou plisat şi magice jobene,
Cu birja plină de bijuterii.

Degeaba bibilici şi portocale
Pe mese stau ucise iscusit.
Nu mai tânjim să le gustăm, ci-agale
Ne umplem dulce rănile cu chit.

Cântec naiv

Iubita mea nu-i uşă de biserică!
Ea are coapse şui şi țâța sferică
Şi se dezbracă de cum se-ntunerică
Într-o căpşună din peninsula Iberică.

Acolo mă aşteaptă şi mă judecă
În timp ce piei de piersică adulmecă
Stând goală-ntre miresme şi impudică,
Părul curgându-i către emisfera sudică.

O, ca să scap de-ademeniri obraznice,
Eu îi citesc din cărți pasaje groaznice
Cu fluturi orbi înnebunind la praznice
Şi scorpioni cu obiceiuri casnice.

Şi, spre-a nu fi de viu bătut pe-o cruce
De chimion de poftele-i năuce,
Pârjoale de păianjen promit că-i voi aduce

Şi escalop de scolopendră dulce!!

Invocație

Cu clopoțelul necromantic,
Înconjurat de cercuri dulci,
Te chem, iubito, dintre greieri
Să sari şi-n patu-mi să te culci,

Sfioasă, dar mai tandră încă
Decât atunci când respirai;
Ci lasă-mă să iau o râmă
De pe urechea de emai

Şi nu te teme c-o să-ți sfarme
Îmbrățişarea trupul fin;
O să aprind doar lumânarea
Să te-ncălzeşti la tălpi puțin

Şi-o să petrecem cu pastrame
De țap şi filtre de amor
Din utere de turturică
Făcute pulbere-n cuptor

Şi-o să se rupă-n bucățele
Sub noi saltelele cu fân,
Iar la plecare o să-mi dărui,
Lin desfăcându-ți-l, un sân...

Cântec naiv

Tu zile-ntregi, pe stilul vechi,
Ţii chilote de puf sub şale,
Uleiuri calde în urechi
Ca sunetul s-ajungă moale

Şi-n nări miresme după rang,
Şi-n palme glob de apă clară.
La tine sui trecând prin gang
Proptit în stâlpi de scorţişoară.

Şi-n urmă porţi cu arc se-nchid
Alene, făr-a-ntinde mâna,
Şi numai sânii tăi decid
Când se sfârşeşte săptămâna.

Elegie

Am înnebunit în casa
Sufletului meu închis!
Bolovanu-i ca mătasa,
Guri cărnoase de plictis

Cască zgripţorii din rouă.
Vreau să pribegesc prin ploaie,
Pentru că afară plouă
Cu stropi mari cât o leţcaie.

Şi-s trist ca plantagenetul
Prăbuşit între patlagini
Ce şi-a cheltuit bugetul
Fluturilor pe paragini.

Cântec de toamnă

Trec prin ziua de toamnă
Ca printr-o lacrimă mare.
Câte-un fruct dilatat de parfum
Se scufundă încet la picioare.

Trec prin lumină şi vânt.
N-am ştiut niciodată de ce
Anotimpuri sfârşite îşi lasă
Ramuri în cei ce mai sunt.

Cântec naiv

Dacă ai vrea să mă iubeşti
Şi să m-aştepți numai pe mine,
Ți-aş face un palat din ceşti
Pline cu miere de albine,

Şi ți-aş aduce un motan
De dimineață ca să-ți spele
Sânii de optsprezece ani
Şi pletele pân' la podele,

Şi ți-aş tocmi un crin la uşi
Să te sărute pe picioare
Şi-un gramofon cu gălbenuş
Pentru de-amor şi de mâncare.

Cântec naiv

Când trecea fecioara lui Brumaru,
Se topea de oftică mărarul
Şi cădea cojit de pe crini varul.

Sânii ei stârneau pe străzi durere,
Melcii mugeau lin a-njunghiere,
Casele-n burlane cloceau miere.

Şerpii, de sub ziduri vechi de urbe,
Îi ieşeau în drum şi-i făceau curbe
De-ncepea în jur roua să turbe.

Liote de îngeri scurşi prin leică
O încolăceau ca pe-o suveică
Dornici să le fie teleleică.

Ci, mai pură decât e cleştarul,
Prinzând dulce fluturi cu paharul,
Ea era fecioara lui Brumaru!

Poveste fără sfârşit

Prieten la toartă c-un crin
Umblam prin bogate ținuturi;
Pitacii în pungă puțini,
Dar inima plină de fluturi!

La câte un han mai adânc
Ne-opream: el să beie o rază
Spirtoasă de după amiază,
Eu roua din blid s-o mănânc.

Apoi o porneam iar la drum
Cu vântul roşindu-ne fața
Şi adesea nici nu ştiam cum
Pe câmp ne-apuca dimineața

Mergând şi mergând în pas lin
Şi-abia respirând, oh, abia,
Ci de la o vreme-acel crin
În urmă mereu rămânea...

Cântecel

O, canarii şi buldogii
De la cârciuma Pirat!
Bat în suflet orologii
Vechi cu sunetul stricat

Şi-i atâta fir de nalbă,
Şi-s atâția fluturi creți;
Doamne, ce lumină albă
Cade toamna pe pereți...

Elegie

Slujbaş la trandafir am fost.
Sculat de dis-de-dimineață,
Cântând şi măturând pe jos
Intram în catedrala-i creață.

Pe urmă m-a tocmit un melc
Din şapte săptămâni în şapte
Blând pragul casei să i-l şterg
C-un borangic muiat în lapte.

Apoi, la câte o cişmea,
Prin curți interioare, crinii
I-am slugărit, căci trebuia
Să sprijin razele luminii.

Şi astfel zilele-mi se scurg
Şi uneori, ca printr-o sită,
Mai sunt zărit cărând spre-amurg
Mari saci cu praf de cărămidă.

Între anotimpuri

Intrăm în vară. Fructele îşi leagă
În carnea crudă miezurile bune.
Viperi fierbinți se răsucesc. Dospesc căpşune.
Ziua îşi stoarce sucul şi-i întreagă.

De undeva copilăria ne mai cheamă.
Solii timide: melci şi buburuze.
Zâmbim ciudat. Ni-s mâinile confuze,
De-atâta frăgezime ne e teamă.

Ne-ndepărtăm. Intrăm în vara lungă.
Sunt seri când umbra cumpenelor de fântână
Neliniştită-ncearcă să ne-ajungă.
Cine din noi, înduioşat, o să rămână?

Catalog de nimfe

* * *

Sosisem dintr-o obositoare călătorie
făcută în jurul lumii pe-un vechi vas de
comerț. Tangajul îndurat eroic aproape trei
ani de zile îmi pricinuise o boală subtilă
şi incurabilă, un fel de balansare leneşă,
plină de suferințe şi delicii, a ideilor.
Barba crescută violent (rezultat al vânturilor
capricioase) o purtam cu destulă neglijență,
în buzunarul de jos al vestei ticăia
cristalin un ceas cu carapace de teracotă
vernil. Fumam țigarete prelungi cu pocnitori
parfumate din centimetru în centimetru
pentru a-mi întrerupe nostalgia. Bănuiam peste
tot numai lucruri amenințătoare: scaune
abia înăbuşindu-şi revolta în lemn, sticle
dorind să-mi toarne-n palme licori caustice,
paltoane cu cârlige ascuțite în mâneci. Încetul
cu încetul încercam să mă reobişnuiesc
cu uscatul.

* * *

Azi-dimineață am ridicat de jos un măr
purpuriu. Ținându-l în lumina albă a zilei,
între degetul mare şi cel mijlociu al mâinii
drepte, l-am privit îndelung, copleşit de tristețea
de-a face parte din alt regn, mai gălăgios,
mai impur. Când l-am lăsat din nou în
iarbă, devenise transparent.

* * *

Părându-mi-se o absurditate faptul

că sunt obligat să ies şi să intru în
propria-mi casă pe uşă, sătul până-n gât
de umilinţele unei vieţi mizerabile, m-am
decis. De altfel ajunsesem la o vârstă când
se cuvenea, era chiar de datoria mea să
iau o hotărâre capitală! A face o gaură-n
zid şi a-ţi strecura trupul prin ea devine
de la o vreme nu numai nedelicat, ci
şi înjositor. Calculele mele, executate cu
instrumente fragile (dar precise!), mi-au arătat
că, alipindu-mă tandru de unul din
pereţii camerei, indiferent de care, şi având
răbdare, îi putem străbate, graţie
unor fenomene gingaşe şi austere, într-un
timp aproximativ acceptabil. În felul acesta,
vă daţi seama, îmi salvam onoarea!

* * *

Ieri, după contemplarea trecerii personalului
de patru şi douăzeci, m-am simţit
atât de pur, încât o uşoară răbufnire de miresme
răcoroase, ieşite prin răsuflătoarea
beciului, m-a înălţat cu câţiva centimetri
de la sol într-un zbor lin, neobservat de nimeni,
asemănător alunecării pe-un parchet de
aer ceruit prea tare. În timpul acestei levitaţii
întâmplătoare, ce-a avut loc în spaţiul
trist şi pustiu din spatele casei mele,
mi-a fost frică să nu fiu răpit de îngeri.

* * *

Pentru a nu provoca o suferinţă inutilă,

ocoleam întotdeauna cu vârful peniței
porii hârtiei pe care scriam lungi şi tânguitoare
scrisori unui prieten necunoscut
şi drag. Mesagiile mele deveneau astfel grațios
ilizibile sau, şi mai tulburător, derutante
prin confuziile ce le pricinuiau. Dar
asta nu avea nicio importanță. Coala continua
să respire fericită, indiferent de semnificația
cuvintelor! Mai mult, neputând suporta
țipătul de durere al filei îndoite cu
brutalitate, întrebuințam plicuri moi, odihnitoare,
generoase, de obicei galben-pai, sau
bleu-pal, sau lila, lipite cu clei monahal de
molift sau cu albuş de ou proaspăt, încă păstrând
aroma viscerelor de şopârlă. Reuşisem
chiar să conving factorul să nu mai folosească
ştampila lui de fier, ci una de cristal,
dăruită de mine, muiată-n tuşierele îmbibate
cu ulei, care mângâia afectuos timbrele
cu zimții piliți dumnezeieşte de dirigintele
poştei.

* * *

Acum câteva săptămâni mă uitam nemişcat
şi-abia respirând, ca să nu le trezesc,
la cele două bile adormite pe masă:
una galbenă de fildeş, cealaltă albă, de
marmoră. Deodată, exact în clipa în care
lumina a căzut prin geamul din fața mea
în oglinda din spate, învăpăind-o, am fost
ispitit de diavol să le pipăi! O rouă de
după-amiază, fină şi senzuală, îmi îmbrobonase
fruntea, la gât jugulara se zbătea

delicios. Printr-un efort supraomenesc am
făcut doi paşi înapoi, băgându-mi mâinile
într-o lădiță cu cenuşă rece.

* * *

De fapt, în ziua în care am găsit în rigola
fragedă a trotuarului o bilă tristă şi cenuşie,
de mărimea unei cireşe amare, nu am avut
impresia că mi se întâmplă un lucru extraordinar.
Mă obişnuisem să descopăr mereu câte
ceva în timpul lungilor mele plimbări de după-amiază,
de obicei obiecte fără importanță
pe care le luam totuşi, înduioşat de singurătatea
lor, de abandonul acela sfâşietor în mijlocul
unui oraş probabil necunoscut pentru ele.
Am ridicat-o deci politicos, am privit-o cu
un surâs indulgent şi, pipăindu-i cu arătătorul
o cicatrice fină, rămasă în urma unei vechi
răni nemărturisite, am băgat-o în buzunarul de sus
al hainei, lângă batista înfocată, convins că
fac exact ceea ce trebuie. Am tresărit surprins
însă când, a doua zi, aproximativ în acelaşi loc,
am zărit o altă bilă, tot cenuşie, dar de o nuanță
mai deschisă, puțin mai grasă ca prima şi
parcă mai vioaie. Am salvat-o şi pe aceasta
c-o imperceptibilă mirare a sprâncenelor, păstrându-mi,
calm şi protector, eleganța înnăscută
şi atât de apreciată în almanahul Gotha.
Am trăit apoi câteva luni de adevărată încântare.
Întâlneam din ce în ce mai multe bile, de
dimensiuni variate, irizând culori tandre, având
în preajmă-le un aer rarefiat, trandafiriu, mai
dulce decât cel pe care-l respiram normal, închizând

muzici laice şi limpezi, declanşate la
cea mai uşoară atingere, în sferele vesele, îmbujorându-mi
obrajii cu rotunjimea lor juvenilă.
Mă delectam ceasuri întregi rostogolindu-le
pe scânduri vajnice de brad, geluite până la
catifelare, evitând cu graţie ciocnirile ilicite
sau scufundându-le, aproape leşinate de plăcere,
în găleţi pline cu şampanii calde şi aurii.
Iniţiindu-mă în arta delicată (dar virilă!)
a balisticii, le aruncam în oglinzi tulburător
de adânci spre-a crea, pentru o clipă
măcar, iluzia că-şi vor săruta propriul
contur, însângerându-şi-l nostalgic. Suit pe
casă, răvăşit de lumină şi orgoliu, organizam
fermecătoare tablouri vivante, executate
cu voluptate pe marginea subţire a streşinilor
de şindrilă, înfăţişând scene de ură
şi amor din viaţa învăpăiată a fluturilor
vaganţi; iar dedesubt, pe pajişti: platbande
de crini, tapajul mieilor cruciferi!
Uneori, extenuat de zbenguiala lor gentilă,
le înţepeneam, din capriciu, în faldurile unor
melodii severe, cântate cu un singur deget
la orga hidraulică a familiei, ca după
aceea, plictisit, să le îngădui cele mai deşucheate
traiectorii printre vaze cu buze
groase şi răsfrânte, pe stofe şi pluşuri
pubere, în spaţii rău famate. În sfârşit, nemaiputând
să le suport, sâcâit de rouă, le
dam pradă, numărându-le în prealabil cu abacul,
ca să nu se piardă în tufele proaspete
de năsturel, motanilor mei opiomani.
Până ce, pe neaşteptate, într-un amurg de
ţipirig am înţeles totul. Tocmai mă chinuiam

să cuprind o bilă copilăros de timidă,
aparent părăsită pe lespezile unei curți
pustii, în realitate înconjurată cu dragoste
de remize parfumate discret cu tabac, reuşisem
chiar s-o iau în brațe – îi simțeam
apăsarea dureroasă de piept – când,
într-o fracțiune aprigă de secundă, am priceput
o dată pentru totdeauna, înfiorat de
calvarul ce aveam să-l străbat de acum înainte,
că nu, nu eu le adunam îndatoritor şi naiv
în caleşti închiriate anume (adio, adolescența
mea amanetată la muntele de pietate!),
ci ele, oh, da, ele mă căutau cu nelinişte, cu
patimă, cu trufie, pretutindeni. Eram, pur şi
simplu, urmărit pas cu pas de bile!

* * *

Trebuia să dispar. Bineînțeles, fără
ca nimeni să observe. Mă gândeam la o ardere
bruscă, totală, lipsită de flacără, într-o sobă
construită cu delicatețe în jurul meu,
pe grătarul căreia să nu rămână niciun
pic de cenuşă, ci doar aerul încăperii să

se dilate uşor, presând îndurerat pereții,
ferestrele, uşa... O altă posibilitate ar
fi fost să mă dizolv încet, silențios, într-un
mare creuzet de sticlă de Murano ascuns în
pivnița gazdei, comentându-mi în şoaptă,
cu citate din clasici, pe îndelete, descompunerea
în substanțe din ce în ce mai inocente.
Oricum, eram hotărât, într-un fel sau
altul, să iau melcul de coarne!

Roua lecturii

Insula misterioasă

Vine o vreme când suntem părăsiți, nu
de oameni, ci de personajele cărților citite-n
copilărie. Nu mai plutim cinci săptămâni
în balon, nu mai călătorim spre centrul Pământului.
Adio, doi ani de vacanță! Un ultim
salut şi căpitanul Nemo se scufundă încet,
dar pentru totdeauna, cu vajnicul său *Nautilus*,
sub mări. Umblăm mai tăcuți şi mai trişti,
noi, cei rămaşi pe un țărm.
Şi ne-am da toate bilele şi toți nasturii
şi cioburile de sticlă colorată şi zmeiele
şi sârmele şi cretele şi mosorelele, ca să mai
fim lăsați o dată să văruim, într-o dimineață
strălucitoare de duminică, gardul lui Tom Sawyer.
„En garde!”; unde e D’Artagnan?
„En garde!”; unde, unde sunt Athos şi Porthos şi-Aramis?
„En garde!”; vicontele de Bragelonne?
Veşminte subțiri de mătase, spade fine
şi-alunecoase ca untdelemnul, marchize topite

de-amor în caleşti cu vizitii îmbrăcaţi jumătate
în alb, jumătate în negru: încă o clipă şi nu-s.
O mie şi una de după-amiezi, hoinărind pe
străzile-nguste şi-n pantă ale unui orăşel cu
nenumărate cişmele, prizând cu deliciu, în umbra
zidurilor portocalii, cel mai nostalgic praf
de cărămidă, întrezărind tot mai aproape, tot mai
departe, tot mai aproape:
INSULA MISTERIOASĂ...

Nemaipomenitul roman

Capitolul I În care se arată mirarea,
dispreţul şi chiar indignarea unor
persoane grave, întrebate fiind dacă mai
citesc din când în când câte o carte de
Jules Verne.

Capitolul II În care se vădeşte că
totuşi, deasupra noastră, a tuturor, printre
crengile unui arbore veşnic, stăruie încă
surâsul Pisicii de Cheshire.

Capitolul III Peste care nu se poate
trece decât cu ajutorul unui covor fermecat.

Capitolul IV În care, odată ajunşi,
ne apucăm cu mic, cu mare să căutăm comori
ascunse-n locuri pustii, dar nu găsim nimic.
Cât de trişti suntem după aceea. Cum ne consolează
Contele de Monte-Cristo.

Capitolul V În care autorul, cu braţul

drept zdrobit de-o archebuză, îşi continuă
cu şi mai multă înflăcărare Opera. O pară
magnifică.

Capitolul VI În care: „Hm, miroase a spiriduşi!”.

Capitolul VII Pe care nu-l putem citi,
fiind invizibil. Dezastruoasa renunțare la lectură.
Hobbitul Bilbo se opune.

Capitolul VIII În care frații Grimm
beau hidromel cu Frații Barbarossa. Puțină
Zmeurologie.

Capitolul IX În care soseşte cu-aeroplanul
însuşi domnul Antoine de Saint-Exupéry
mustrându-i din carlingă cu degetul pe cei
ce au uitat de Micul Prinț.

Capitolul X În care autorul, luându-şi
rămas-bun de la fiecare, încheie Nemaipomenitul
roman şi porneşte, plin de îndrăzneală, pe-un
galion pictat în ocru, spre noi şi întortocheate
aventuri. „Piticul cât trăieşte speră...”

Însemnări despre detectivul Arthur

Detectivul Arthur venise anume. Ce enigmă
brumată! Un strugure mort putrezea între sânii
Eleonorii! Şi-n jur doar brânduşe şi gențiane
şi, oh, trei fecule de înger mărite cu lupa lui
blândă. Şi-o nucă de cocos ciudată! Şi dulci, uleioase
toxine-n pantofii de iuft. Doamnă, a spus,

v-a trădat lenjeria, sunteți asasină!!

Detectivul Arthur avea pipa plină de rochii!
Pe cea albă, legumă pudrată-ntr-un jgheab
de cişmea, o fuma visător numai seara. Pe cea
verde-o-nălța spre tavan cu sfială. (Dantela ei
arsă-n dulapuri de-amiază!) Ultima, portocalie,
cu fructe blajine crescute sub mâneci şi
nasturi uzați de tarhon, n-o aprindea niciodată.

Gumilastic duios îi ținea jambiera lucioasă
de pulpe. Avansa-n magazii cu prudență.
Ce crime frumoase-n borcanele-albastre de-osânză!
Şi-n bălii ce spaimă şi ce rumeguşuri,
Arhanghele Umed! Ce sceptre de molii, o, tu desfătatule
veşnic de negrele creme de ghete!
Şi-alături un primus imens de alamă...

Detectivul Arthur era prinț al piperului
putred! Un heruv de chişleac (amețit de destin)
îl păzea lângă uşa cămării, morcovi cu arcuri
săltau sub picioarele sale de-azur. Limpede,
limpede curge oțetul...
Cârpe moi de aromă strângând de pe jos,
detectivul Arthur cugeta: „Cepele scoase din
îngeri sunt dulci, transparenți tăieței din
sufletul meu de adult. Gutuia dansează în jurul
dulapului galben şi-o bilă găsită pe pajişti
creşte, oh, creşte strivindu-mă tandră”.

Detectivul Arthur nu mai poate iubi decât piersice mari întâlnite prin poduri. Stă în jilț satinat toată ziua şi-aşteaptă mesagiul cifrat de iepuri! Dimineață (c-o tiflă!) un lift îl aduce tăcut printre oameni, iar seara el pleacă din nou pe vaporul cu aburi...

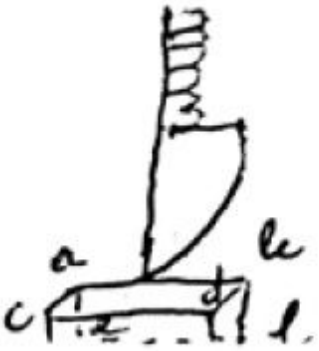

Scufițe (I)

A lui Perrault este, indiscutabil, „cea mai frumoasă”. A fraților Grimm doar „drăgălaşă”.
Amândouă sunt trimise, într-o bună zi, la bunicuțele lor, bolnave în ultimul timp, prima cu o plăcintă şi-o ulcică plină cu unt, a doua cu un cozonac şi-un kilogram de vin. Dacă Scufița lui Perrault nu primeşte niciun sfat de la maică-sa (ceea ce i-ar scuza oarecum greşeala din pădure), celeilalte i se atrage atenția în mod expres să nu se abată din drum, să nu alerge (ca să nu spargă sticla), să spună „bună dimineața” când

ajunge.
Intrate în pădure, şi una, şi alta dau
de Lup, dar nu se sperie fiindcă, zice Perrault,
fetiţa „habar n-are cât e de primejdios să
te opreşti şi să asculţi un lup”, iar fraţii
Grimm adaugă: „Scufiţa Roşie nu ştia ce lighioană
rea e lupul...”.
Lupii, după ce află, în urma unui interogatoriu
condus cu multă fineţe, unde stau
bunicuţele, ajung la ele înaintea scufiţelor
respective, le-nghit fulgerător şi-aşteaptă-n
travesti, lungiţi pe paturi, sosirea întârziatelor.
Şi astfel, punând capăt unei discuţii în
care ele se miră naiv („Şi ce dinţi lungi
ai, bunicuţo!”), iar ei răspund cu cinism („Ca
să te mănânc!”), sunt înfulecate şi dânsele.
(*Va urma*)

Cântec de pirat

Lui Şerban Foarţă

Piraţii de apă sălcie
Aveau un cadavru la bord.
Piraţii de apă sălcie
Pluteau cu cadavrul spre nord
Deşi nu erau toţi de-acord,
Căci câteodată cadavrele-nvie.

Piraţii de apă sălcie
Aveau trei butoaie cu rom.
Piraţii de apă sălcie

Ziceau: „O să bem până vom
Vorbi un ciudat idiom”.
Căci câteodată cadavrele-nvie.

Piraţii de apă sălcie
Aveau cel mai straşnic tutun.
Piraţii de apă sălcie,
Privind poze vechi în album,
Scoteau gânditori pe nări fum,
Căci câteodată cadavrele-nvie.

Piraţii de apă sălcie
Aveau şi-o femeie cu ei.
Piraţii de apă sălcie
Plângeau când trecea, cu sâni grei,
Cadavrul frumoasei femei,
Căci câteodată cadavrele-nvie.

Scufiţe (II)

Până la înghiţirea bunicuţelor ambii lupi
s-au comportat destul de inteligent.
După aceea însă, lupul fraţilor Grimm dă dovadă
de-o imprudenţă inacceptabilă. Dacă nu cumva autorii
n-au forţat în vederea unui deznodământ fericit.
Pentru că altfel lupul, trebuie s-o spunem
pe şleau, nu poate fi considerat decât nătărău!
Prima greşeală. Uitând uşa deschisă, creează Scufiţei
senzaţia unui pericol iminent: „Vai, Doamne, ce-o
fi azi cu mine, de mi-e aşa de frică?...” şi riscă
deci să-şi piardă prada. A doua greşeală (fatală).

Odată săturat, nu găseşte altceva de făcut decât
să se culce din nou şi s-adoarmă cu uşa, presupunem,
tot deschisă, sforăind „de se cutremurau pereţii”.
Profitând de gafa enormă, e la îndemâna
fraţilor Grimm să trimită un vânător ce extrage
printr-o laparatomie executată c-un foarfece
Scufiţa şi bunicuţa din abdomenul lupului şi-apoi
să i-l umple (toţi cinci!) cu bolovani, fără ca acesta,
datorită profunzimii somnului, să simtă ceva.
Bineînţeles că, trezindu-se (în sfârşit!) şi vrând
să fugă, pietroaiele îl vor trânti la pământ şi
lupul va da, vorba fraţilor, „ortu’ popii”.
Finalurile basmelor diferă complet.
Fraţii Grimm omoară lupul, scot la lumină bunicuţa
şi Scufiţa, totul terminându-se cu angajamentul
acesteia: „De-acum înainte n-o să mă mai
abat niciodată din drum...”.
Perrault, modern şi crud, lasă personagiile-n
burta întunecoasă a fiarei vii într-un final deschis
oricărei interpretări, indiferent de morala lipită,
pare-se, din complezenţă:
„Vedem aicea cum copiii, deseori,
Şi mai cu seamă tinerele fete
Frumoase, graţioase şi cochete,
Fac rău dacă ascultă de orice trecători,
Şi n-are rost să fim măcar miraţi
Atuncea când de Lup ei sunt mâncaţi”.
Preferăm Scufiţa lui Perrault şi pentru că
ni se dă posibilitatea de-a o salva chiar noi!

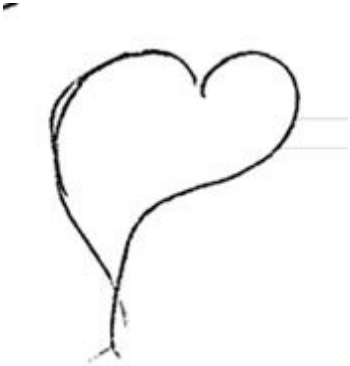

Însemnări despre Julien Ospitalierul

Fermecătorul nimb de jenă pe care-l căpătă J.O., surprizându-şi motanul de angora sărutând (pe întuneric!) laptele. Umilința cu care apoi, ceasuri întregi, aşezat pe un trepied vânătoresc în fața oglinzii, căuta să şi-l smulgă folosind o pensetă pentru sprâncene de damă.

Principalul era să nu fie lăsat singur. Altfel, ca să dizloce din terasamentul căii ferate departamentale o traversă crăpată extatic, mustind de păcură, prinsă drăceşte în buloane de diamant, J.O. dansa înflăcărat zile în şir; sau, ca să rupă din propria-i cameră un perete anume văruit pentru asta, cu tencuiala matlasată şi geamurile – omagiu subtil! – înzăpezite în aer, şi să-l dăruiască, surâdea până la delir.

Flaconul acela subțire, plin cu bale
curate de măgăruş, ținut noaptea în geluituri
fragede de crin, prin care J.O. privea
zilnic, susținând că întrezăreşte undeva,
foarte departe, parcă dincolo de orizont,
nişte ființe nesfârşit de blânde
făcându-i din mână gesturi consolatoare sau
(dacă era-n amurg) fluturând deasupra lor,
a despărțire: batiste, verande...
Boala spirituală a lui J.O. accentuându-se,
hulubăriile i se păreau din ce
în ce mai mici. În timpul îndelungatei sale
agonii, de câte ori i se aduceau, dimineața,
pentru a-şi face lectura, buchete de volbură,
constata neputincios că roua a devenit cubică.
Nu mai înțelegea niciun cuvânt, având urechile
înfundate cu parfumuri compacte...

Adio, Robinson Crusoe

Nimeni nu ştie că împreună cu Robinson Crusoe am stat şi noi: eu, Ada, Cecina şi ceilalți. Eram cu toții, v-o jur, într-o haltă înconjurată de salcâmi pe insula aceea căreia nu-i cunoşteam prea bine numele. Şeful hălții era chiar tatăl meu, avea uniformă şi chipiu şi da drumul la marfare (ce mândru şi zvelt!) cu paleta. Pentru că pe linia noastră nu treceau decât marfare. Iar Robinson Crusoe nu avea nimic împotrivă.

Dimineața desfăceam pe peron toate benzile de telegraf şi făceam pe ele, cu creionul chimic, linii şi puncte. Apoi le strângeam la loc şi mă duceam în dosul magaziei de cereale ca să scobesc zidul între cărămizi c-un cuțit vechi şi tocit de bucătărie. Acolo am întâlnit-o pe Ada. De la început mi-a spus că Robinson Crusoe i-a dat voie şi ei. Am furat imediat nasturii aurii de la uniforma lui taică-meu, nasturii aceia ce au pe ei o roată cu aripioare de vultur, la care ținea atât de mult, încât îşi cususe două rânduri: unul pentru cheutori, celălalt pentru plăcere. Doar nu putea să se supere. Ştia că-i vom da, pentru că ne lasă pe insulă, lui Robinson Crusoe.

Apoi a apărut, de data asta într-o după-amiază, Cecina. Era mai mare ca noi, terminase poate liceul şi ne-am mirat că a fost admisă pe insulă, mai ales că la sosire nici n-a pomenit de Robinson Crusoe, iar mai târziu,

când a venit vorba despre el, s-a eschivat
pur şi simplu. Purta o rochie de stambă vişinie,
bombată ciudat la piept şi la început,
cred că vă daţi şi singuri seama, n-am
crezut-o, pe urmă însă, după ce ne-a lăsat
să-i atingem cu degetele, da, ne-am convins:
avea sâni!, deşi probabil că era vreo scamatorie
la mijloc. Totuşi, lucrurile continuau
ca mai înainte. Spre seară, când marfarele
trecuseră de mult, şi-abia a doua zi trebuiau
să vină din nou (dar nu eram siguri niciodată),
ne adunam lângă grămezile de cherestea
din faţa hălţii şi împreună cu servitoarea
plecam pe linie ca să rupem
volbură pentru iepuri. Noi rămâneam în urmă,
prindeam cărăbuşi şi-i îngropam în pământ
acoperindu-i cu iarbă. Servitoarea se îndepărta
încet-încet şi, dincolo de semafor, dispărea
după canton. Se întâlnea, fără discuţie,
cu servitorul lui Robinson Crusoe.

Cu Robinson Crusoe, desigur, vorbeam numai
eu. Îl vizitam într-un vagon de persoane
stricat, aflat pe linia moartă, de obicei
după-masă, când lumina e albă şi toţi acarii
dorm sau sunt plecaţi. Puteam fi sigur c-o
să-l găsesc acolo. Intram în primul compartiment,
mă întindeam pe burtă pe banca lucioasă
şi galbenă şi-i spuneam ce-am mai făcut.
Prin geamul spart se vedeau în grădină
pătlăgelele mari, orbitoare, ne oglindeam în
ele. Mirosea a păcură-ncinsă şi-a pătrunjel
copt. Uneori îi cântam din muzicuţă; despre Cecina

nu-i pomeneam însă.
Şi deodată, într-o zi, s-a întâmplat ceva
nemaipomenit. Mai întâi Ada, tam-nisam, în timp
ce mă coboram în fântână ca să-i
arăt cine sunt, a strigat, aplecându-se tare
peste marginea de piatră, că ea poate face
asta şi fără ajutorul lui Robinson Crusoe.
Eram cât pe ce să cad! Apoi Cecina, mai
subțire parcă şi mai frumoasă, a dat a înțelege,
râzând, că ea stă pe insulă fără să-şi
fi cerut voie de la nimeni, chiar aşa a zis:
„de la nimeni". Şi, culmea, servitoarea noastră
a început să se plângă că Vineri, da, Vineri
i-e urât de moarte. Asta mi s-a părut
de necrezut! Mi-am pus în gând să-l văd neapărat
pe Robinson Crusoe.

Iată cum a fost. Pe linia moartă vagonul
părea pustiu. M-am prins de bara ruginită
şi, ca-ntotdeauna, am făcut un salt grozav.
Pe culoar un iepure c-o taşcă
verde după gât m-a privit uluit. Am intrat
în compartiment. Era cald, se auzeau viespile
ce-şi agățaseră fagurii în plasele de bagaje
rupte şi parfumate. De pe insulă nu venea
niciun zgomot. M-am aşezat pe burtă şi-am
aşteptat aşa până seara. Pe urmă m-am dat jos,
m-am scotocit prin buzunare, am scos creta
şi-am scris cu litere mari, de la un capăt
la celălalt al vagonului, sub geamurile sparte,
ca să se vadă bine:
ADIO, ROBINSON CRUSOE

Dulapul îndrăgostit
(1980)

Cântec

În carnea noastră fragedă doar vântul
Îşi pune gura moale ca un crin
Şi străvezii doar sufletele vin
Şi roua să ne mângâie veşmântul.

Păşim uimiți alăturea de cerbii
Catifelați, cu gândurile crude
Şi pasul nostru umed îl aude
Numai urechea florilor şi-a ierbii.

Dar uneori tristețea ne încearcă
Primejdios, cum miezul unor nuferi
Lopata de pe-o margine de barcă.
O, prospețimea de-a putea să suferi!

Gramofon stricat între două dulapuri

Superstițios, asemeni vechilor almanahuri, sufletul meu se pierdea în presupuneri tot mai fistichii. Aşteptam ziua şi ora menite de zodiace când înneguratul dulap, ieşindu-şi din calmul lemnului său nobil, va înşfăca definitiv trupul de

carne trandafirie al Reparatei şi-l va închide, pentru torturi delicioase, în încăperile lui speciale. Acolo ea va plânge deznădăjduită, îşi va frânge mâinile şi boiul până ce eu, ca un alchimic făt-frumos din athanor, o voi scoate la lumină şi-i voi acoperi sânii magici cu sărutări.

Oh, Doamne,-n lumina de toamnă atârnă
O plapumă galbenă-ntinsă pe sârmă

Oh, Doamne,-n lumina de toamnă atârnă
O plapumă galbenă-ntinsă pe sârmă

Oh, Doamne,-n lumina de toamnă atârnă
O plapumă galbenă-ntinsă pe sârmă

Intram în dulap ca-ntr-un imperiu. Graniţele lui, abia trecute, mi se păreau de mult lăsate-n urmă, atât de nou, de înspăimântător şi totodată de naiv se desfăşura peisajul. Pe pajiştile necuprinse ale unui sertar greoi (cu mâner încolăcit nesăţios de pofta viperii ce-şi înghiţea coada solzoasă de argint), rătăceam zile întregi, beat de mireasma nostalgiilor secrete, scăldat în lumina verzuie, din ce în ce mai densă, mai fierbinte, mai haină a destinului. O rouă clandestină, uşor lăptoasă-n miezu-i alterat, îmi umezea, pe furiş, gleznele subţiri. Întâlneam insecte fascinante prin monstruozitatea lor fragilă, sensibilă la ţipătul meu ascuţit ce le încremenea, străvezii, într-o catalepsie fosforescentă. Nebănuit de pur, îmi simţeam trupul dispersat în particule tandre, polen umil şi brun purtat de vânt spre ovarul mătăsos al acelei uriaşe flori angiosperme pe care trebuia s-

o fecundez în cel mai tainic spațiu al dulapului cu prețul vieții.

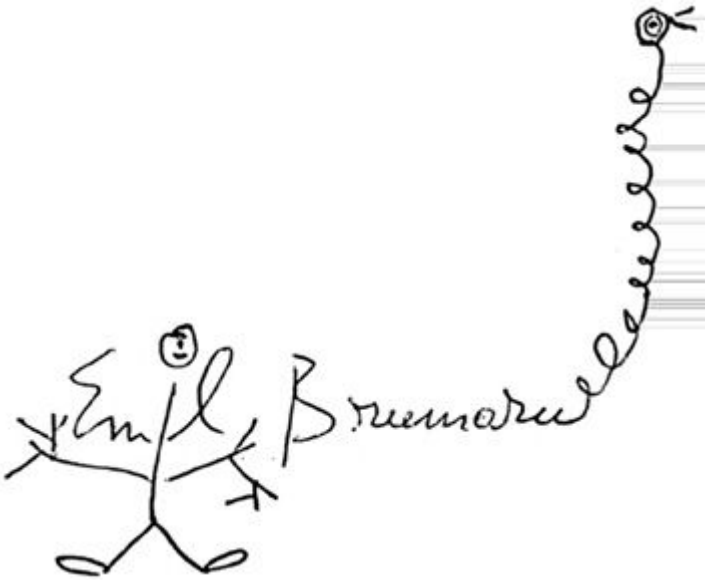

* * *

Să azvârlim poemele în troace
De bulion cu franjurile moi
Şi-n dup-amiezi cu muşte columbace,
Printre gigante bule de oloi,
Să mursecăm femeilor dulci țâța
Cea prinsă,-n sus să stea, de sfârc cu ață,
Cu nara dilatată de tărâța
Mărarelor tocate pentru rațe!
Să prețuim în perne şolduri dalbe!
Obraji mai proaspeți are Dumnezeu?
Au roua sau smântâna sunt mai albe?
Au rostogolul sferei e mai greu?

Şi să cântăm, cât ne mai ține firea,
La orga hidraulică iubirea!

Marş

Tăia-vom râma cu toporul
De groasă-i ce-i.
Naivi, audia-vom corul
Graşilor miei.

Vom ajuta melcii la treabă.
Roua din prag
O vom căra, subtili, în roabă
Din lemn de fag.

Şi pentru a-i mări misterul,
Când cade jos,
O să umflăm cu țeava mărul
Cel unsuros.

Apoi vom scărpina copacii
Să crească blând.
Preapofticioşi, ugerul vacii
Vom lua mulgând.

Şi astfel, spre-a ne trece veacul,
Din tată-n fiu
Vom coace-n role vechi dovleacul
Portocaliu.

Hermaphroditus

Apoi am fost lăsat să plec în lume
Printre izvoare ce au prund şi spume
Şi printre fluturi orbi izbind în mine
Aripile lor mari cu ţigle fine.

Şi într-un lac, către sfârşitul zilei,
S-alunec vrând în undele ce fac
Bulboane moi de lapte şi vanilii,
M-a îndrăgit nimfa acelui lac.

Şi ne-am iubit priviţi suav de-o turmă
De june junci, dar am fugit pe urmă
Căci mângâierea-i mă făcea să sufăr
Ca nufărul de globul altui nufăr.

Atunci ea s-a rugat cu vorbe crude,
Miresmele făcându-le s-asude
În izuri iuţi şi melcii să pocnească,
De-a pururi trupurile să ni se unească!

Şi ce mi s-a-ntâmplat nu pot a spune
Nici celor mai nefericite pagini.
Sălbătăciune am rămas, sălbătăciune,
Surâs al fumuriilor paragini.

Elegie

Degeaba-mi stau pe clanța de la uşă
Şi-mi cântă porumbeii: ugul-ugul,
Vreau sânilor tăi albi să le simt jugul,
Prinde-mi cu părul viața-n dulci cătuşe
Şi lasă-mă să-ți scriu umil pe rochii
Şi fructe mari să umplu cu lumină
Liturgică. Nu mă izbi cu ochii,
Fii ca-n dulapuri calde o diftină
Pe care, trist, în orele de-amiază
Un înger cu melon o vizitează.

Elogiul Reparatei (I)

Eşti proaspătă în dimineața asta
Ca fructele cu pijama de brumă
Pe care melci spumoşi îşi lasă pasta.
Făptura ta aluaturi moi însumă
Crescute bine-n untdelemnuri sfinte
Şi-n locuri ruşinoase cu smochine.
Sunt sluga blândă de acum-nainte
A celei mai gingaşe şi mai fine.
Ți-e inema ca inema de ceapă
(Şi sunt şi cepe ce au două inemi!),
Usturătoare celor ce-o dezbracă,
Dar c-o dulceață ce n-o ştie nimeni.
Priveşte farfuriile cu borş,
Mi-e sufletul ca sfecla asta: roş!

Bulionul

Închis în pieptul sticlelor largi zac.
Ermetic dopuri josnice mă strâng.
Mă ocărăsc sigilii după plac.
Sunt inima ce bate-n raftul stâng
Al unui grosolan bufet nătâng
Plin cu scrumbii. Vă par vulgar şi-opac.
Injurii fără nicio socoteală.
De-ajuns mi-i un bulbuc mai colorat.
Sunt sufletul tomatelor! Mă scoală
Orgoliul lor din limpedele-mi pat.

Elegie

Îngăduie-mi să-ți spun ciupicii lucii
Plini de zambila gleznelor, ucis,
Jartiera cum înconjură năucii
Ciorapi purtați de tine ca-ntr-un vis.
Oh, fusta ta (piu-piu!) scoate-o cu totul!
Dă-mi linguriţe lungi ca să mănânc
Cu grație şi-ndurerat compotul
Din peştera castronului adânc.
Şi lasă-mi trupul moale să se culce
Alături de al tău. De ce nu vrei
Să mi-l destrami ca pe o cârpă dulce
De borangic muiată în ulei?

Bagatela

Diavoli subțiri, din pură încântare,
Degenerați la suflet şi copită,
Suflau, spre a ne duce în ispită,
Prin mosorele globuri verzi pe care,

Înfăşurate-n lungile lor gene,
Cu sârme-n sfârc şi coapsele umflate
În moi butuci de umbră, sub lăcate,
Fecioarele pluteau trântite-alene...

Elogiul Reparatei (II)

Ți-s unghiile moi ca pătrunjelul
Crescut la umbră. Florile-n urechi
Îți toarnă praf. Când treci, sfărmi cu pudelul
Protoierii de rouă-n țelini vechi.
Asemeni unui domn fanariot
Pe care-n țara asta l-au pus turcii
Într-un amurg surpat ca moțul curcii
Vreau să te pup amarnic peste tot
Ce mă-nspăimântă şi îmi este drag
Că până şi Allah de poftă rage.
Cât de frumos te-apleci între vâzdoage
Cu fustele-nălțate ca un steag!
Şi cât de inocenți la toate cele
Ți-s ochii precum unei iepi fidele.

Elegie

Mai ştii dup-amiaza să-ți bagi
Sub pompe picioarele dragi
Şi mâinile albe să-ți culci
Pe burta borcanelor dulci?

Şi spune-mi, oh, spune-mi, mai ai
Esența aceea de ceai
Din care-ți plăcea să serveşti
Motanii sosiți în caleşti?

Şi-acel bulion legendar
Ce viața-mi umplea de fiori,
Clocind lângă ziduri de var:
Beții, strălucire, amor?

Elogiul Reparatei (III)

Ți-i rotunjimea țâței geluită
Şi la mijloc cu cafeniu buton,
Şi coapsa ta cu fierbințeli de plită
L-ar fierbe până şi pe Solomon
Pe cercurile ei ca pe-un ibric
Cu lungul său țurlui cuprins în aburi.
Ți-i murdăria strânsă în buric
Mai dulce decât mierea cea din faguri.
Şi corpul tău didactic ce ne-nvață
Să-i prețuim savantele delicii
Are plăceri într-însul pân' la greață.
Îndrumă-ne, o, dă-ne vagi indicii
Cum să-ți iubim mai bine carnea plină
De zmieură murată în răşină.

Poveste

Lâng-un şarpe de mătase
S-a oprit o floare verde

Fericită să-i dezmierde
Liniştea primejdioasă.

Dar pufoşi de spaimă cerbii
L-au strivit şi-ntre izvoare
Singur-a rămas o floare
Peste frăgezimea ierbii.

Reparata şi Pirata

Reparata şi Pirata
Cea chioară de-un sân fac plata
Ieşind din restaurant
Şi-angajeaz-un diamant
Să le plimbe prin oraş
În amurgul pătimaş.

Pirata chioară de-un sân
Vede-un fluture bătrân
Bând absint într-o tavernă
Cu-aripa-nfundată-n pernă
Şi şopteşte: „Reparata,
Tu eşti gata? Eu sunt gata!”.

Şi-atunci amândouă intră
În tavernă să cuprindă
Fluturele trist în braţe
Pentru-ntreaga lor vieaţă
Căci, oh, totul, totul, totul
E-un zuluf făcut cu drotul!

Johnny Răducanu
Mângâind pianu-n
Şaluri cu motanul
Do-Do

Cum zace icra veche de ştiucă-n blid umbros
Sau găinaţul gâştei de angora în praf,
Sufletul meu netrebnic trântit cu faţa-n jos
E-n pernele topite de-amor ca-ntr-un pilaf.

Căci nu mai pot. Tristeţea cu îngerii ei hâzi
Trage pe roată roua, toceşte colţul murei;
Oh, unde sunt candoarea mea dată cu sacâz,
Războaiele naive şi tragice cu Burii,

Montgolfierii palizi urcând un cald balon
Din straturi de zambilă în atmosfera sacră,
Butelia de Leyda şi chiar de Bulion
Şi-acele hălci de carne sălcii de-omidă macră?

Defăimarea Reparatei (I)

De mâini şi de picioare ţi-am prins cu frânghii groase
Trupul viclean şi trândav de patru straşnici fluturi
Ca să ţi-l rupă-n calde bucăţi. Stând pe mătase,
La geam, cu talpa-n lapte şi buzele-n vermuturi,
Voi admira mari flenduri din fusta ta de stambă,
Canari pletoşi cântându-mi cu tril de marmeladă,

Şi mestecând crenguțe voi arunca în ladă
Melci gâtuiți zburdalnic c-un vechi fitil de lampă!
Iar către seară, tandru, voi aduna din iarbă
Sânii tăi zmulşi şi capul cu părul lung de-un metru
Şi coapsele voioase, ştergându-le de barbă,
Spre-a le păstra-n borcane cu căptuşeli de fetru,
Dovezi pecetluite în saramure fine
Că mi-ai iubit motanul mai mult decât pe mine!

Bocet de adult

În van mă-ndeamnă la păcate
Crini cu petale suflecate
De li se vede tot parfumul,
Mi-e tot mai leneş, frate, drumul,
În lămpi fitilul nu mai are pâlp,
Fluturii mei sunt arşi de vii la stâlp.
Mă trezesc de dimineață
Înger condamnat la viață
Şi mă seacă, frate, seacă
Tot ce trece şi-o să treacă:
Dulcele tren de persoane
Cu coconi şi cu cocoane
Mirosind la geamuri zarea
Pân-i-apucă disperarea.
Şi mă doare, frate, doare
Tot ce stă pe policioare:
Praful cu grumaz de rază,
Roua de după amiază,
Aerul din sticlă, moale,
Amintirea dumitale...

Defăimarea Reparatei (II)

Chivernisită ţaţă, dacă-ţi pup
Laba piciorului sau laba mâinii,
Nu te-nşela. Au nu ştii că stăpânii
Din mult plictis din cinste se-ntrerup
Şi milogind îşi terfelesc ei crinul
Ce pe blazon mereu stăruie pur?
Cum crezi că unui Domn tu poţi Destinul
Să i-l înghiţi cu lacomii tăi nuri,
Căţuie dătătoare de miasme,
Tu, care faci şi dintr-un fruct bordel
Şi născoceşti iubiri tot mai altfel
Pân' ce plămânii ţi se-neacă-n astme?
La tine vin ca la un Antihrist
Şi-apoi promulg bule de aur, trist!

Elegie

Risipit îmi e destinul,
Luat de vânt ca fluturii,
Lacom îşi apasă crinul
Gura lui pe-a ciuturei.

Niciun înger nu-mi mai ţine
În spinare sufletul.
Duce-m-aş pe cărări line,
Dar mi-e pieptul nesătul,

În lumina dureroasă,
De-un perete alb de casă;

Să-i mângâi şi să-i răsfăţ,

Ca o pacinică omidă,
Varul, pân' la cărămidă,
Oh, cu carnea mea de preţ!

Cântec de toamnă

Trebuie bine-nţeles anotimpul:
Miresmele sunt pentru morţi.
Trebuie bine-nţeles anotimpul
Prin care nările,
Ca pe un suflet ucis,
Ţi le porţi.

Dulapul îndrăgostit

Mult timp Julien Ospitalierul (pe atunci logodit în taină cu ştampila Adelfina) şi-a ţinut hainele, o cămaşă şi un pantalon de doc, pentru a le păstra prospeţimea şi sfinţenia galantă a răcorii în ţesuturi, într-o fântână din fundul grădinii sale sferice. (Nu-şi construise încă fântâna din sufragerie, în care s-a şi coborât definitiv apoi.) De la o vreme, obosindu-l trambalarea rituală a veşmintelor, în fiecare dimineaţă şi seară, cu ajutorul ciuturei, şi incomodându-l faptul că toţi ştiau când se dezbracă (îngerii îşi luaseră obiceiul de-a vesti, prin sfâşietoare tangouri cu figuri, executate în verandă, momentul în care J.O. desfăcea din cheutoarea mâhnită a gulerului cămăşii primul nasture, cel capital!), de la o vreme deci, se gândi să-şi cumpere un dulap. Şi l-a adus în casă într-o după-amiază incertă de

aprilie, cu cerul plisat fin şi burlanele înfundate de melancolie, victorios, dar istovit de efortul încărcării şi descărcării din caleaşca pusă la dispoziţie de prietenul său, detectivul Arthur, aceeaşi caleaşcă în care, peste câţiva ani, proprietarul ei tandru şi trist şi-a plimbat iubita ideală pe coclauri, iar peste alt şir de ani, J.O. (detectivul Arthur nu mai era) a transformat-o în poştalion de bulion. Zgârieturile cârlionţate în formă de R, scrise de dulap pe panourile pudrate ale caleştii, au vădit în mod briliant clarviziunea lui erotică; ştia deja cum se va numi tulburătoarea femeie, cea cu trei sâni mistici şi două suspine laice: Reparata! Băgându-l în casă, aşezându-l tainic într-un colţ ferit de debandada lentă a melcilor, măgulindu-l cu mănunchiuri de piedecuţe şi bile rostogolite printre labele-i cafenii, grija majoră a lui J.O. a fost să-şi domine dulapul îmblânzindu-l. Fiindcă, de ce n-am mărturisit-o de la bun început: din lemn tare, aspru, sălbatic, cu fibre vijelioase şi noduri hipnotice, dulapul era de-o bestialitate zvăpăiată. Murseca hainele îmbătat de foşnete, rupea curelele ca pe şopârle, în căutarea unui sânge rece şi vâscos, sfărma nasturii cu plăcerea diabolică, mereu crescândă, a desfiinţării sidefului. Broaştele uşilor scoteau răgete minuscule, dar feroce; la apropierea mâinilor ţâţânile visau, fremătând, să zdrobească pătimaş, ca într-un delir osteologic: falange, falangete, falanguţe!; muchii ascuţite tânjeau după fruntea lui bombată. J.O. îşi dădu imediat seama că numai biciuindu-l în fiece zi, câteva ore, sistematic, pe dinafară şi pe dinăuntru, ar reuşi să-l supună, să-l facă să simtă umilinţa (sau bucuria) capitulării, intimitatea generoasă a hainelor umane. Dar, în marea lui blândeţe, nu putea proceda astfel. Îşi consultă prietenul. Detectivul Arthur – tocmai punea la punct schiţele unei uriaşe portocale cu zbaturi – sugeră întâi o metodă perfidă de moleşire şi viciere a incarnatului vânjos prin înlocuirea cuielor de oţel cu cuişoare, lucru

dovedit practic imposibil datorită timidității lui J.O., el însuşi vulnerabil la mirodenii; pe urmă îl sfătui să se autoflageleze, îngenunchind în faţa mobilei neînduplecate şi monstruoase şi cravaşându-şi umerii goi, către amurg, cu parfumuri dezgustătoare. După şase luni de chinuri (nările lui J.O. se dilataseră enorm din cauza penitenței pestilențiale, iar pielea-i înflorise corole crude, pline c-un lichid verzui, al disperării), dulapul, impresionat de suferința ce i se prezenta zilnic (cel puțin aşa au crezut ei), s-a hotărât să accepte cămaşa şi pantalonul de doc în interiorul sumbru cândva, acum parcă îmbujorat de-o rouă îmbietoare. Cam tot atunci a apărut şi Reparata: cei trei sâni mistici răspândeau o lumină de dinainte de Potop, suspinele ei laice lichefiau cristale! Însă nici J.O., nici prietenul său, detectivul Arthur, n-au bănuit adevăratul motiv al domesticirii. J.O., fericit că-şi menține îmbrăcămintea intactă, nemaifiind obligat să poarte mănuşi de şmirghel contra țâțânilor ce deveniseră moi şi muzicale, nici nimbul greoi, prea călduros, ce-i protejase fruntea de muchii, trăind din ce în ce mai absorbit în studiul dureros al balanțelor melifere, n-a aflat niciodată nimic. Detectivul Arthur a auzit, dar mult mai târziu, abia după ce dispăruse în vechiul său Ford pe întinsele domenii ale rezervației naturale de îngeri, din chiar lira îngerului Emil Brumaru, despre pasiunea adâncă şi mistuitoare pe care dulapul a făcut-o pentru Reparata din clipa bleu-jandarm în care dânsa, fără să-i pese de consecințe, şi-a agățat indiferentă, de un mâner de-al lui, calzi încă, transpirați uşor de-o fugă grațioasă prin ierburile lungi ale deziluziei, ciorapii de mătase țiuitoare. Au urmat, povestea îngerul Emil Brumaru celui care nu mai era decât o fermecătoare amintire vesperală a lui J.O., au urmat, spunea el surâzând lilial, într-o veşnică irizare a sufletului, au urmat, repetă iar, incantatoriu: levitații dezordonate, mânjirea celor trei sâni

mistici cu dulceață, dezbrăcarea înduioşată a Reparatei, prăbuşirea ireversibilă a dulapului din regnul vegetal în cel animal...

Ruina unui samovar
(1983)

Cântec naiv

Îți dau un strugur galben să mănânci.
Acopere-l cu palma. El transpare
Prin degetele cu falange clare,
Prin carnea lor cu unghii mari şi-adânci.

Ci vorbele izbite în oglindă
Se vor întoarce, ele înseşi strugur,
Ciorchine clătinat, rouă timidă
Pe care ți-o arunc. Şi-o să mă bucur

Că pot sclipi pe-alămi mai inspirate
Ca aurul, căci le-au atins lin rochii
Cu papagali feerici şi palate
La poalele-n dantele ce-mi iau ochii.

* * *

Mi-e sufletul împins de rouă

În groapa unui crin adânc.
Mă ţin cu mâinile-amândouă
De marginile lui şi plâng.

Nu vreau miresmele să-mi umple
Gura cu fluturi, nici lumini
Să mă îmbrace-n raze scumpe
Cu nasturi ticălos de fini.

Ci îmi doresc o portocală
Mare şi grea (oh, pe-ntuneric!)
Ca să mă joc în pielea goală
Cu trupu-i copilin şi sferic.

Elegie

Vai, nu mai porți corespondență cu scaieții,
Vrafuri întregi de flori stau nedeschise,
Începi să rupi naive recipise,
Mari fluturi iscăliți ai dimineții.

De-atâta vreme n-ai mai înnoit
Abonamentul tău pentru PATLAGINI,
Săptămânale moi la pipăit
Cu roua tipărită-adânc în pagini.

N-ai mai citit miresme-mpăturite
Şi-nnobilate de parafa fină
A micilor melci principi de grădină:

„Turnirul are loc între răchite”.

Nu mai cunoşti emoţiile rare,
Fragranța țiplei, țipătu-i subțire
Când sfâşiai în coarda suplei lire
Pachete străvezii pline cu soare.

Rugăciune

Dă-mi rană grea şi dulce-n piept
Şi-n aşternut femeie-amară,
Poate c-aşa o să-mi deştept,
Blând, cântecul de-odinioară
Spre care-n zori de zi mă-ndrept,
Ci nu-l găsesc în nicio seară.

Şi-apropie-mi cu mâna ta,
Prinsă-n lumina de amiază,
Un crin curgând ca o cişmea,
Pune-mi, viclean şi crud, de pază
Îngeri frumoşi ce pe saltea
Fac dragoste c-o lină groază.

Şi lasă-mă să jinduiesc,
Să-mi umplu inima cu-afaceri
Murdare-n rouă, nefiresc,
În moi închideri şi desfaceri.
Căci nimănui nu-i trebuiesc
Cuvintele ce mi le maceri.

Bocet de adult

În gară la Merişani
Cad castane din castani
Şi am patruzeci de ani.

Şi-aş mai sta şi n-aş mai sta
Să beau apă la cişmea
C-un acar alăturea.

C-am crezut, la început,
Cât marfarele-au trecut,
Că nici nu mai sunt adult.

Ci-n gară la Merişani
Cad castane din castani
Şi am patruzeci de ani.

Chiuitură

Leliță,
Paraleliță,
Astăzi o să-mi pun la punct
Archebuza cu rotiță
Şi-o să-ți scriu defunct.

Căci cred c-a sosit momentul
Dulcei dup-amieze

Să-ți tai părul cu patentul
Ca să nu mă curenteze.

Şi să-ți pup
Cu gura tenul
Şi cu sufletul sutienul
Pe care-o să-l rup!

Numărătoare pentru puştoaice şi babalâci

elefantul
dă
din
trompă
strada
gării
dă
din
pompă
avionul
dă
din
bombă
însă
nimeni
nu
sucombă

De-aş avea o sumă fabuloasă

De-aş avea o sumă fabuloasă,
Mi-aş lua o mie de caleşti
Înhămând, la fiecare, şase
Dragi femei cu sâni dumnezeieşti

Şi-aş porni bezmetic la plimbare
Hăţuind voios coapsele mari
Şfichiuite, ca din întâmplare,
Cu biciuşca-mi fină de mărar.

Şi-aş umbla prin burguri mai tot anul
Ca să-mi vadă lumea echipajul,
Iar pe capră,-n spate, blond, motanul
Mi-ar păzi onoarea şi bagajul

C-un rubin în dinţi şi trei pistoale
Doldora de gloanţe la centură.
Şi, când, înspumate, albe, goale,
Ele, mestecând zăbala-n gură,

Ar izbi nervoase cu piciorul,
Lin oprit alături de fântână
Eu le-aş adăpa cu binişorul
Şi le-aş da să pape melci din mână,

Şi le-aş pune oje moi pe unghii
Şi în coame tragic centrifuge
Izuri iuţi ce-ar răscoli rărunchii
Gloatei dezmăţate care muge.

Şi-aş pleca din nou cu spiţa roasă
De zefiri prin vechile poveşti.
De-aş avea o sumă fabuloasă,
Mi-aş lua o mie de caleşti!

Dragoste nemărturisită

Eu miercuri iar am fost la farmacie.
Era o farmacistă
Sensibilă, pedantă, tristă.
Şi m-am rugat timid să-mi facă bon.
Ea l-a făcut cu chimic şi-a oftat,
Ea a oftat aşa, nemotivat;
Şi doar făcea cu chimicul un bon!
Şi am tuşit încet şi-am zis pardon...

Eu miercuri iar mă duc la farmacie.

Sonet

Ţi-am pus piper pisat în aşternuturi
Ca să tresari uimită când te culci
Din pat şi pijamalele să-ţi scuturi
Cu patimă, dorind doar lucruri dulci!

Atunci o să-ți aduc din vechi ținuturi
Mari cozonaci pe care-o să te urci
Gălăgioasă, nuci de zece puduri,
Aluaturi franțuzeşti, faimoase bulci.

Compoturi limpezi o să-ți torn în ceaşcă,
Creme de zahăr ars o să despic
Subtil, lângă caise-aproape fleaşcă,

Pân' ce sătui de liricul picnic
O s-alungăm motanii din verandă
Ca să dansăm cea mai naivă allemandă...

Cântec naiv

Nu crini, ci viperi porți în gură!
Pletele-ți zbârnâie în vânt
A raiuri smulse din scriptură
Şi-a iederă ucisă blând,

Nepotolita mea puştoaică,
Tu, ce mă chemi să te sărut,
Nebună ca o balalaică-n
Permisia unui recrut,

Pe sânii îndopați în silă
Cu zahăr. Ca pe poze-n bâlci

De ne vom giugiuli, ai milă
De un bătrân motan cu gâlci!

Sfat

Nu mai bate cu degetu-n arbori.
Cine ştie ce duh te aude.
Scufundată-n tulpina lui caldă,
Te-ar cuprinde cu braţele-i crude.
M-ai uita. N-aş putea nici măcar
Pumnul mic ca pe-un fruct să ţi-l muşc
Pofticios dintre frunzele vii.
Fii cuminte. E-n tine un suflet
Jucăuş ca în mingi şi copii.

Scrisoare

Lui Florin Mugur

Nu-mi scrii, nu-mi scrii şi vara trece:
Un camion cu cai bolnavi.
De ce nu vrei prin roua rece
Să fim zburdalnici şi nababi,
Poeţi în corn de vânătoare
Sunând, cu pantalon bufant;
Îndrăgostiţi pân' la-mbătare
De Turturica-Diamant,
Să strângem bale de la vacă
În păhărele de lichior;
Mi-e sufletu-n amurg o troacă
În care foi de varză mor
Şi vin motani să beie apă

Şi-s fluturi putreziți pe fund;
O, ce n-aş da din nou să-nceapă
În noi copilăria, blând,
Ca-n fructe moi să ni se-necе
Tristețea şi s-ajungem bravi.

Nu-mi scrii, nu-mi scrii şi vara trece:
Un camion cu cai bolnavi...

Bocet de adult

Surioară, surioară,
Face-m-aş o birjă clară
De surâsuri dulci de fante,
Cu perdelele bufante,
Trasă-n praf pe două mure
Să te port tot în murmure
Pe la chioşcuri şi cişmele,
Trântită pe canapele
Ca să-ți speli trupul de jele.

Şi mai face-m-aş garoafă
De pus noaptea-n şip cu apă
Ca să n-ai vise de scroafă.

Şi placă de bulion
Să-mi asculți la patefon
Sufletul ca pe-un boston,
De din zori şi până-n seară,
Surioară, surioară...

Baladă

Eram la mare, tebecişti,
Atât de graşi, atât de trişti
Şi stam la bar, nebând, fumând,
În pielea albă tatuând
Durerile şi-apoi plângând:
De ce exist, de ce exişti?

Femeile cu şoldul gol
Şi sufleţelul de nămol
Treceau încet, zâmbeau adânc,
Aveau poşetă de oblânc
Şi-n fiecare mân-un ţânc
Făcut după un blând viol.

Tocuri ojate la pantofi,
Sâni mari ce-ar fi plăcut la grofi,
Talii bătute lin de vânt
Priveam, oftam făr-un cuvânt.
Cât de ciudat că eşti, că sunt
În piept cu-acelaşi rumen of.

Şi tot mai tragic surâdeam
Şi stam la bar, nu beam, fumam
Ţigări străine, lungi, subţiri.
O, preventorii, amintiri!
De ce mă mir, de ce te miri
Că fluturii trag roua-n ham?

Chiuitură

Când treci prin oraş ca
Zânele prin ceaţă –
Pupa-ţi-aş caleaşca
Pe roata din faţă –,

Sufletul din mine
Iese-n straie fine
Şi-o ia după tine
Pe ulițe pline,

Cu ochii cât ceaşca
Şi fluturi pe coate –
Pupa-ţi-aş caleaşca
Pe roata din spate.

Cântec naiv

Iubita mea îmi poartă scrisorile-ntre sâni
Şi e nebună de legat cu funii groase
Şi de adus pe-ascuns la mine-acasă
Şi de ţinut în şir cinci săptămâni.

Zic unii că-i prea mică şi nu ştie
Cum face roua fluturii să moară,
Cât puf există într-o păpădie,
De unde-şi iau motanii scorţişoară.

Dar asta n-are nicio importanță!
Oh, ea nu conteneşte să mă cheme,
Netrebnică, în fiece vacanță,
Cu chica spumegând de dulci blesteme!

Şi îmi trimite-un milion de poze
Lascive şi dilii pân' la ruină
De-mi vine să sparg melci şi să rup roze
Căci – Doamne-Dumnezeule! – i virgină.

Cântec de pirat

Piratul ce n-avea o mână
Iubea în taină o balenă,
Dar delicat şi plin de jenă
Bea whisky cu cealaltă mână.

Atunci o vampă făr-un sân,
Fiindu-i foarte veche-amică
Şi pe balene purtând pică,
Îi arătă, dur, cel'lalt sân.

Şi-astfel piratul făr-o mână,
Oh, vampei ce n-avea un sân,
Îi prinse cu cealaltă mână,
Sub vela trincă, cel'lalt sân.

Cântec naiv

Bătut de whisky şi de vânt
Ieri am umblat prin târg desculț.
Era-n amurg şi îngeri mulți
M-au răsfățat ca pe un sfânt.

Zefirul este odios
Pe lângă pasul tău velin,
Mi-a spus din ei cel mai frumos,
Tu-acuma crezi că mergi pe jos,
Însă pluteşti precum Hristos
Tras de o lebădă şi-un crin.

Un fluture-ți atârnă greu
Şi fraged ca un bolovan.
C-o frânghioară unsă-n seu,
De glezna ta legat, mereu
Îl vei purta, bine sau rău,
Zbătându-se în praful van.

Folia rochiilor subțiri
Să nu te sperie nicicând.
Există-n floarea ce-o respiri
Parfum mai plin de presimțiri
Decât un şold pentru iubiri
Făcut de ceruri pe pământ?

Bătut de whisky şi de vânt
Am străbătut ieri străzi întregi

Desculț, şi-oricât ai vrea s-o dregi,
Iubito,-n văzul lumii-ntregi
Am început, naiv, să cânt.

Baladă

Am studiat jurisprudența şi cadastrul,
Dar luminozitatea mea de june astru

Fu repede întunecată de femei
Într-un oraş pierdut în nordul Angliei.

Şi de atunci străbat oceane-n spume
Bând catifele, mestecând lungi gume

Şi trimeţând, senin, din naufragii
Îngeri cifraţi în sticle drept mesagii.

Iar uneori, când valul bate-alene,
Rad cu cuţitul solzii la sirene

Într-un lighean, spre-a fi mai pătimaşe,
Şi-apoi le bag, plângând, în butoiaşe.

Bocet de adult

Călină, Călină,
Pomuşoară fragă,
La mine-n grădină
Tristeţea-i pribeagă.
Melcul nu mai are
Coarne
Să răstoarne
Crinul din picioare
Lâng-un şold de carne.
Roua nu mai ştie,
Călină, Călină,
Să-mi stea-n farfurie
Doldora şi fină.
Şi-mi dă ghes urâtul;
Cine-o să-mi desprindă
Din funie gâtul
Atârnat de-o grindă?

Cântec naiv

Te-ai răsturnat în clime dulci
Pe cărțile de geografie
În atmosferă-s nori naivi,
Din soluri soarele învie

Şi, ca să se reverse-n tine,
Cruzi afluenți te urmăresc.
Când vin, ascunzi râzând la spate
Sub rochii globul pământesc.

Chiuitură

Vino, Tami,-umflată-n blugi,
Pe suflet să mi te culci!

Căci mi-e sufletul divan
Din cele cu arcuri fine,
De-abia-ți ține
Trupul dulce şi avan:
Coapsele
Întoarsele,
De-ți pocnesc lin capsele
Şi se rup fermoarele
Când ți-ndoi picioarele,
Şi sânii
Dând ca hapsânii
Buzna-n toiul săptămânii
Peste mine,

Din bluziță.

Vino, c-o să-ți fie bine
Ca-ntr-o miere de albine,
Leliță...

Epigramă

O, melancolia
Acelor zile:
Palidul scaun Vasile
Iubea pe masa Maria!

Şi-n ce bulion
Îşi îneca infidela
Strecurătoare Angela
Amorul ei pentru ligheanul Napoleon!

Iar sticla Dumitru
Satisfăcea
Tristețea-i de-un litru
C-o patimă grea.

Astfel, întrucât,
Îşi băga către seară
O sforicică pe gât
Nemaiscoțând-o-n-afară...

Cântec naiv

Iubito, hai să mâncăm cretă,
Să bem sticluțe cu cerneală,
Să fim din nou elevii leneşi
Din catalogul de la şcoală.

Ne-am face temele pe mâine
Şi hărțile la geografie
Cu sufletele-n munți şi-n ape
Fără ca nimeni să ne ştie.

Iar la sfârşitul săptămânii,
Neascultați, uitând de toate,
Mi-ai arăta, oh, Doamne, sânii
În magazii dărăpănate!

Elegie

Caleaşca-mi produce vertij,
În ceşti de cafea văd ruine,
Paingii cu ghearele fine
Pe care-i purtam drept rubine
La deget acuma-i neglij.

Cu fluturii până târziu
Alaltăieri tâmplă la tâmplă
Mai stam. Azi mi-e inima tâmpă
Şi, iată!, chiar iapa cea scumpă
În şolduri mi-o dau pe-un rachiu.

Să-mi iau un motan psihopomp
Ce-alene lingându-şi lin nimbul,
Nu eu în zgărduța lui plimbu-l,
Ci el să mă treacă în schimbul
Pârjoalelor, ca să sucomb?

Niet! Sigur că iar o să port
La-ngustul rever gură arsă
De nimfă, din coapse întoarsă
Spre-a-mi râde în față. Oh, dar să
Strivim sânii ei ca pe-un tort!

Numărătoare pentru puştoaice şi babalâci

orişice
se
poate
bea
am
băut
ieri
o
perdea
vişinie
şi-o
traversă
tolănită
pe
sub

trenuri
tandră
moale
şi
perversă

Cântec naiv

Noi suntem motanii cei graşi
Cu vechi magazii în lulea

Şi sufletul plin de rântaş.
Femeile, ele, oh, da!,
Ne-arată pe cerul sublim
Un mult mai eroic destin.
Noi însă, prea leneşi, iubim
Adânc doar picioare de scrin
Şi-apoi ne culcăm în talaş
De crini geluiți spre-a visa.

Noi suntem motanii cei graşi
Cu vechi magazii în lulea.

Lampă

Lampă cu picioru-nalt,
Cin-te-a aşezat pe-asfalt
Ziua în amiaza mare
Şi-a aprins
C-un chibrit lins

Roua fitilaşului
De te vezi până-n cel'lalt
Capăt al oraşului?

Lua-te-aş lua la mine-acasă
Să te sui zveltă pe masă,
Nu culcată, ci-n picioare,
Ca să nu se verse gazul,
Să-ți pup glezna şi obrazul
Luminos,
Din sticlă tare,
Până-n şold flacăra-ți moare
Cu miros...

Viața, mărirea şi decăderea Bul-Bukului Dantelat

În roua unui blond havuz
Trăia un peşte mult ursuz
Şi păduchios şi slab de-auz
Ce-şi număra mia de scuzi
Din punga până la refuz
În roua blondului havuz.

Ci într-o zi, la crepuscul,
Sosi o morsă ca un sul,
La cărți doar chintă şi doar ful,
Ea inventase-un mare Bul-
Buk Dantelat pe care nu-l
Ceda decât la crepuscul.

Dar, precum scrie şi-n Balzac:
„Vai de picioare când nu-i mac”.
Căci peştişorul cel posac
Bul-Bukul Dantelat c-un ac
Îl mângâie şi-acesta: „Pac!”
(După cum scrie şi-n Balzac).

De-atunci prin lume, morsa tristă,
Cu lungi mănuşi, plânge-n batistă
Trecuta-i viață de artistă
Ştergând cu ojă de pe listă
Bul-Bukul ce nu mai există,
Îndantelat, prin lumea tristă...

Cântec naiv

Iubirea noastră este cu păcat.
Oh, toată ziua stăm trântiți în pat
Ca într-un rai adânc şi afânat.

Veşmintele pe trupul tău boghet
Nu ți le pui, ci numai în sipet
Le ții, pe şolduri mângâiată-ncet.

Papucii de-i încalți, cu chiu, cu vai,
Faci doar un pas şi te opreşte-un pai
Căci iar te-aşezi, sufletu-n ceşti să-mi dai...

Sonet

E ora când ciorapu-i mai întins,
Mai leneş, mai ucis de jartieră,
Când, indulgentă cu-acel straniu ins
Ce-n vechi veston de catifea disperă,

Îl laşi, scoţându-ţi rochia-nadins,
Să te privească trist din şifonieră
Până ce-l simţi de crize mov cuprins
Şi-atunci îl chemi, calină şi lejeră,

La marele dineu, cu coapse goale,
Spre a-i servi râzând pricomigdale,
Salături de-ananas şi moi languste.

Iar el, având lavaliera-n sosuri
Şi cu un tirbuşon trăgând din osuri
Măduva roz, sânii va vrea să-ţi guste!

Cântec naiv

Degeaba scrisori cu reproşuri
Îţi scriu pentru suflet şi trup
Când fustele tale în cloşuri
Au trântori fugiţi de la stup

Şi când doar serafii-s de vină
Că sânii ţi-i umflă c-un pai,

Iubito topită-n lumină
Precum o biserică-n ceai.

Elogiu

De dimineață până seara
Visez la şoldul tău, Tamara,
Cel greu şi alb ca un nămete,
Scos de sub rochii pe-ndelete
Şi tăvălit pe largi divane
Ca-n basmele aliotmane.

De dimineață până seara
Visez la şoldul tău, Tamara,
Cum să-i gust tainica dulceață,
Când o să-l iau, pios, în brațe,
Iluminat, ca pe-o icoană,
Spre-a-mi mântui vieața-mi vană.

De dimineață până seara
Visez la şoldul tău, Tamara,
Lin răsfoind şi monoton:
Baudelaire, Verlaine, Lautréamont,
Rimbaud, Nouveau, Apollinaire;
Ei n-au văzut ce tu-mi oferi!

De dimineață până seara
Visez la şoldul tău, Tamara,
În casa noastră de chirpice
Din balige de pitulice

Blând frământate-n brume groase
De-un serafim cu-aripi stufoase.

De dimineață până seara
Visez la şoldul tău, Tamara,
Cărând senin găleți cu apă
Din care căni adânci se-adapă,
Băgând surcele sfinte-n plită
Linse de flăcări ce excită.

De dimineață până seara
Visez la şoldul tău, Tamara,
Precum elevul profesoara
Şi-o-nchipuie-n vacanțe, vara,
De dimineață până seara...

Scrisoare

Lui Nichita Stănescu

Oh, Nichita, oh, Nichita,
Mă apucă Infinita

Cu o mână lungă, tristă
Care nici nu mai există...

Cotcodac de prună rece,
Emil stă, Femeie trece
Fleaşcă prin bufetul Zimbrul.
(I-aş lipi acestei moapse
Pupăcioase, ca pe-un timbru,
Sufletul meu cald pe coapse!)

Doamne, ce duioase turțuri!
Mi se face mintea țurțuri
De lumină țiuită,
Turțuri-Țari topiți pe plită...

Oh, Nichita, oh, Nichita,
Mă apucă Infinita
Cu o mână lungă, tristă
Care nici nu mai există...

Policier

Plantă mică şi păroasă,
Am în mine o angoasă
De parc-aş fi urmărit
De un ucigaş plătit
Să mă-mpuşte
(După-masă, pe la şase,
Când tipi deghizați în pluş te
Duc spre, lin,

Zăcătorile de crin)
C-un glonț, în plin univers,
El venind din sens invers
În trenci bleu şi ochelari
Stacojii,
Pe o ploaie foarte fină
Şi-un pistol d-ăl cu surdină
Ce trage prin buzunar
De cazi lat pe trotuar
Şi cred toți că „dom'le-i beat",
„Hai să ne-adunăm, copii!",
Tu fiind decedat...

Sonet

Azi vom pleca spre fericire
Cu diligența de Lyon!
Vom lua cu noi cinci elixire
De-amor, motanul din blazon
Şi un prosop ca să ne ştergem
De-amurguri fața când ne-oprim.
Oh, şi-o să mergem, şi-o să mergem
Pe drumuri vechi cu praf intim,
Rupți de-amintiri, spuziți de rouă,
Roțile-n spume, caii-n unt,
La bor c-o pană de struț nouă
Şi-n suflet nimiciți mărunt,
Purtând iubirii roz esența,
Pân' la Lyon cu diligența.

Cântec naiv

Tu eşti o iapă efemeră,
Eu sunt un crin umflat de vânt,
Parfumul meu prelung disperă
Peste această calmă sferă
Din rouă, aer şi pământ.

Petala-i cărămidă veche
De grajduri tandre şi pustii.
Cu nări adânci şi-ntr-o ureche
Sub coama ta fără pereche
Vai, niciodată n-o să vii.

Ci voi rămâne veşnic moale
În spatele unei amiezi
Când melcii fac bule papale.
Pe tine, de la bot la şale,
Fluturii sta-vor în grămezi...

Baladă

Eu, îngerul jongler Emil Brumaru,
De Dumnezeu zvârlit cu zarul
Unui amurg pe-acest pământ,
Cad, şase-nouă, între sânii
Ce-i ţin pios în palma mâinii
Şi le sărut ţuguiul sfânt.

Nu-i fluture să îmi despoaie
De rouă sufletul, nici ploaie,
Pungi pline cu parfum solid

Să îmi dizolve, în ibrice
Electrice şi inamice,
Iubirea ce în ele-o-nchid.

Pieptarul tăbăcit cu ambră
Mă apără de viața tandră.
Citesc, spre-a nu muri, Villon.
Căpşuna-mi lecuieşte guta
Şi te ador în absoluta
Pâlnie grea de gramofon,

Eu, îngerul jongler Emil Brumaru,
De Dumnezeu zvârlit cu zarul
Unui amurg pe-acest pământ,
Când, şase-nouă, între sânii
Ce-i țin pios în palma mâinii,
Cad şi le pup țuguiul sfânt.

Chiuitură

Mi-am pus rouă la rever,
Pantaloni de ofițer
Cu vipuşcă
Bleu ce muşcă
Sufletul de muieruşcă,
Şi şapca
De fluturi dulci
Luați cu hapca
De pe blugi
Cu prispă, de văduvă
Curentată-n măduvă

Lângă putina de varză,
Arz-o visu-n somn s-o arză!,
Şi ciorapii din pieliță
De uger de bivoliță:
Purtătoru-i gingaş-criță.

Căci eu sunt serafu-n care
Tristețea a prins lin floare,
Cine o miroase-o dată
Moare
Crăcănată!

Scrisoare

Lui Radu Petrescu

În fundul acelei provincii
jucam până-n zori biliard
cu marele-artist Leonard
o da Vinci.

Pe urmă, tablouri vivante
făceam, printre fluturi, lejer,
cu palidul Alighier
i Dante.

Şi-n ceşti distilam sâni mai rari ca
IDEEA (ce risc îngeresc!)
alături de tristul Francesc
o Petrarca.

Balada Piratului Negru

Îmi era la haină gaica
De argint şi beam vârtos
Numai romuri de Jamaica
Din sticle cu gâtul gros.

Căci eram Piratul Negru,
Făr-un ochi şi făr-o mână,
Dar cu sufletul integru,
Necotrobăit de râmă.

Cel vestit de orologii
Prin bătăi adânci de pleoape,
De cădeau din bărci toți dogii
La Veneția, pe ape.

Precum Kidd, setos de sânge
Şi comori, pe mări în spume,
C-o ghiulea putând înfrânge
Orşice ambarcațiune.

Şi ne-nvins decât de sânii
Mamei Vampe de pe-un bric,
Rozbombați deasupra cârmii,
În Oceanul Pacific!

Numărătoare pentru puştoaice şi babalâci

fluturele
de
dulap
cu
parfum
de
crin
în
cap
zboară
peste
o
femeie
ce
capotul
şi-l
descheie
ca
să
i
se
vadă
țâța
cu
ochi
mari
se
uită
mâța

Corespondență

Ne vom trimite plicuri din ce în ce mai mari,
La început cât numai o petală,
Apoi cât frunza crudului arțar,
Pe urmă, oh, cât tine-n pielea goală!

Poştaşii vor înnebuni pe rând
De ce li se întâmplă seara-n tolbe,
Când timbrele-s în flăcări şi cântând
Scrisorile-şi spun dulci-ni-le vorbe.

Dar nici c-o să ne pese, ci mereu
O să ne scriem alintat şi proaspăt
Până ce-n mila-i, bunul Dumnezeu
Se va-ndura, iubito, să-ți fiu oaspăt!

Cântec naiv

De sub o fragedă batistă
Un mosorel cu ață tristă
A murmurat fragil şi bleau:
„Ce mai încoace şi-ncoló,
Vieața este dată s-o
Trăim ca-n parcuri de Watteau!”.

Sonet

C-un dedițel în vârful ghetei şi
Cravata-namorată de-o şopârlă,

Prin bura dimineții voi veni
Sânii naivi să ți-i trezesc c-o sfârlă

Din chichineața lor de organdi
Ca-n viață plini de zel să se azvârlă
Şi să-i apăs cu degetul: bi-bi!!,
În timp ce printre ei, oh, Doamne, gârlă

Vor curge sărutările în jos
Făcând bulboane lii lângă buric;
Şi-atunci, deodată palid şi sfios,

Voi scoate-un flutur cald din buzunar
Şi-acolo unde el va sta un pic
Vom trage linioară de hotar...

Cântec naiv

Noi bem plictisiți vitrion
Şi crude infuzii de ceai

Şi-avem la manşete buton
Obraznic de rouă corai
Şi mari pălării cu aripi
Plutind ba pe flori, ba pe cap.
Noi suntem nostalgicii tipi
Tânjind lângă porți de dulap
De unde ne-aşteaptă-n balcon
Moi cărnuri frumoase, dar, vai!,

Noi bem plictisiți vitrion
Şi crude infuzii de ceai.

Numărătoare pentru puştoaice şi babalâci

nimfa
şi
cu
faunul
vor
să-ți
fure
scaunul
faunul
şi
nimfa
vor
să-ți
sugă
limfa
bum
bum
şi-o
sticluță
cu
parfum

Bocet de adult

Duce-m-aş, tot duce-m-aş
Să pasc troscot pe imaş
Cu boii şi vacile
Că-mi pierdui noroacele
Şi nu pot să-mi mai mângâi,
C-un flutur la căpătâi,
Sufletul dintâi.

Nici mai am motan la scară
În livrea gri de nucşoară,
Nici găleată la fântână
Ce prindea în zori smântână
De rouă, la îndemână,
Nici gard proaspăt, nici portiță
Să-mi facă din clanță fițe
Fel de fel
Cu clinchet de clopoțel.

De aceea plâng şi-ți spun
(Cățăra-m-aş în căpşun!):
Copilă cu blugişori,
Vino-n drum
Să te sugrum

De talie ca pe flori
Şi dă-mi gura
Şi dă-mi totul
Ca faimoasa Nastasie,
Precum scrie
Dostoievski-n *Idiotul*!

Cântec naiv

Pe sânii tăi înalți aeru-i tare.
Mult mai profund respir în preajma lor
Şi totuşi, vreau, iubito, să cobor,
Becisnicul de mine, la picioare!
Oh, şoldul tău de carne, adormit,
Gol ca un crin, împurpurându-mi nimbul,
Cum să m-abțin să nu-l sărut în schimbul
Sânilor albi cu fruntea-n infinit?!

Dintr-o scorbură de morcov
(1998)

Deodată

Deodată-n aer se înalță un pahar
Şi nicio mână de femeie nu-i să-l țină,
Şi-atunci paharul de cristal se-nclină
Şi-ncet dintr-însul se prelinge-o mână
Cu degetele retezate...

Tamaretă

Dacă lui Lou vaginu-i cânta Apollinaire,
Tamáriuşka, eu ție ce aş putea să-ți cânt?
Piersica-nchisă-n flăcări de rouă şi piper
Păzită de un înger cu lancea tremurând?

Trifoi-frăguț cu patru petale de amor
Pluşate de-o femeie nostalgică şi şuie?
O, lasă-mă să-ți mângâi cu gura un picior
Până acolo unde piciorul geamăn suie.

Şi apără-mi cu trupul tău gol ca-n iarmaroc
Sufletul trist şi viața-mi topită-n dulci păcate.
Şi dă-mi ca pe-o icoană cărnoasă, să mă rog,
Curul bârfit zburdalnic de coapsele-ți surate.

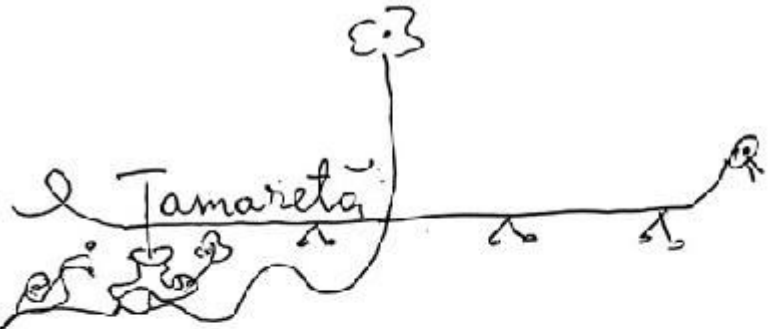

Dacă lui Lou vagina-i cînta Apollinaire,
Tamariuska, eu tie ce aș putea să-ți cînt?
Piersică-nchisă-n flăcări de roșu și piper
Păzită de un înger cu lancea tremurînd?

Trifoi - frăgezit cu patru petale de amor
Plutește de-o femeie nostalgică și șuie?
O, lasă-mă să-ți mîngîi cu gura un picior
Pînă acolo unde piciorul gelamân suie.

Și apără-mi cu trupul tău gol ca-n iarmaroc
Sufletul trist și viața topită-n dulci păcate
Și dă-mi ca pe-o ceașcă cornească, să mă rog,
Curul bîrfit și murdalnic de ceapsele-ți sărate.

Jurnal

O sută de ani de război
Amarnic începe-ntre noi.
Voi fi invizibil şi trist.
Vei crede că nici nu exist.
Ci eu, din strategi cel mai fin,
Vampir prins de verzii tăi sâni
Cu ghearele-aripei înfipte în sfârcuri
Voi suge dulceaţa din smârcuri
Încât o să cazi lată-n pat
Şi chiar o să mugi
Cu fermoarul stricat
La blugi!

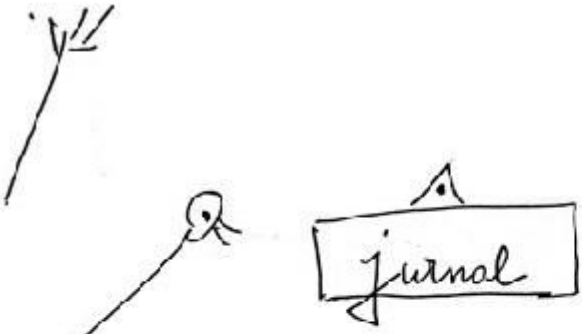

O sută de ani de răzlețe
Amarnic începe-ntre noi.
Vei fi inițiatul și tu știi.
Vei crede că inimi nu există.
Ci eu, din strategi cel mai fin,
Vampir prins de vrăji tăi-sîni
Cu gheare-aripei înfipte în sfîrc
Voi suge dulceața din sînge
Încât o să cazi lată-n pat
Și chiar o să mugi
Cu femeiasca ștricată
La bilanț!

Descântec

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate țâțe boiereşti
Şi umblă pân' mă-ntâlneşti
Să bem votci ruseşti.

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate craci
De zahár,
Să-i desfaci
Pe nişte saci
Într-un tren regimentar
Unde eu sunt albgardist,
Ofițer
Din gubernii de piper
Ce joacă sub gloanțe whist.

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate limbă
Şi ți-o plimbă
Milostivă,
Mov, liturgică, perlată
De salivă,
Pe viața mea stricată
O dată ca niciodată.

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate sufletul din tine
Şi mi-l dă fără ruşine,
Cu mult foc,
Ca-n „La Belle Époque”!

Descîntec

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate tîte boierești
Și umblă pin' mă-itîlnești
Să bem votcă rusească

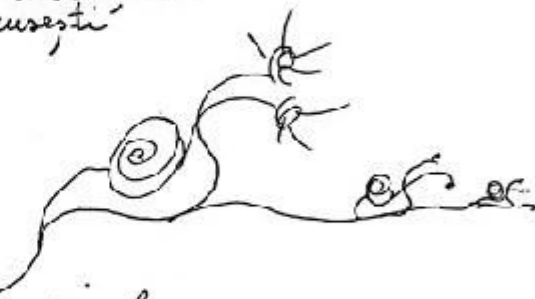

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate vraci
De zahăr,
Să-i despaci
Pe niște sucri
Într-un tren regimentar
Unde eu sînt dezgardist,
Ofiter
Din gubernii de piper
Ce joacă sub glocințe whist.

Melcă, melcă
Codobelcă,
Scoate limba
Dintre buze
Și ți-o plimbă
Mîlostivă,
Mov, liturgică, perlată
De sudoare,
Pe viața mea stricată
O dată ca niciodată.

Melcă, melcă
Codobelcă,
Scoate nufletul din tine
Și mi-e dă fără rușine,
Cu mult foc,

Dare de seamă
Scrisă c-o clamă,
Către Yvonne de Burgundia,
Uimit pe la sâni ce rotundă-i ea

Motto: *Ca să scrii bine poezie trebuie să fii asistat...*

(H.-R. Patapievici)

Poetul ține lin pe suflet
Podul aprins şi beciul umed,

Roua cumplită, focul blând,
El stoarce fluturii din vânt,

Prinde cişmele cu miez roz
Asupra faptului apos

Şi lângă gropi adânci de var
Las-un semeț mărgăritar.

Sufletul lui se-nchină-ncet
La Sfânta Sârmă Violet,

La coropişnițele dragi
Din sticle-n care paiu-ți bagi,

La crăpăturile ce-n zid
Nesățioase uşi deschid,

La vechile, recile plite
Sub lacrimi calde prăbuşite;

Dorul de seară
Seara e-o doamnă,
Către Yvonne de Burgundia,
Urmită pe-o zână ce rotundă-i ea

Motto
« Ca să scrii bine poezie trebuie
să fii asistat... » (K.-R. Petrop

Poetul tău leu pe umflat
Pudrat 'oprins și bețiv amed,

Pasu-amplitu, fruncea rărită,
Ed stearce fluturi din cărți,

Poiuda cismele cu mieț roz
Asupra 'fapturilor apos

Și lingă grupi adânci de var
Lucrau Inemeț mărgăritar.

Suflete • lui se-nchină-n cor
La Sfânta Sfântă Violet,

La corăpinitile dragi
Din stâlpi cu coarne lungi,

La capitelele cu zâd
Nevăzătoare uși deschid,

La bolnile, reci ale plite
Sute lucruri calde prăbușe

Dânsul se-mbracă-n flenduri moi
Cu largi revere de oloi,

Pe cap îşi pune, pălării,
Verandele portocalii,

Şi se încalță în parfume
Umblând pe străzi cu gându-n spume

Spre a se pierde-apoi, de viu,
În ceața unui nimb trandafiriu...

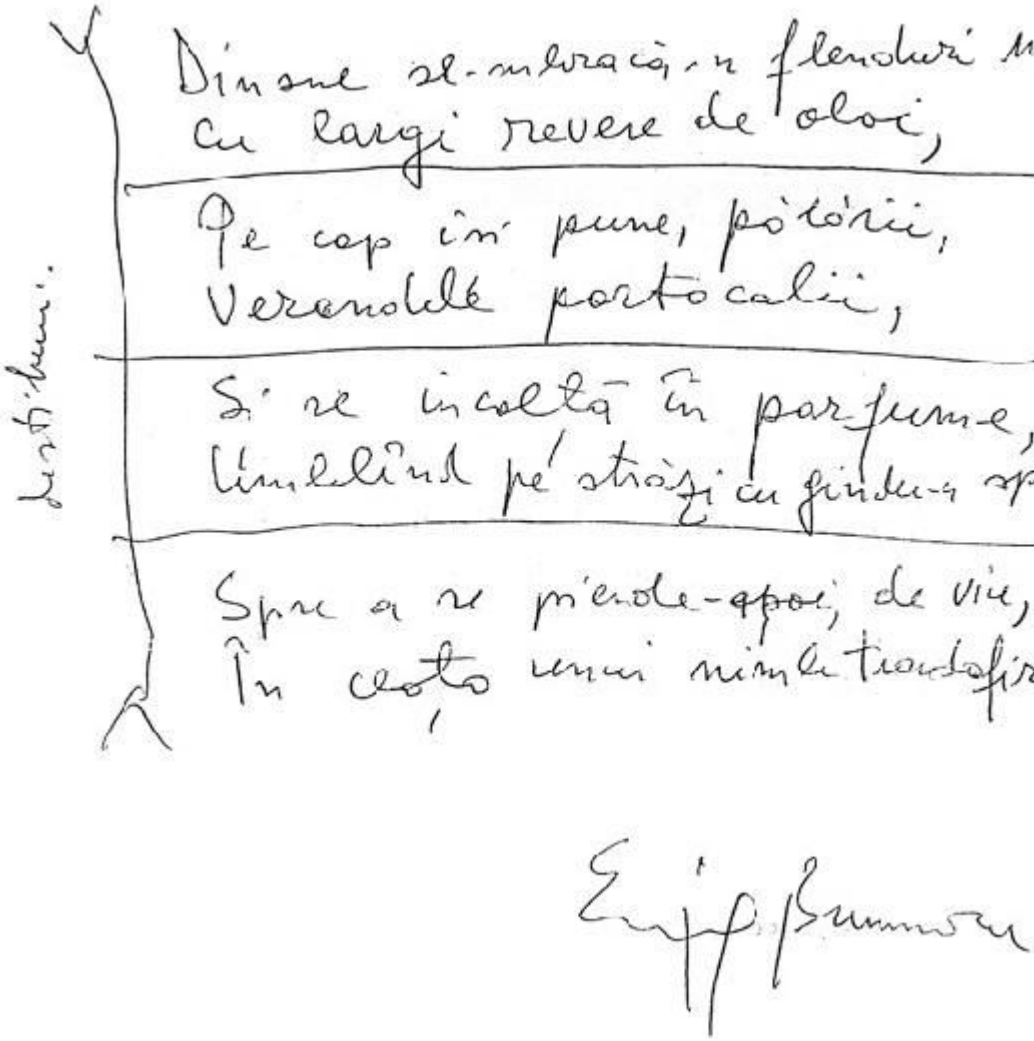

Cântec naiv

Pe sânii tăi dau o para de aur,
Pe şoldul tău dau încă o para,

Pe sufletul închis în lăcățele
Mi-aş da şi calul meu cu tot cu şea.

Ți-aş pune pe buric coroană caldă
De buze moi răsfrânte a desfrâu,
În carnea ta cu maluri parfumate
M-aş revărsa zglobiu ca un pârâu!

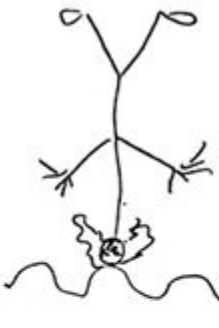

Cîntec nou

Pe sînii tăi dau o para de aur,
Pe șoldul tău dau încă o para,
Pe sufletul închis în locotele
Mi-aș da și calul meu cu tot cu ș

Ți-aș pune pe lumic coroană cal
De lumje mei rășfrînte a desfr
În carnea ta cu moluri parfu
M-aș revărsa șiroaie ca un pîr

Brumarul Emi

De-aş avea o sumă fabuloasă

De-aş avea o sumă fabuloasă
I-aş lua iubitei blugi feerici,
De-ar ieşi toți popii din biserici,
Lăsând nunți, botezuri, parastase,

Ca s-o vadă-alene cum se plimbă-n
Ținte şi tigheluri, suflecată.
Ci atunci, pocnind blazat din limbă,
Eu i-aş cere blugii să şi-i scoată,

De-ar cădea trăsniți pe loc toți popii
Şi-ar țâşni buluc din ziduri sfinții
Bâjbâindu-i trupul ca miopii,
Oh, până la pierderile minții!

I De-aș avea o sumă fabuloasă!

De-aș avea o sumă fabuloasă
I-aș lua Tulitei lalele feerice
De-ar ieși toți popii din biserici
Lăsând mănăstiri, hoteluri, parastase

Ca [illegible] s-o vadă-alene cum se pli
Tinte și tigheluri, zmeurate.
Ci atunci, pocnind bulgării din lină
Eu i-aș cere lelegii să și-i scoată

De-ar coborî trimiși pe loc toți p
Și-ar ieși lumea din fiduși sfinți
Bâzâiți de-i trupul ca miere
Oh, până la pierderile minți

10000000000 dolari! Emil Brum

Confesiunile unui băutor de ceai (I)

(Interpretează Ion Hamlet Caramitru)

Tu ai ceva vrăjitoresc.
Ceainicul alb, ceaiul prea negru
Pe care facu-mi-l şi dregu-l
Cristalizează-n ceşti, integru
Încât în loc să-l beau, ca blegul
Încep să scriu cum îngeri cresc

Şi între aripi duc un fruct
Prin aerul nerăbdător
De a-mi sări în ajutor
Cu geana să-l despic uşor
Şi cu lumina ochilor
Miezul să-i pipăi ne-ntrerupt.

Şi dintr-o dată simt c-orbesc!
Oh, lâng-un sâmbur, pe mătasă,
Trupul tău este!, îmi apasă
Pupila, greu, mustind de-amiază,
Nelegiuit trup de mireasmă
Cu şolduri ce-mi îngăduiesc...

Confesiunile unui hoţ de ceai

Tu ai ceva vrăjitoresc.
Ceaimic alb, ceaine prea negru
Pe care facu-mi-e să dregu-l
Cristelizează-n ceşti întregu
Încât în loc să-l beau, ca lebegul
Încep să scriu cum îngeri cresc

Şi între aripi duc un fruct
Prin acel neroditor.
De a-mi sări în ajutor
Cu geana să-e despic ceasor
Şi cu lumina ochilor
Miezul să-l pipăi ne-ntrerupt.

Şi dinte-o dată simt c-orbesc!
Oh, liny-un simţuri, pe mătăsă,
Trupul tău este!, îmi apasă
Pupila, greu, mustind de-amiază,
Neliniştit trup de mireasmă
Cu şoluri ce-mi îngrădiesc...

Emil Brumaru

Foaie neagră

Foaie neagră Dostoievski,
Hai să ne-nfundăm pe Nevski
Prospekt într-o crâşmă veche,
Să-ți torn lacrimi în ureche
Şi să fim prieteni scumpi
Şi să ne pupăm pe bumbi.

Rochie cu franjuri mov,
Mi-e urât şi mi-e Cehov.
Tu exişti, eu nu exist,
Trece-trece trenul mixt
Ce ne vine dimpotrivă
Cu locomotivă...

Simt că-ncepe iar deruta,
Eu îmi beau prin baruri suta,
Tu în turnuri stai ca muta,
Fă, crăpa-ți-ar pergamuta
Din bikini
În craci lungi şi orfelini...

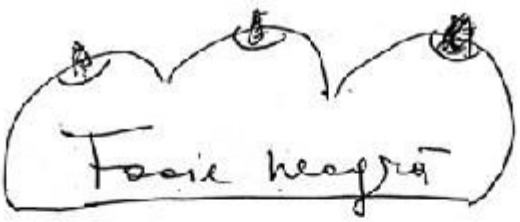

Foaie neagră Dostoievski,
Hai să re-nfundăm pe Nevski—
Prospekt într-o criș mă veche,
Să-ți torn lacrimi în ureche
Și să fim prieteni scumpi
Și să ne pupăm pe bumbi.

Rochie cu franjuri mov,
Mi-e urât și mi-e Cehov.
Tu exiști, iă nu exist,
Trece-trece tramvai mixt
Ce ne vine dimpotrivă
Cu locomotivă ...

Sînt că-ncepe ion derută,
Eu îmi beau prin bucuri suta,
Tu în turnuri stai ca muta,
Fă, crăpa-ți-ar pergamuta
Din liKini
În craci lungi și orfelini ...

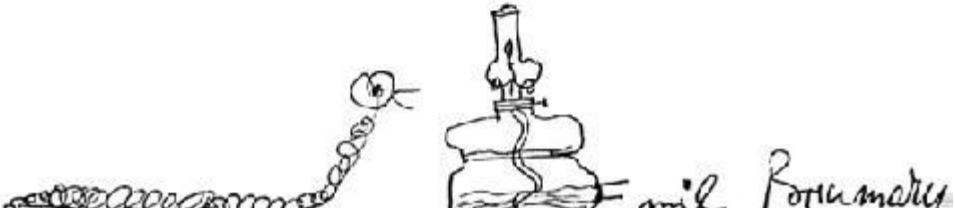

Emil Botta-Mary

Un distih cu iz etern
Pentru Maia Morgenstern

Apollinaire mi-a spus: „Când Maia
Trece prin ploaie, ia foc ploaia!”.

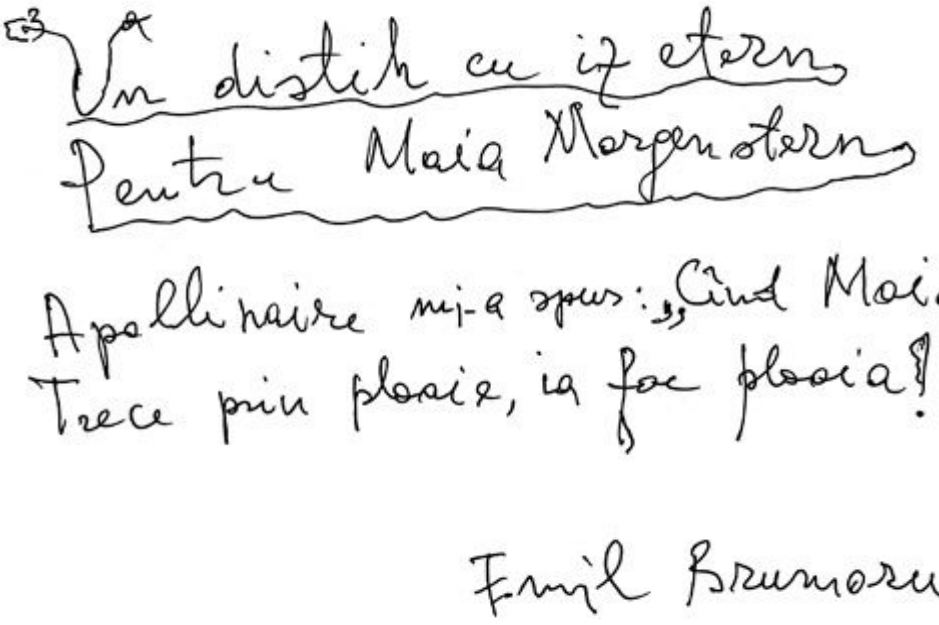
Un distih cu iz etern
Pentru Maia Morgenstern
Apollinaire mi-a spus: „Când Maia
Trece prin ploaie, ia foc ploaia!”
Emil Brumaru

Chiuitură

Dacă vrei să umbli goală
Ia-mă-n garda personală
Să te apăr, trist, cu flinta
Pe unde-i mai creață minta

Şi onoarea, cu cosorul,
Pe unde-i mai roş bujorul.

De din deal şi până-n vale
Voi purta două pistoale
Pentru fesele matale
Ca să nu le pişte
Nişte
Mangafale.

De din vale până-n deal,
Te-oi sui, mândro, pe cal,
Drept în fața mea,
În şea,
Cu picioarele aşa.
Kitsch!
Lua-le-aş la toți mucii-n bici!

Iar lângă Mitropolie
Te-oi da jos cu gingăşie
Să mă-nchin, lin, şi să plâng
În buricul tău adânc...

Chimitură

Dacă vrei să umbli goală
Ia-mă-n farda personală
Să te-aștept, trist, cu feinta
Pe unde-i mai aistă mintea
Și ensarea, cu cășcaul,
Pe unde-i mai-ros hușorul.

De din deal și pînă-n vale
Vei purta două pistoale
Pentru fesele matale
Ca să mi le pișie
Niște
M'anșafale

De din vale pînă-n deal,
Te-oi sui, mîndro, pe cal,
Drept în fața mea,
În șea,
Cu picioarele așa:
Hitsch!
Lua-le-aș cu toți mucii-n hi

Iar lîngă Mitropolie
Te-oi duce jos cu gingășie
Să mi-nchin, lin, și să pleg

Bocet de adult

Pentru cracii tăi de mirt
De trei zile beau în birt
Numai spirt
Şi-aştept să-i scobori din rai,
Delicați şi ditamai,
În ciorapi cu jartiere,
Potcovioară la pantof,
Cine-i vede-o dată piere,
Of!

Să-i aduci
Şi să mă-njugi
La dânşii până-mi distrugi
Sufletul meu blând ca boul
Care-ți rumegă furoul,
Sufletul meu zvelt ca renul
Care-ți ia-n coarne sutienul,
Sufletu-mi crud ca coioții
Care-ți clănțăne chiloții
Gingaşi, de sub malacof,
Of!

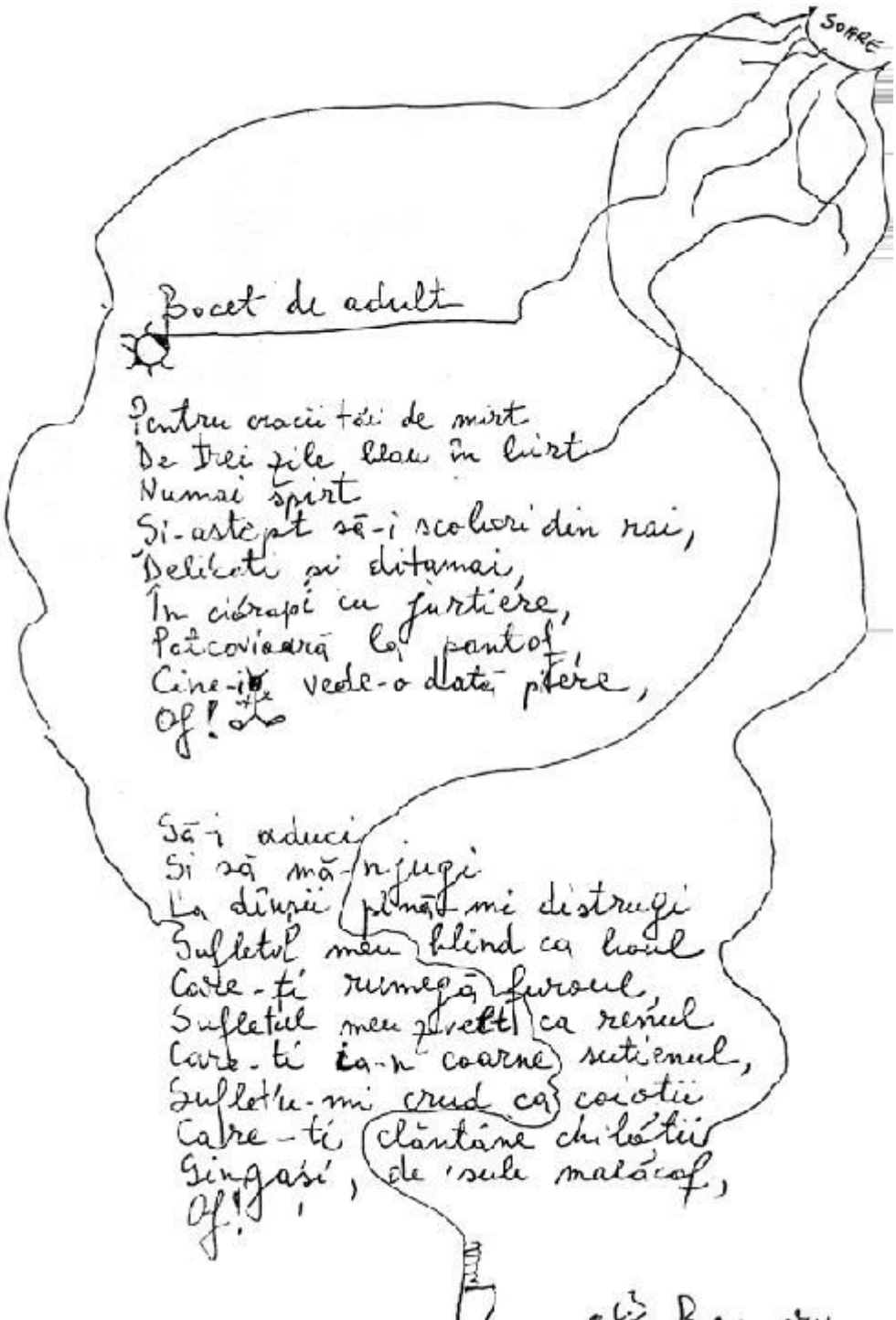
SOARE
Bocet de adult
Pentru oracii tăi de mirt
De trei zile blan în lirt
Numai spirt
Şi-aştept să-i scoburi din rai,
Delicaţi şi ditamai,
În cibrapi cu jurtiere,
Paţ-covieară la pantof
Cine-i vede-o dată pieră,
Of!
Să-i aduci
Şi să mă-njuri
La dinţii pînă mi distrugi
Sufletul meu blînd ca boul
Care-ţi rumegă furoul,
Sufletul meu prost ca reaua
Care-ţi ia-n coarne scutiecul,
Sufletu-mi crud ca coiotii
Care-ţi cîntăne chibăiţii
Gingaşi,
de-asule maţ-a-cof,
Of!

Dintr-o scorbură de morcov (I)

(Recită fratele lui Robinson Crusoe)

Ți-e atât de flămând duhul
Parfumat din carne,
De ți-a mers în lume buhul
Că aştepți
Cu sânii drepți
Şi coapsele curbe-n
Urbe
Dumnezeu să te răstoarne
Pe-o foiță de scriptură
Să-i dai mură
Coaptă-n gură,
Actoriță!

Dintr-o scrisoare de moscov. (I)

(Reacția fratelui meu Felician Cris

Ți-e atât de flămând duhul
Parfumat din carne,
De ți-a mers în lume lemnul
Că aștepți
Cu sânii dezgoliți
Și coapsele curbe-n
Arc
Dumnezeu să te răstoarne
Pe-o foaie de scriptură
Să-i dai mucegai
Coaptă-n gură,
Actorița!

Emil Brumaru

Cânticel

(Interpretează Maia Morgenstern)

Spune-mi drept, ce chiloți ai,
Bleu-jandarm sau galben-pai,
Când treci gingaşă-n tramvai
Pe la margine de rai?

C-am înnebunit cu toții
Să-ți vedem un pic chiloții,
Stând de-o săptămână-n stății
Cu gâtul pe şina roții!

Pe lume!

Spune-mi frate, ce chiloți ai,
Blue-jandarm sau galben-pai,
Când treci gingaș cu tramvaiul
Pe la margine de trai?

C-am în lumină cu totii
Să-ți vedem un pic chiloții,
Știind de-o săptămână-i stil
Cu fițe pe sină roții.

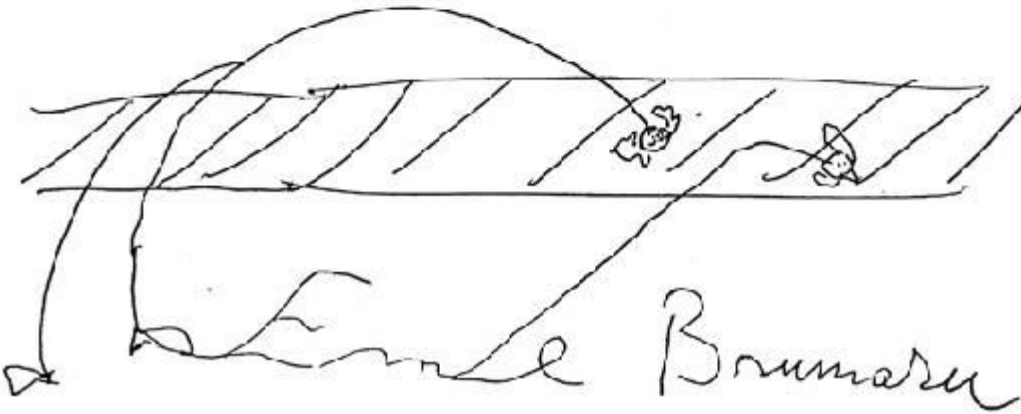

Emil Brumaru

Bocet de adult

Îmi tot trece, îmi tot trece
Prin față un flutur rece
Şi când număr am iar zece
Degete la mâni
Şi iar şapte
Zile-n săptămâni
Deşarte...

Bocet, da' bocet de adult!

Îmi tot tace, îmi tot tace
Prin față un fluture rece
Și când număr am ca să zece
Degete la mâini
Și ca șapte
Zile-n săptămâni
Departe ...

Emie, da' Emie Bruma!

Scrisoare

(Arhivele detectivului Arthur)

Cu trei cafele mari şi-o votcă mică
Ce aş putea să-ți scriu, la o adică,
O, Leonid Dimov, în clipa scurtă
Când toți halesc în jur ciorbă de burtă
În putred-viermănoasa „Cireşică”?

Privesc pierdut cum saltă vrăbiuța
Umflată pe cimentul gri şi-s huța
Nostalgic huța dus de-un country dulce
Şoptit de-un cow-boy ce şi el se duce
Pierzându-i-se-n praful copt căruța,

În timp ce-ntr-un saloon vechi decăzuta
Prințesă bielorusă stă ca muta
Şi-aşteaptă şi îşi scuipă lin plămânii
Deşi la fel de albgardişti i-s sânii
Şi-n cracii infiniți la fel reduta.

Căci dânsul va găsi precis comoara!
Harta secretă are-un semn cu gheara
Făcut de crâncenul Crac-De-Furnică.
O, Leonid Dimov, m-apucă seara
În putred-viermănoasa „Cireşică”
Şi-ncepe-ncet-ncet, să-mi fie frică...

Cu frei cafele mari și-o vatică mică
Ce aș putea să-ți scriu, la o adică,
O, Leonid Dimov, în dispă scurtă
Când toți halesc în jur ciorbă de burtă
În putred-viermănoasa „Cireșică"?

(Ruta)
Prieș pierdut cum șapcă vrăjitoare
Umflată pe cimentul gri și-s luată,
Nostalgică dus de un 'country dulce
Șoptit de-un cow-boy ce și el se duce,
Pierzîndu-mă-n profue copt căruță,

În timp ce-ați un saloon vechi
Prințesă fiicherușă stă ca mută
Și-așteaptă ni'cpi scripă în pălămîrii
Pe pi le fel de căpărdiști i-s sînii
Și-n cracie infinită la fel redu

Căci dinsul Vi fișe precis comoara
Harta secretă are-un semn cu gheara
Făcut de crîncenul Crac-De-Furnică
O, Leonid Dimov, mr-apucă seara
În putred-viermănoasa „Cireșică"
Și-ncepeș-acel-încet, să-mi fie frică.

Emil Brumaru

Bocet de adult

Azi-i luni, mâine e marți,
De lacrimi ochii mi-s sparți
Şi de-abia mai pot umbla
Cu gândul sub fusta ta
Cea neagră, de catifea,
Care mă distruge lent
Şi dulce ca-n Orient.

Azi-i marți, mâine e miercuri,
Să-ți simt trupul cum ți-l strecuri
Ca prin ciur, în pat, ți-aş da
Mărgele, motani, halva,
Calul meu cu tot cu şea,
Şi viața, şi opera
Subțirico!

Azi-i miercuri, mâine-i joi,
Fă-mă, Doamne, kil de-oloi
Să mă toarne-ntr-o salată
Fragedă, cu frunza lată,
Oana Pellea,
Înmuia-i-aş toate celea.

Azi-i joi, mâine e vineri,
Lasă-mă, fără rețineri,
Să-ți scot izmănuțele,
Sărutu-ți mânuțele,
Ca să-ți văd iar soarele,

Sărutu-ți picioarele
Cu razele-n cârlionți
Şi-apoi să mă-mpuşc c-un glonț:
Piuuuuuuuu.....
Pe lume să nu mai fiu...

Bocet de adult

Azi-i luni, mâine e marți,
Bă lacrimi ~~[illegible]~~ achiu mi-o spârți
Și de-aleia mai pot umbla
Cu gîndul sub fusta ta
Cea neagră, de catifea,
Care mă distinge lent
Și dulce ca-n orient.

Azi-i marți, mâine e miercuri,
Să-ți simt trupul cum fi-e stricuri
Ca 'prin ciur, în pat, ți-aș da
Mărgele, mătănii, halva',
Calul meu cu tot cu șea,
Și viața, și opera,
'Șuțitirico!

Azi-i miercuri, mâine-i joi,
Fă-mă, Doamne, Kil de-oloi
Să mă 'toarne-ntr-o salată,
Frageda, cu frunza lată,
Lelea,
Mănânca-i-aș ~~toate~~ celea.

Azi-i joi, mâine e vineri,
Lasă-mă, fără reținere,
Să-ți sect ți mănuțele,
Sărută-ți mănuțele
Ca să-ți văd cât soarele,
Sărută-ți picioarele
Cu razele-n cârlionți
Și-apoi să mă-mpușc c-un glonț:
Pîuuu

Ravagiile alcoolismului
(dezintoxicările lui Julien Ospitalierul)

Către Ilie Constantin

O nimfă frumoasă coz
Iubea tristă-un chiparos.

Însă chiparosul, trist,
Iubea dulce-un ametist.

Însă ametistul, dulce,
Iubea leneş trei lăptuce.

Însă lăptucile, leneş
Iubeau pe Curcanul Peneş.

Însă, vai, Peneş Curcanul
Îşi iubea numai motanul.

Şi-astfel toţi cei mai de sus
Făceau cu alcool abuz
În insula Santa Cruz:
Blues!!!

Ravagiile alcoolismului

Cătă Ilie Constantin

O nimfă frumoasă cer
Iubesc-în foin-un chiparos.
Însă chiparosul, ~~lenes~~ trist,
Iubea dulce-un ametist.
Însă ametistul, dulce,
Iubea lenes trei lăpluce.
Însă lăpliciile, lenes,
Iubeau pe Curcanul Penes.
Însă, vai, Penes Curcanul
Își iubea numai metanul.
Și-astfel toți cei mai de sus
Făceau cu alcool abuz
În insula Santa Cruz.
Blues !!!

(Însă) Emil Brumaru
Iubeau doar ienibaharul,

Viața şi moartea Reparatei

(Piesă-n părți)

Regia: Alexandru Dabija

1. *Apariția Reparatei*
Bucătăria părea infinită...
Melci răscopți pluteau în râmtaşuri brodate pe plită,
Se auzeau gemete dulci în piulițele vechi de piper
Şi-nvins, într-un colț, aproape de geam, valsa un cuier Somnoros.
Nimeni nu bănuia ce o să-nceapă.
Căci deodată, lângă bulbul acela de ceapă,
A apărut în caleaşcă de sos,
Cu buzele groase şi buricul adânc,
C-o poşetă de muşama la oblânc
Şi trei sâni cât găleata,
Ronțăind sévigné şocolata,
Reparata!

2. *Dulapul îndrăgostit*
Într-o zi, aproape de seară,
Reparata a văzut un dulap prin aer cum zboară.
Ceşcuțele lui cădeau transparente şi tandre,
Luminând ca nişte moi policandre.
Apoi s-a făcut întuneric. Tocmai luase un borcan de dulceață
Să şi-l toarne pe sânii scoşi din capot,
Când dulapul i-a zis cu o voce aleasă:
„Te iubesc, nu mai pot,
Vreau să te ung cu budincă

De mere pe carne”. Fiindcă
I s-a făcut frică, Reparata s-a dezbrăcat.
Dulapul n-a mai zburat.

3. *Portocala de după amiază*
Într-o altă după amiază, fără să-i pese,
Cu un steguleț verde-pal înfipt între dalbele-i fese,
Reparata stătea plină de grație şi melancolie
Întinsă pe-o masă din sufragerie.
Era cald. Afară gândacii se îmbătau cu sirop de urină
Străvezie de iapă. Părând că suspină
Lumina trecea prin butelii de-oloi şi oțet.
Orologiul bătu ora patru încet...
Atunci, cu baston cu măciulie de surâs,
Cu mănuşi de antilopă şi cravată de batist,
A ieşit din garderobă un domn trist
Şi loial.
S-a apropiat de masă cu o nesfârşită sfială
Şi, rostogolind pe pielea ei goală
O portocală rotundă,
Ea a simțit cum dragostea, acest sentiment minunat, o inundă!!

4. *O crimă perfectă*
În camera plină de fluturi în care se joacă popice
Reparata lăsase veşmintele albe să-i pice
Pe jos, unde dorm sub podele vampirii bătrâni,
Şi, rămasă doar c-o dantelă albastră-ntre primii doi sâni,
Frivolă şi imobilă,
Aştepta să fie lovită de bilă.
O, am luat bila cea mai frumoasă, de diamant,
Şi-am zvârlit-o, visător şi galant,

Spre trupul ei cald.
Bila a fost un timp de parfum, apoi de smarald,
De regret, şi la urmă, moale şi grea ca un fruct,
În coapsa ei dansul naiv şi-a-ntrerupt.
Reparata murise... Mi-am şters fericit
Amprentele de pe bilă, acum de amurg, şi-am fugit...
Cortina

Paisprezece versuri macre

E-o toacă sfântă-n mersul tău pe tocuri
Lungi de pantof, ce-mi oblojeşte rana.
Când pân' l-asfalt ți-ajunge, laic, geana,
Îmi cresc în suflet fluturi smocuri-smocuri.
Pătrunzi cu sânii aeru-ntre raze,
Le dai deoparte. Soarele-i ars aprig,
În cer, de trupul ce ne vizitează
Lin pe pământ. Despici clipa amarnic
Cu şoldurile. Sfârcuri sparg parfume:
Ziduri căzând în franj de păpădie.
Orice mişcare face-n juru-ți spume.
Să te pupăm deja e-o datorie-n
Pios pelerinaj spre roua părții
Dulce de carne-n care tu ne hărțui.

Paisprezece versuri macre

E-o toacă sfîntă-n mersul tău pe tocuri
Lungi de pantof, ce-mi ablojește rana
Cînd pin'l-asfalt ți-ajunge, laic, geam
Îmi cresc în suflet fluturi smoccuri-smoc
Pătrunji în sînii arși-ntre rezervă
Le dai desparte. Soarele-i ars aspr
În cer, de trupul ce ne vizitează
Lin pe pămînt. Despici clipa amar
Cu șoldurile. Sfîncuri sparg parfu
Țiduri căzînd în frenj de păpădie
Orice mișcare face-n jurul tău spume
Să te. pupăm deja e-o datorie

Pios pelerinaj spre roua păr
Dulce de carne-n care ți ne hă

Scrisu-am, fiind mahmur, Fără bec la abajur

(Boceşte fratele lui Robinson Crusoe)

Mladă Madă,
Vin' şi adă,
Trupul tău precum o spadă,
Cu sânii mari şi de pluş
De o parte şi de alta
De tăiuş.
Şi mai adă,
Mladă Madă,
Ceea ce-i şi stuf şi baltă
Dulce
Între craci lungi, de m-aş duce
Ca pe-un drum, pe ei, o viaţă
Să ajung, spre dimineaţă
Când mi-e frig,
La rozvânătul cârlig,
Sufletul să mi-l atârn:
Zbârrrn!!!

Sonisu-am, fiind mahmur, Fără leac la alcaluri

(Bocește fratele lui Romeo Cusca)

Mladă Madă,
Vin' și adă
Trupul Tău precum o spadă,
Ce știi mai și de plus
De o parte și de alta
De tăiuș.
Și mai adă
Mladă Madă,
Ceea ce-i și stuf și buletă
Dulce
Între craci lungi, de mi-aș duce
Ca pe-un drum, pieri, a viață
Să ajung, spre dimineață
Când mi-e foame
La roș vinătul cârlig,
Sufletul să mi-l atârn:
Hurrrrrr !!!

Emil Brumaru

Sonetul cavalerului distrus
Fiindc-a mâncat harbuz după harbuz

Degeaba înhami melcii la caleaşcă
Şi crinul, vizitiu, îl sui pe capră
Iar eu mă-nfund în perini, fraged-fleaşcă
De lenea ce-o dospesc. Iubita-mi aspră
Nu mă primeşte în crivat. Zăvozii-s
Lăsați să-mi hămăiască-n văzul lumii
Ruşinea. La tichie, ca nerozii,
Port clopoței şi mintea,-n fine funii
De zăpăceală, clipoceşte-n crieri.
Par vază de cristal plină de huşte.
Rămân să-i fac doar hărți şi lungi descrieri
De buze, sâni şi şold. Apoi în cuşte
De-a binelea voi fi închis, nebunul
Ce nu i-a mirosit măcar săpunul
Ce-i linguşea faimoasele picioare.
Şi-n fine-o să mor, bleg, de-o bubă mare!!

Sonetul cavalerului distins.
Fiindcă mi-ai hărăzit după Charles

Degeaba încerc mereu să te cuprind
Și crunt, viziriu, îl sui pe covoraș
Iar eu mă-afund în pericol, profet-fluture
De Cluny ce-o dospesc. Iubirea mi-aspiră
Nu mă primește în cuvânt. Învoiți-o
Lăsați să-mi hărăzească-n vârful lumii
Pustiul. La ficlaie, ca nerozii,
Port clopotei și minte,-n fine fumii
De tăpăcală, chipocește-n cuiburi.
Par vază de cristal plină cu haste.
Rămân să-i fac doar hârtii și lumini
De lupe, zâne m-ajută! Descântec
De-a lunelea vai fără chin, pelinul
Ce mi-a mirosit mucos să premui
Ce-i limpezesc fosforoase priviri
Și-n fine,-o să mor, lilef, de-o
Lună mare!

* * *

Lângă dalbul tău picior,
Unde se îngeamănă
Fărdelege cu cel'lalt
Şi-s strânşi fluturii ciopor
Coborâți lin din înalt,
Surioară, cheamă-mă.

Căci de când nu ne-am văzut,
De genele ochilor uzi
Mi-atârn lacrimi de doi puzi,
C-au trecut şi-au tot trecut
Printre flori mari de bostan
Căruțe grele cu ani
Şi-mi simt sufletul în mine
Ca mațul de becaține
De subțire.

Pupa-ți-aş în amintire,
Într-un antresol,
Sub capot, pe trupul gol,
Să-mi mântui viața nătângă,
Coapsa stângă,
Şi să-mi fac mintea-nțeleaptă,
Coapsa dreaptă...

x
x x

Lîngă dealul tău pieziș,
Unde se ingălbănește
Fîndelege cu cellalt
Și-o strînși fluturii cioporș
Călcîiți lîngă deal înalt,
Surioară, cheamă-mă.

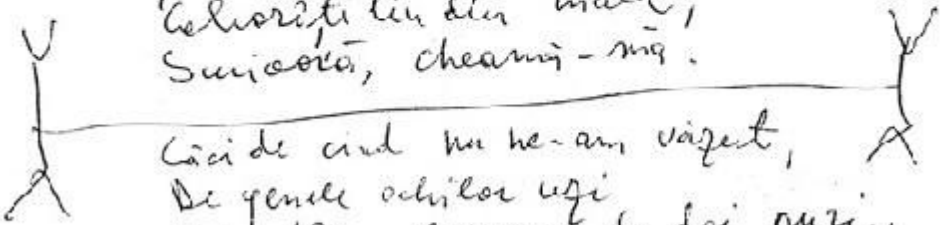

Căci de cînd nu ne-am văzut,
De genele ochilor tăi
Mi-atîrnă lacrimi de doi pași,
C-am trecut și-am tot trecut
Printre flori mari de luncoșuri
Cărora prele ce ani
Și-mi simt sufletul în mine
Ca matul de hecatine
De sulițe.

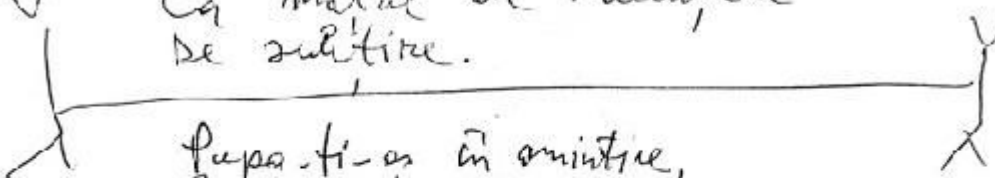

Pupa-ți-aș în amintire,
Intră-mi întreaga,
Sub capot, pe trupul gol,
Să-mi mintui viața nătîngă,
Coapsa stîngă,
Și să-mi fac mintea-înțeleaptă
Coapsa dreaptă ...

Balada tristului marchiz
Scrisă cu râme pe oglinzi

Marchizul va intra la ora cinci
Şi cu nojițele de la opinci,
Muiate în parfum de-opoponax,
O să te gâtuie.
Căci viața-i vax
Pentru o zgâtie.

De clanță
Va agăța cea mai nostalgică balanță
Pe-un talger o s-aşeze sânul
Tău drept tăiat cu foarfeca,
Pe cel'lalt crinul
Alb ca Antarctica.

Şi-n orice parte-o să se-ncline
Va râde sacru:
Buzele negre, limba verde, dinți cu creste fine
Şi în fiacru
O să plece murmurându-şi „în zadar o rogi: «Consacră-mi
Creştetul cu-ale lui gânduri...»„, pe când ea-i cu cracii-n lacrimi!

Balada trăsurii mărginită
Scrisă cu rime pe oglinzi

Marchizul va intra la ora cinci
Și cu nojițele de la epinci,
Mirosind în parfum de-opoponax,
O roată ghetuțe.
Căci viața-i vax
Pentru 'o ghetuțe.

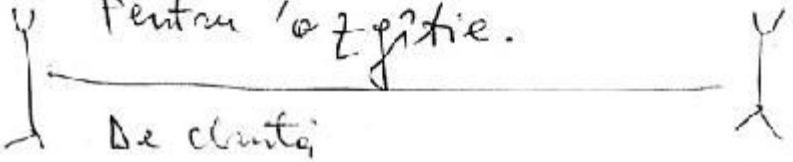

De dantă
Va agăța ceva mai nostalgică batantă,
Pe-un taler o așeză rimul
Tăm drept tăiat cu foarfeca,
Pe celălalt cerul
Alb ca Antarctica

Și-n orice parte-o să se-ncline
Va rămâne sacru:
Buzele negre, limba verde, dinții roș
fi
Și în fiacru

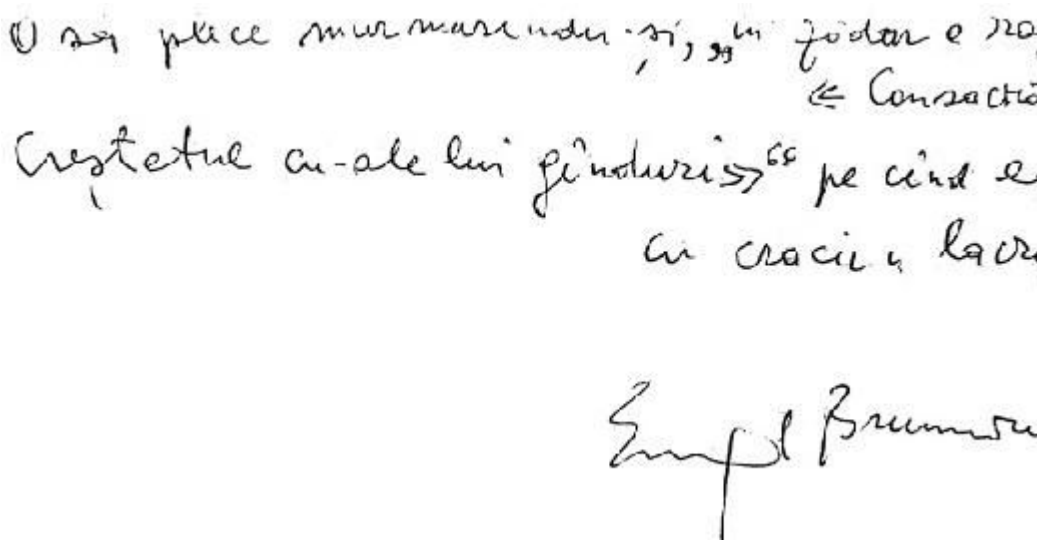

Despre ce mai ştiu motanii (I)

(La torcofon, etern, Peştilă)

Noi ştim că există fântâni
Cu buze umflate şi moi

Şi-n perii păianjeni bătrâni,
Şi-un hău nesfârşit în butoi
Şi bile de apă ce vor
Pe-ascuns să ne intre-n urechi,
Mereu ne-aţin calea, în zori,
Melci putrezi şi râme străvechi,
Şi-n uşi ne aşteaptă ţâţâni
Şi sticle-ascuţite-n gunoi.

Noi ştim că există fântâni
Cu buze umflate şi moi.

Despre ce mai știu motanii (I)

La torcător, etern, pestilă

Noi știm că există ființe
cu ființe umflate și mai

Și-n perii pășanjeni lăutării,
Și-un hăm nesfârșit în lutai,
Și lilieci de epocă ce vor
Pe-ascuns să ne intre-n urechi,
Nerei ne-știm calea, în zări,
Melci putrezi și rime străvechi,
Și-n ușă ne așteaptă titini
Și stridii-ascuțite-n pâsâitoare gunoi.

Noi știm că există ființe
cu ființe umflate și mai

Emil Brumaru

* * *

Ochii care nu se văd
Se uită unii la alții
Făr'a şti, ca printr-un văl
Coborât lin din înalții
Nouri cruzi în formă de
Coapse pentru dragoste...

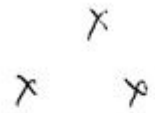

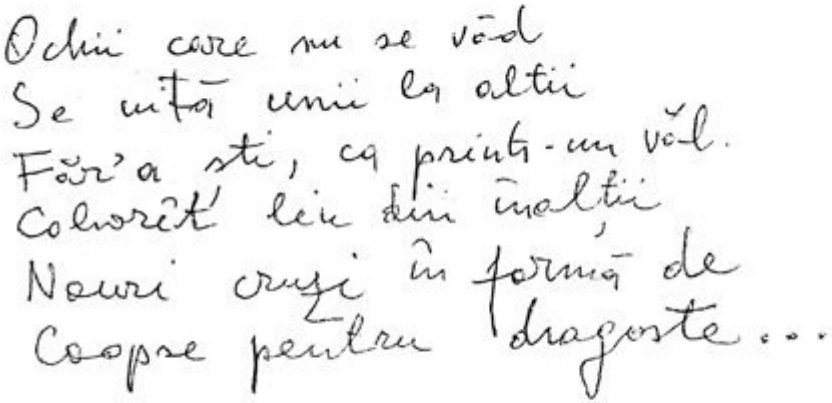

Tamaretă

Aveai gene-atât de lungi
Că puteai,
Când te-aplecai
Peste margini de fântână,
Ca să-mi fie la-ndemână,
Cu ele apa s-ajungi,
Zână!

Aveai gene-atît de lungi
Că puteai,
Cînd te-apleceai,
Cu ele apa s-ajungi
Ce zic mi?
Ție la-nde mînă
Ținut!

Emilul Brumaru

Bocet de adult

Doamne, de-aş putea uita
Că-mi stă moartea undeva,
Pe o treaptă, lâng-o uşă
Mov, c-o clanță cu mănuşă,
Şi-mi surâde şi m-aşteaptă
Cu jobenu-n mâna dreaptă
Şi-un crin rău în mâna stângă,
Crin ce nu ştie să plângă,
Ci doar să miroase tare
Şi lacom a depărtare...

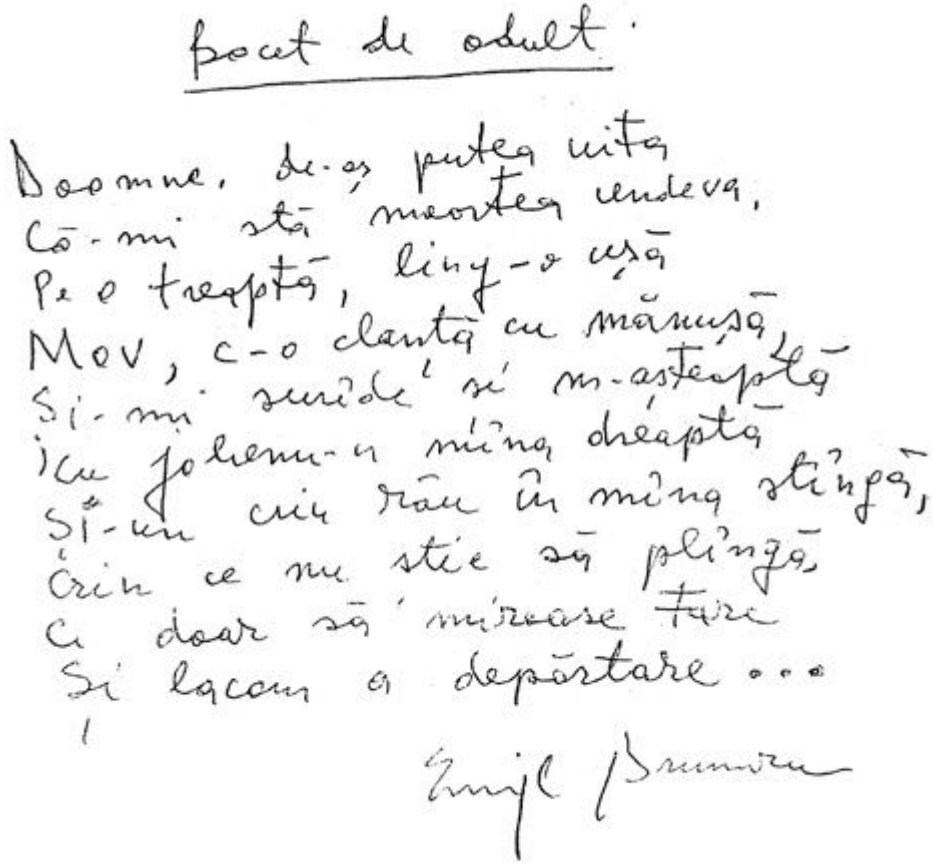
Poet de adult
Doamne, de-aș putea uita
Că-mi stă moartea undeva,
Pe o treaptă, lîng-o ușă
Mov, c-o clanță cu mănușă,
Și-mi surîde și m-așteaptă
Cu jolemu-n mîna dreaptă
Și-un cuțit rău în mîna stîngă,
Orișicine ce nu știe să plîngă,
Ci doar să mîrrosească fără
Și lacom a depărtare ...
Emil Brumaru

Epistolă reîntregită

(Arhivele detectivului Arthur)

O, Leonid Dimov, e seară
Şi trec femei cu trupuri lungi
Ca nişte viespii uriaşe

Pe care nu poți să le-alungi
Cu mâna leneşă din minte,
Femei cu sâni licențioşi,
Umflați cu pompa lui Dumitru
Pân' la absurd în pluşuri roş,
Femei ce ne-ar lăsa-n burice,
Plutind pe pântec, să murim,
Fără mâncare, fără apă,
Cum pe corăbii Gordon Pym,
Halucinând vechi etichete
Pe butoiaşele cu spirt;
O, Leonid Dimov, e seară
Şi eu beau singur într-un birt,
Lovit în piept de minutare,
Şi vreau să fiu din nou copil
Ce-n după-amiezi adânci complotă
Să sfarme fluturi cu trotil,
Şi mângâie-n bucătărie,
Cu sufletul, un primus vechi,
Terorizat de urechelniți
Ce-i intră noaptea în urechi,
Şi se ascunde-n dosul casei
Spre-a suge-n voie râme roz;
O, Leonid Dimov, e seară
Şi nu mai ştiu să scriu frumos...

Epistolă neîntregită

O, Leonid Dimov, e seară
Și trec femei cu trupuri lungi
Ca niște viespi uriașe
Pe care nu poți să le-alungi
Cu mâna lenevă din minte,
Femei cu sâni licențioși,
Umflați cu pampoa lui Darwin
Pâinea odeseori în plusuri roș,
Femei ce ne-ar lăsa-n lumină,
Plutind pe pântec, să murim,
Fără mișcare, fără apă,
Cum pe coroliul Gordon Pym,
Halucinând vechi etichete
Pe buteliile cu spirt;
O, Leonid Dimov, e seară,
Și eu trăiesc singur între patru pereți,
Lovit în piept de minutare,
Și vreau să fie din mers capsele
Ce-n după-amiezi adânci complotă
Să sfarme fluturi cu trotile,
Și mă pândește-n lenjerie,
În suflete, un prinț vechi,
Terorizat de urechelnițe
Ce-i intră noaptea în urechi,
Și se ascunde-n dosul oglinzii
Spre-a suge-n voie rămășițe;
O, Leonid Dimov, e seară
Și nu mai știu să scriu frumos...

Confesiunile unui băutor de ceai (II)

(Interpretează Ion Hamlet Caramitru)

Mi-ai dăruit un ceainic cu lănțișor de-argint
Și-acum stau lângă plită și nu-ndrăznesc să-l pun
Pe flăcări. Ceaiul negru din care-o să-mi adun
Cuvintele... Năuce vor iriza-n minciuni,
Dar eu nu pot de astăzi să mint nici cât-un crin.

Ci dacă-mpingi cu sânii pe pagini de talmud
Arome sfătuite să-mi mângâie păcatul,
Că-n loc să fierb esențe aștern în pripă patul
Și pernele le nărui obraznic și de-a latul
Spre-a ne foi-n mătăsuri ca viermii-n foi de dud,

Nu mă certa, femeia mea blând nelegiuită,
Cu ochii. Uite, Shakespeare topește-n largi coperți
Un anotimp sfielnic. Și coapsele să-ți ierți
Când în amurguri pline de mari castani inerți
Strecoară lin prin ele viața-mi ca prin sită...

Confesiunile unui hoață de ceasuri (5)

Mi-ai dăruit un ceasnic cu lănțișor de-argint
Și-acum stau lângă pietă și mă-nchipuie pe
Pe flăcări. Ceasnicul negru din care-o să mi
Cuvintele; nimic ver cinstea-n minciuni.
Dar eu nu pot de astăzi să mint mă cât

Ci dacă-mpingi cu semn pe pagini de talmud
Aroma sfătuite să-mi mângâie păcatul
Că-n loc să fiarbă esențe astern împrejur
Și pernele le mărui dăruiește-n de-a lor
Spre-a nefiin-n mătăsuri ca viermii-n fo

Nu mă certa, femeia mea lelind nelegiuită,
Cu ochii. Iute Shakespeare țesătoare largi
Un anotimp sfielnic. Și coapsele să mi
Cînd în amurguri pline de mari castani ch
Stiucar din printre ele viața-mi ca prinsă

Emil P Brumaru

Cântec naiv

M-ai înşelat c-o portocală!

Şi tu şi ea, în pielea goală,
Eraţi în camera impură
Când v-am surprins gură în gură,
Deasupra dânsa şi alături
Veşmintele-i, coji printre pături,
Mai transpirau dorinţi din pori
Naintea marei dezmierdări
Cu tot dichisul şi alaiul.

Apoi m-ai înşelat cu ceaiul!

Cîntec nou.

M-ai iselat c-o portocală!

Și fu ziua, în prima oară,
Eram în camera ispravă
Cînd v-am surprins gură în gură
Deasupra lîngă și alături
Vesmintele-i, cojă printre pături
Mai transpirau dorinți din pori
Naintea marei dezmierdări
Cu tot dichisul și alaiul

Apoi m-ai iselat cu ceaiu

Emil Brumaru

Alt distih cu iz etern
Pentru Maia Morgenstern

Şade Maia pe răzor
Şi citeşte Kirkegaard!

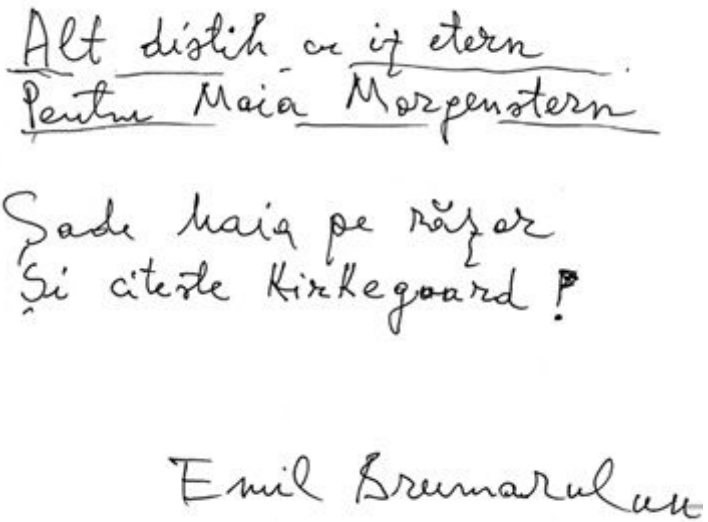

Despre ce mai ştiu motanii (II)

(La torcofon, etern, Peştilă)

Noi ştim într-o carte un burg
Cu îngeri dedați la posmagi

Prin care fiacrele curg
Purtându-i ca-n flaute largi,
Feriți de amiezele tari,
Şi-n suflet suavi purtători
De fluturi şi lapte de var,
Şi-alături de dânşii cu flori
Ce-i sug, pofticioase-n amurg
Încât sunt mereu tot mai vagi.

Noi ştim, într-o carte, un burg
Cu îngeri dedați la posmagi.

Despre ce mi se întâmplă (II)

La Torcofon, etern, Pestiță

Noi stăm într-o carte cu lung
Cu îngeri dedați la posmagi

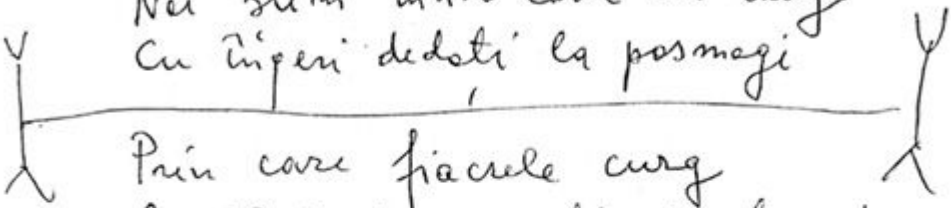

Prin care fiarele curg
Purtându-i ca-n fluvii largi,
Feriți de amiezile tari,
Și-n suflet sunt puntoteri
De fluturi și lopte de var,
Și-alături de dânșii cu flori
Ce-i sug, pofticioase-n amurg
Încât sunt mereu ~~tot~~ mai vagi

Noi stăm, într-o carte, cu lung
Cu îngeri dedați la posmagi

Emil Brumaru

Sonetul de pe insulă

(Recită, fără reținеri,

Canibalul Vineri)

Ce coif viclean de păr ai, Doamne-Doamne!
Întoarce-ți fața. Vreau să-ți văd un pic
Ochii prelinşi. Amurgurile-n ham ne
Poartă-n oraşu-n formă de ibric.
Ne-om risipi pe străzi cu firme calde
De-amiază coborâtă pân' la glezne.
Ajută-mă, cişmea! Aici e-un mal de
Pansele mustăcioase. Nu mi-e lesne,
Enorm ca boul, cip-cirip să rag
Alături de doi craci lungi de mătase
Când rochia ta fragedă miroase
A pătrunjel fiert dulce. C-un briceag
Voi scrie-n ganguri laice pereții-n
Poveşti moi tăvălite-n *Patul Vieții*!

Sonetul de pe insulă

Recită, fără reținere,
Camilachel Vineri

Ce cef videan de păr ai, Doamne-Doamne!
Întoarce-ți fața. Vreau să-ți văd un pic
Ochii prăliniș. Amurgurile-n haine
Poartă-n ciclă-n formă de elice.
Ne-om risipi pe sfoși cu firme calde
De-amiază, culoriță pînză gleznă.
Ajută-mă, cișmeg! Aici e-un mal de
Pantele mustăcioase. Nu mi-e lesne,
Enorm ca fluul, cip-cirip să rag
Alături de doi draci lungi de mătase,
Cînd rochia ta cu frageză mireasă
A prăfuncjel fiert dulce. Cu luriceag
Voi scrie-n ganguri laice peretii-n
Poveștî noi tovălite-n Patul Vieții

Emil Brumaru

Bocet terminat în blestem

(Interpretează Horațiu Mălăele)

Iartă-mă că într-o zi
Oi muri şi n-oi mai scri
C-un deget muiat în țuică,
Pentru sufletul tău, puică,
Pe-o tejghea
La expresul Jijia.

O să-ți pară ție rău,
Copila lui Dumnezeu?

O să chemi taxiul
Şi-o să pui şoferul
Să mă sune cu bi-bi-ul
Cât mai abitir,
Pân' ce-o să se-ndure cerul,
Subsuoară cu sicriul,
Să mă-ntorc din cimitir?

Dacă da,
Nu uita:
Îngerii fac apa grea,
Cărămida-i catifea,
Eu te pup pe dumneata
Într-un loc
Cu iz şi foc:
Ţoc,
Ţoc!

Dacă nu;
Du-te, paşte şi fă muuuuu
De-a lungul Bahluiulu',
Fleac ce eşti;
Fi-ți-ar curu-n dulci caleşti
Tras
De pe-acu'
La parastas...

Pierrot răutăcios

Sunt mare băutor de ceai.
Viața-mi ticsită de esențe
Nu mai suportă niciun rai
Unde nu-s sâni şi indecențe
Mov precum florile de scai.

Zmeura albă o strivesc,
Disprețuind-o, între buze
Anume pentru c-o doresc
Ceilalți. Pictez scene obtuze
Pe paravanul chinezesc.

Şi-orice minciună-mi pare-un fleac
Iar adevăru-mi face greață.
Când coapsele lin îşi desfac
Fecioarele spre dimineață,
Boțesc cu tocul roua-n prag.

Şi-apoi în văzul lumii port

Masca de fleț direct pe față.
Oh, dragostea e un efort!
Şi-s şi frumos şi-s şi scârbos
Ca fluturele Cap-de-Mort
Căzut în veşnicul tău sos...

Pierrot răutăcios

Sînt mucul luminător de ceară.
Viața-mi ticsită de eșafod
Nu mai suportă nici un rău
Unde nu-s zimi ți indecență
Mor precum florile de seară -

Amurgul alb o stivește,
Dispretuindu-o, între luze
Anemic pentru c-o dorește
Ceilalți. Pictez scene alcătuie
Pe pânzeturi chinezești

Și-orice mânecuță-mi pare-un fles
Un edemuș mi face prezență.
Când corpurile lin îmi desfac
Fecioarele spre dimineață,
Bolesc cu focul roșu-n piept

Și-apoi în vâjâie lumii port
Mască de fleț direct pe față,
Oh, dragostea e un efort
Și-s ți-s ți-s ți-s ți-s ți-s
Cât fluturele Cap-de'-Mort

Yvonne de Bourgogne

(Irmos cu folos)

Mi-e dor de-un fluture molâu,
Să treacă puntea peste râu,
Fără zăbală, fără frâu,
Să-ți intre-n bluză pân' la brâu,
Unde-l opreşte cingătoarea,
Şi, beat de sânii în sudoarea
Lor picurată-n sfârc, s-adoarmă
Ne-nvins de-a şoldurilor larmă
În după-amiaza ce ne sfarmă
C-un zid de cărămidă calmă,
Lin, viețile-ntr-un brustur viu...
Mi-e dor de-un fluture molâu.

Yvonne de Bourgogne

(Irmos ai folos)

Motto:

„... mă las cuprins de plata, soartei."
(Montaigne)

Mi-e dor de-un fluture molatic,
Să trec-o punte peste viață,
Fără țărână, fără frică
Să-ți intre-n lumină prin ochi, brață,
Undeva departe cinstitoare-o,
Și, beată, de sânii în sudoare
Lor picuroși-n sfinc, s-adormă
Ne-nvinși de-o soldurilor formă
În după-amiaza ce se sfarmă
C-un țipăt de cărămidă calmă
Lin, vieții-i-ntr-un lemnitor vis.
Mi-e dor de-un fluture molatic.

Dintr-o scorbură de morcov (II)

(Recită fratele lui Robinson Crusoe)

Când treci cu laleaua-n blugi
Eşti frumoasă la fermoar
Şi miroşi a guguştiuci
De se fac străzile dulci
Şi-i mărar
La heruvi în subsuoară,
Şi-un flutur cât o chitară
Te-aşteaptă-ahtiat să-l scuturi
De polen ca de tărâțe,
Între țâțe,
Surioară.

Dintâ o rândunică de mucov (5)

(Versuri fundale lui Adrian Cârciu)

Când treci cu caleașca-n câmpi
Ești frumoasă ca fermoar
Și mirosi a frigărui
Dă-mi și mie ștrigile dulci
Și-i mărar
La hemuri în sărbătoare
Și-am flutur cât o ghitară
Te-aștept-aici de 20 de veacuri
De parcă ca de sfânte,
Tu te ții,
Semănând

Emil Brumaru

Dacă Verlaine...

Dacă Verlaine pilea absint
E că Parisul nu ştia
Că într-un târg, lâng-o tejghea
De asfodel, iubita mea
Topeşte-n ceaiuri trupu-i sfânt
Ca să i-l sorb cât încă sunt,
Tocindu-mi, pân' la catifea,
Aripele pe-acest pământ...
Et patapi... et patapa...

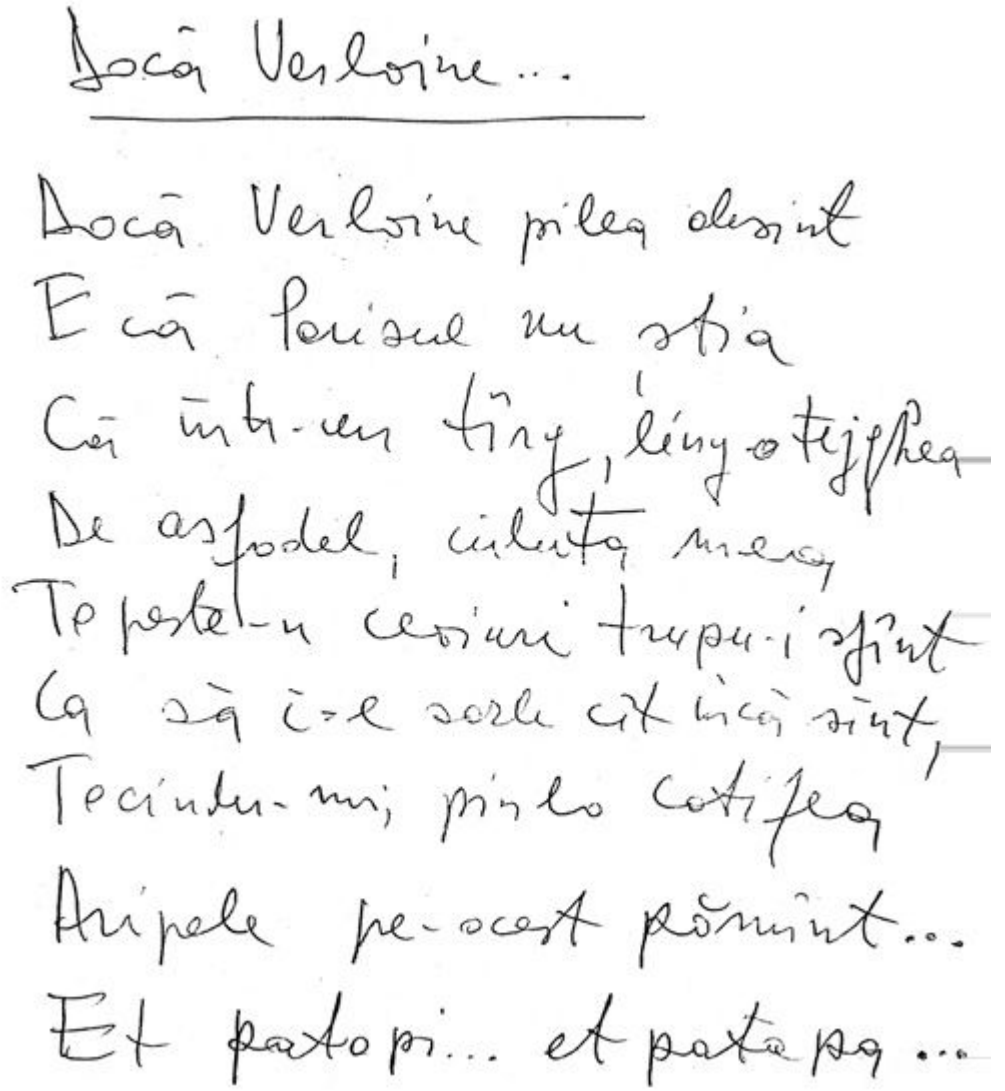
Doca Verlaine...
Doca Verlaine pilea absint
E ca Parisul nu stia
Ca intr-un ling, ling o tejghea
De asfodel, cuminta mea
Te pierde-n ceruri trupu-i sfint
Ca sa i-l soarbe cat inca sint,
Tecinda-mi, pinza cotrofea
Aripele pe-acest pamint...
Et patapi... et patapa...

Despre un flaut şi nişte oglinzi

(Boceşte fratele lui Robinson Crusoe)

Sufletul îmi era flaut.
Flautul s-a rupt.
Nu mai am de ce să-i caut
Trupul fin şi supt

De gurile groase-n buze,
Cu lacrima-n colţ.
Oglinzile storc, confuze,
Din aer crini morţi

Şi-i trec de cealaltă parte-n
Păduri de mărar,
Unde cad razele, sparte,
În ei ca-n pahar.

Despre un flaut cu mistic oglinzi

(Bocete fratelui său Poliksen Orosz)

Sufletul meu era flaut.
Flautul s-a rupt.
Nu mai am de ce să-i cânt
Trupul fin s-a rupt

De pumnale proaspăt lunge,
Cu lacrima-n colț.
Oglinzile stors, confuze,
Din ale crini morți

Și-i trec de obloane pante-n
Păduri de mărar,
Unde cad rugele, sparte,
În ei ca-n mărar.

Gyula Brassai

Opera poetică III
(2005)

Scrisoare

Nichita, Nichita,
Nu-ți mai cerne sita
Sufletului floare
Pentru-acel Brumare
Ce bea-ntr-o Dolhască
Lâng-o veche şină
Tril de rostopască-n
Ceaşcă de lumină
Şi-ți alintă tandru
Roua de pe praguri...
Unde-i cățelandrul
Dulcilor meleaguri
Ale-adolescenței?
Unde-i trandafirul
Moale, ca să geamă
Când destramă firul
Vieților de damă?

Nichita, Nichita,
Lenevesc atâta,
Încât mi-e ruşine
De furnici şi-albine.

Ele cară hrană,
Dânsele dau miere.
Face-m-aş o rană
Plină de durere
Pe un melc de aur,
Face-m-aş coclaur
De hălăduire
Întru fericire
Şi-ntru puritate,
Frate, frate, frate...

Bocet de adult

Când o să-ți răsar în prag,
Călare pe un melc pag
Cu coarnele-n spume,

Sosit din hăt larga lume?

Şi când o să-mi scot piciorul
Cu pinten de aur,
Din scăriță, să-ți spun dorul
Şi să îți arăt cosorul
Plin de sânge de balaur?

C-am rămas
În plop!
Nici tu rouă, nici tu cvas,
Fără castraveți şi scop,
Singurel şi-n cap bătut
De-un soare orb, surd şi mut
La o margine de vară,
Surioară, surioară...

Tamaretă

Să-nvățăm latina până când,
Surâzând, oh, surâzând, ah, surâzând,
Vom avea, uimiți, acelaşi gând.

Şi atunci, trezită moale-n zori,
O să înțelegi atât de-uşor
Că-s un botanist fermecător

Care, în crivat să nu te zbați
Goală, dintre crinii pipărați,

Coapsele îți zmulge cu nesaț

Şi le strânge-n brațe şi-n coperți
De atlas nepus încă-n comerț,
În genunchi rugându-te să-l ierți.

Chiuitură

Ți-ai scos sânii la mezat
Şi buricul.
Pe ei sufletul mi-am dat,
Pe el atâticul,
Doar un vârf de limbă-nfipt
Fierbinte într-însul.
Nimfă de eucalipt
Ce te-apucă plânsul...

Bocet de adult

Doamne, cearcănele mele
Sunt cât roata carului.
De atâta dor şi jele
M-am dedat amarului.

Am băut sticla de țuică.
N-am aflat nimica.
Plânge-n streaşina mea, puică,
Plânge rândunica.

Şi-am băut şi-o vodcă triplă,
Rătăcit sub soare.
Parcă o aud cum țipă
Mişcând din picioare.

Doamne, cât de trist mă simt
Pe acest pământ:
Păpădie de argint
Suflată de vânt...

Cântec naiv

Tamariuşka avea orgasme
Fine ca zânele din basme.

O, doar de-i mirosea a zmeu,
Simțea că şoldu-i este greu,

Iar când vedea câte-un balaur,
I se făceau bulgări de aur

Sânii sub pânza de paing
Pe care fluturii i-o ling.

Şi-abia atinsă de zefiri
Ea-i despică-n felii subțiri

Unse, în pofta-i milostivă,
Cu-amor perlat şi c-o salivă

Atât de dulce-acrişoară,
Că nu ştiai cum de te-omoară
Mai către-amurg, mai către seară...

Bocet de adult

De mult nu mai fac nimic,
Doar mănânc
Sângerete cu şoric
Şi-apoi plâng.
Ziua-i rană,
Roua-i vană
În ea făr' nicio cocoană,
Cârlană baudelairiană,
Fi-ți-ar cracii lungi şi tari
Ca zgâlțul electricei
Până-n creieraşii mei
Agitați
Cu mult nesaț
Şi topiți
De-un dulce witz
Ca jumara
De-mi pocneşte de iz nara...

Ranchiuna unei nopți de vară

O, va veni o vreme când o să trec pe stradă,
Aplaudat de-o şleahtă de Doamne dulci, superb

Şi indolent în droşcă, prinț gras de mascaradă,
Ținându-şi mâna-n pluşuri şi mestecând zăpadă
În timp ce-n țeasta-i caldă fluturi bezmetici fierb.

Şi-atunci c-un deget leneş te-oi cere din mulțime
Să te-mpleteşti pe roata cupelei ca un lujer,
Tu! cea pe care-odată o răsfățam în rime,
Cerşită pe mătăsuri fără s-o ştie nime.
Şi vulgu-n piața rondă va izbucni în mugeri!

Ci, ridicându-ți roba, pe fesele splendide
C-o micşunea voi bate însemnul de Poet!!
Apoi voi sta-ntr-o rână şi piersici voi deschide
Şi, savurând alene grețoasele omide,
Voi porunci surgiul să mâie mai încet.

Vei fi atât de tristă şi blând nedumerită
De rânjetul ce-mi joacă pe-obraz, c-o să mă rogi,
Îngenunchind în pulberi, cu tâmpla la copită,
Să te ascult. Degeaba! Sunt Domn ce se irită
Şi-ți îmbrânceşte trupul, în silă, la buldogi!

Căci sufletul de-o lună ne-nduplecat şi mort e.
Baston de trestioară voi învârti mereu,
Râzând de-acest spectacol ce n-o să-l mai suporte
Nici consulii cetății, nici sclavii din escorte.
Şi nasul ți-l va rupe prepelicarul meu!!

Logodnica secretă a lui Julien Ospitalierul

Seara, după ce chem la culcare canarii cu-acordeonul meu
cel cu o sută optzeci de başi,
Îmi scot cu găleata cămaşa păstrată-n fântână
Şi îmi îmbrac pantalonii de doc de-un albastru gingaş,
Şi apoi ies în prag şi-opresc trenul de marfă făcându-i nostalgic
din mână.

Locomotiva cu claxon şi vapori e atât de înaltă!
O, înainte de-a mă urca într-o frână plină cu melci şi căței orfelini,
Îngenunchez lângă linia-ngustă şi caldă şi mă închin;
Şi astfel începe marea călătorie de dragoste până la ultima haltă.

Căci – nimeni nu ştie – acolo m-aşteaptă rotundă-n sertaru-i cu miros de mosc,
Visând doar la mine, în timp ce-n registrele vechi clipoceşte lumina,
Cea mai sfioasă şi tristă ştampilă din câte cunosc.
Iar numele ei de logodnică neprihănită e Adelfina...

Epistolă din rezervația naturală de îngeri

Sufletul meu, şi tu ştii, e un zadarnic motan siamez
Care se uită la tine, când te dezbraci, în Burgundia!, cu ochii
adânci,

Şi te aşteaptă-ndelung să termini pe pereți cai vernil să visezi
Ca să te-apuci, pofticioasă şi crudă, potârnichile dulci şi fazanii
prăjiți să-i mănânci.

Atunci el se scoală şi vine molatec alături de tine,
Toarce atât de viclean, la picioarele-ți aprige-n şolduri, şi de muzical,
Ghearele-i sunt înfundate în preşuri cu o atât de naivă asprime,
Încât îl ridici şi-l aşezi (plictisită de turnuri, de trape, de fluturi
mecanici şi crini cleptomani) între sânii medievali.

Şi îl îndopi cu fondante spirtoase până ce dânsul,
Cu blana lui sacră plină de laice izuri, adoarme, şi-l vezi
Cum lenevind se transformă-ntr-un înger şi, deodată, te înăbuşă
plânsul.
Sufletul meu, şi tu ştii, a fost un zadarnic motan siamez.

Commedia dell'arte (I)

Deasupra nesimțirii vom flecări-ntr-un colț,
Vom pipăi popoul fecioarelor cu moț,
Vom scărpina burlane, vom bate cu ciuperci
În buci de domnişoare, vom prinde fluturi berci,
Vom lua cu lingurița caimacul de pe zei,
Vom linguşi în paturi mari şolduri de femei,
Vom alinta pubere, galanți ca-n almanah,

Vom zice, punând mâna pe servitoare: ah!,
Vom duela sarcastici pentru onoarea lor:
A baligelor sfinte şi-a bălăriilor,
Vom pune pe foiţe rupte de crin tutunul,
Vom număra extatici pân' la o sută unul,
Vom sfâşia embleme cu lobode în tiv,
Vom înţelege vaca în mod intuitiv,
Vom zgâria-n pereţii closetelor sonete,
Vom călări păianjeni cu ochii în faţete,
Vom face dulci provizii de-amurg în geamantane,
Ne vom juca de-a „cu-cu!" prin frâne de vagoane,
Vom bea cu disperare, spre-a ni se-nchide rana,
Vermut ce-a luat medalii de-argint la Ljubljana,
Iar bibliografia completă de parfumuri
Vom studia-o-n şanţuri, în magazii, pe drumuri,
Vom trândăvi în troace printre purcei de plumb,
O, fiecare vorbă vom încheia-o-n bumb,
Vom lipăi cu talpa murdară prin smântâni,
Vom sta chiar în ulcioare vreo două săptămâni
Uitându-ne afară la cei ce se agită,
În timp ce-ntre chişleaguri e-o lene infinită,
Vom frământa-n lighene cel mai subţire chit,
Vom răsuci lumina râzând la nesfârşit,
Ne vom strâmba-n cristale, vom sparge becuri vechi
Cu filament de Wolfram, vom duce la urechi
Ceasornice de masă ce huruiesc suav
Din roţi şi roticele, mirându-ne grozav,
Pătrunşi de importanţă, ne vom răsfrânge buza
Ochind din mers dovlecii docili cu archebuza,
Vom răguşi lalele cerându-le să cânte,
Vom provoca serafii fără buric la trânte
(Iar dacă-i vom învinge, o să le facem trei
Burice în loc de unul, umplute cu mujdei!),
Vom bate-n garduri cuie flogistice de fier,

Vom depista gângănii, sub guler, plini de fler...

Commedia dell'arte (II)

Vom coborî în pivniți la morcovii ce zac
În fragede nisipuri mai bine de un veac,
Ne vom topi în iederi pe ziduri de balcon,
Vom leşina în pâlnii adânci de gramofon,
Vom dizolva limacşii cu sare, vom trişa
Cu trefle de răcoare şi rigi de catifea,
Vom cumpăra volume din care nu citim,
Vom duce lungi discuții cu Domnul Gordon Pym,
Vom descărca pe rampe baloturi de finet,
Vom fâstâci-n dulapuri lămâi fără corset,
Vom trece melci de spaimă pe lame de briceag,
Vom naviga în bălii, vom picoti în prag,
Lin gângurind ca pruncii, nemaiştiind o iotă,
Vom auzi cartofii în cratiți cum complotă,
Şi-n după-amiezi de toamnă, virili, vom face-abuz
Cu galben de caisă, cu roşu de harbuz,
Cu verde de lucernă şi mov de glob lucios,
Blând ocrotiți de-aripa obezului Eros,
Vom gelui legume cu sufletul, gingaşi,
Ne-om îngropa în bucle mărunte de talaş,
Halucinați vom suge din ciucuri de perdele
Licori necunoscute, îmbătătoare, grele,
Şi în sufrageria ermetică şi goală
O să ne curgă sânge din nas de oboseală,
Vom delira prin casă când pernele fac gheb,
Vom prinde-n pudrieră bând pudră un efeb,
Vom avansa elastici spre lucrurile-n sine
Cu mantii în fireturi şi jambiere fine,
Vom distila pe unghii cele mai roze limfe,

Vom scrie cataloage de fauni şi de nimfe,
Vom despica cişmele, miezuri de-odaie caldă,
În căni ascunşi, vedea-vom smarald iubind smaraldă,
Cum trombe de miresme din preş bat furioase
Tavanurile scunde, cum îngeri de mătase
Lipesc prişniţe calde pe umede oglinzi,
Ca strugurii, feerici, ne-om agăţa de grinzi,
Vom mirosi în taină sticluţe de parfum
Cu inima în piepturi tramblând sonor bum-bum!!,
Vom încerca delicii cu-agrafe rău famate
În părul de la ceafă de heruvimi purtate,
Din papiote aţa ne va chema subtilă,
Vom merge-n poezie cu o Loco-mobilă!!!!!!!!!!

Şi în sfârşit, când totul va înota-n tristeţe,
Vom scrie cartea noastră despre delicateţe
Cu-aliniate pale pe foi suflate-n brumă
Ştergând, când se întâmplă ca să greşim, cu gumă
Mai moale decât guşa maro de porumbiel,
Tratatul nostru-n care vom exprima fidel
Suspinul pentru curva Divina-Stânjenel...

Şi-n pălării de fetru apoi vom adormi;
Nu înainte însă de-a face, gravi, pipi.

La Glanda Lacrimală

Acolo şezum şi plânsem. În taverna La Glanda Lacrimală. Fiecare pe ale lui. Eu boceam mosorelele fără aţă, cuiele ruginite, castanele scorojite-n buzunare, plumbuiera din clasa a treia, şuruburile abandonate-n ungherele magaziilor

paradite, pompele de flit, acele de patefon tocite, scriitorii citiți şi răscitiți, samovarele-n ruină, dulapurile devastate, crivatul cel bine strunjit, lancea de frasin, fântânile rotunde, prima erecție (O, într-o vizită, la Belceşti, la o doamnă profesoară, O!), ura veşnic îndulcită, fiartă pe plite patrupede: cercuri, portițe, grătar, cenuşă...

Rugăciune laică

Fereşte-mi viața de globul zburdalnic de păpădie,
Să nu-mi lovească tâmpla, feroce. Pe câmpia cu muşuroaie de
cârtiță, sporeşte-mi răbdarea; râmele trec.
Dă-mi crinul cel mai subțire şi tare, să-mi fie
Sprijinul nărilor larg desfăcute, fremătând a călătorie spre soarele galben şi sec.

Şi nu mă băga în rouă ca într-o preacurată, rotundă ispită.
Aş lua-o, pătimaş, în palme şi-aş duce-o la mine acasă
Ca s-o prăjesc, sfârâitoare, de vie, pe plită,
Şi s-o mănânc, pofticios, în sosuri gătite cu leuştean şi mătasă.

Şi iartă-mi greşeala de-a pipăi, pe ghizdul fântânii,
Ciuturii, lemnul umflat de răcoare-n dorința prăbuşirii ei către
apă.
Mai lasă-mi putere o zi, şi încă o zi, în degetele lungi ale mâinii,
Când dovlecii de pe pământ şi fructele grele, în aerul crud, cu

spor le înțeapă,

Seva țâşnită împroşcându-ți fața, sânii şi şoldul,
Iubită Ideală, ce-mi stăpâneşti, c-osârdie, bucătăria, dormitorul,
cămara, beciul şi, iluminată, podul!

Berbanți, înc-o lectură!

De-aş avea o sumă fabuloasă,
Aş plăti toți fluturii din lume
Cu crini gheață, aerul să-l coase
Într-o mie şi-unul de volume.

Să citesc pe brânci zorile crețe,
Bâlciurile-amiezii, mari amurguri
Despicate pe tarabe-n piețe
De femei cu testemele tulburi.

Noaptea s-o răsfăț filă cu filă,
Să-i gust coapsa-n literele-i coapte
Precum motănescul meu Peştilă
Pupă-ntre smântâni trupuri de lapte.

Curcubeul să-l înmoi în rouă
Ca pe-o pâine-n sos vrăjit de chimen
De-ar pocni nu-n şapte, ci în nouă
Zdrențe mătăsoase orice himen

Ezoteric (cine, cui ce-i pasă
Că-n găoci de pluş fierb melcii-n spume?).
De-aş avea o sumă fabuloasă,
Aş momi toți fluturii din lume...

Perpetuum mobile

(Descoperirile lui Julien Ospitalierul)

Domnului Andrei Pleşu

Gazda bate nucile, suit pe o palidă scară
Sprijinită de casa
În care eu, bucuros şi montaigne, stau la masa
Înaltă şi-n după amiaza amară
Scriu:
Gazda bate nucile, suit pe o palidă scară
Sprijinită de casa
În care eu, bucuros şi montaigne, stau la masa
Înaltă şi-n după amiaza amară
Scriu:
Gazda bate nucile, suit pe o palidă scară
Sprijinită de casa
În care eu, bucuros şi montaigne, stau la masa
Înaltă şi-n după amiaza amară
Scriu...

Carte poştală (1978)

O, mult iubite Domnule
Radu Petrescu,
Să prețuim elevele

(Sânii le cresc cu

Repeziciune-n ore de
Dirigenție)
Şi să uităm că viața e
O porcărie,

Vă roag-adânc Brumaru E-
Mil care-acuma
Nu-i, vai!, decât un înger ce
Sărută bruma.

Descântec scris pentru Yvonne C-un ac tocit de patefon

Să se-nghită
De trei ori
Roată clocotită-n
Zori
La flacără de comori.

La rădăcina unui brustur
Am adormit. Flori grele-n ciuturi,
C-un iz ce minților dau lustru,
Mă oblojeau. Ciucuri de fluturi,
Munți de ciuperci, soarele-n spițe
Mai lipicioase decât firul
Paingului păzeau respirul
Pieptului meu. Zburdau Crăițe
Lăsate-n vânt de Marea Zână.

Izvoarele cloceau pe prunduri
Broaşte umplute cu smântână.
Mă odihneam. Nu aveam grunji de gânduri,
Ci numai vise risipite-n carne
Ce încercau Burgundia s-o sfarme.

Irmoase fără foloase

(Scrise de însuşi Cristofor Columb, la pupa Caravelei Niña*)*

1.
Dac-ai vrea să-i fii o clipă
Fluturelui meu aripă,
Dac-ai vrea să-i fii o ziuă
Crinului meu dulce piuă
De bătut roua cu-amurgul
Ce-l ține-ntre ziduri burgul,
Dac-ai vrea să-i fii o viață
Sufletului carne creață,
Ți-aş da melcul meu cel mare
Să te ungă pe picioare
Cu talpa lui grea de-o zeamă
Ce duce-n răsfăț, îndeamnă
Şi-nfloreşte-n zori, femeie,
Lâncedele-mi curcubeie
Sub care cerul se-ncleie.

2.
Cristal adânc aveam în față.
Râvneam spre dânsul şi priveam
Cum se întoarce, cu dulceață,
Un şold pe-un pat aliotman.
Era al tău! Urcai, semeață,

Cu sânii, aerul încins.
Coapsele moale şi-au desprins
Împodobirea-n mintea-mi fleaţă.

O, fructe fragede-n prelins!

Cristal adânc aveam în faţă.
Şi-n el pluteai tu, într-adins.

Iubitei ce-şi purta medalionul gol

1.
Purtai medalionul gol
Erai iubita mea pe-atunci
Cădeau lumini dulci ca-n nămol
În sălile cât nişte lunci
Şi-un înger îţi dădea ocol
Cu-aripi topite-n protocol
Să intre-ntr-însu-avea porunci
Oh în medalionul gol
Să-ţi fie suflet şi obol
Ce-n veci nu poţi să-l mai arunci
Erai iubita mea pe-atunci
Monoclu eu joben pistol

2.
Femeie fără de stăpân
Cum de-ai trăit cum de-ai putut
Medalionul de la gât
Medalionul dintre sâni

Să-l ții pustiu dintru-nceput
Până acum când îți îngân
Cântecul blând şi amărât
Nu ştii că fluturii rămân
Orbi şi pe urmă mor în fân
De dor de ce n-ai priceput
Că-ți sunt trimis din alt tărâm
Femeie fără de stăpân

Invitație

Eşti invitata noastră la banchet
Ai grijă să te-mbraci cât mai cochet

Pune-ți pe umeri goală doar un flutur
Ca printre noi trupul prelung să-ți scuturi

De-arome spume-n flăcări îngeri răi
Rujează-ți în bleu buzele bea-ntăi

O cupă de furnici lasă un grier
Să-ți țârâie-n buric altul în crier

Căci astăzi este aerul felin
De-aceea îți transmitem printr-un crin

S-ai grijă să te-mbraci doar c-un şiret
Eşti invitata noastră la banchet

Tamaretă

Ce flutur aspru începu
Să-şi frece solzii-aripilor
De ochii-mari. Prin suflet nu
Mai trece moale niciun nor.

Pierdutu-i fragedul nărav
De-a face vrăji dulci c-o nuia.
Parc-am trăi-ntr-un baobab
Plin cu muştar şi-oloi: ça va!

Eu număr raze. Goală, tu,
Înfăşuri iederi pe mosor.
Ce flutur aspru începu
Să-şi frece solzii-aripilor...

Flaut în sos remoulade

1.
Dac-ai şti ce dragă-mi eşti,
Ţi-ai da drumul pe fereşti
Şi-ai veni, caldă,-n picaj,
De te-aş lua de pe pavaj,
Lin,
Ca pe-o floare grea de crin
Şi te-aş pune-ntr-un pahar,
Pe o prispă de cleştar,
Nu în apă, ci în lapte

Sau ulei,
Să te pup adânc şi rar,
Zi şi noapte,
Unde vrei!

2.
Ce folos
De popou gros,
Şi-ncântare
De sân mare,
Şi-ndoire
De subțire
Talie, pe înserate,
În genunchi şi-n coate
Roz,
Şi amok
De iz şi floc,
De-şi dă duhul, din icoană,
Lângă candela cea fină,
Până şi Isus Hristos,
Dacă nu sunt ale mele,
Pe divan sau pe podele,
În lumină!!

Epistolă sentimentală

Dacă ai şti ce-adânci şi grei mi-s astăzi ochii,
Ți-ai pune cea mai galbenă din rochii,

Şi pardesiul mov ca stânjenelul,
Cu blana lui sburlită în tot felul,

Şi ciuboţele cu potcoave lucii,
Şi am fugi în lume ca năucii...

O, spre-a-ţi iubi picioarele, te-aş duce
Într-o odaie doar din turtă dulce,

Cu clanţe moi, din care curge lapte,
Cu lămpi de zahăr, cu dulapuri coapte

Ce le-ai muşca, lăsând uşor să-ţi pice
Veşmintele subţiri printre popice,

Şi-n după-amiezi de-Octombrie, când plouă,
Ţi-aş unge viaţa pe felii de rouă.

Însă aşa, stăm singuri între singuri.
Pe masă sunt cuţite lungi şi linguri,

Sobele-s reci, nefericiţi motanii.
E-aproape ziua ce desparte anii.

Epistolă răutăcioasă (1969)

Tu o să pleci la Weimar şi eu o să rămân
Neputincios şi singur să sufăr la Dolhasca;

Şi-acolo, pe stradele, amantul tău bătrân
Te va-nvăța germana şi-ți va umbla la sân
Cu mâna lui cea rece şi umedă ca broasca!

Când vei pricepe oare că eu, Emil, obezul
Ce-ți dăruie romane şi-ți scrie poezii,
Te-ar fi făcut să-i afli iubirii chichirezul
Şi dezvelindu-ți şoldul am fi intrat în miezul
Celei mai dulci şi pline de mofturi tragedii?

Nu mai erai virgină şi totuşi ce crudelă
Te-ai comportat cu mine, duiosul tău amic.
Ca să-ți ajung la buze, din flori clădit-am schelă
Şi ți-am scăldat în lacrimi, dantelă cu dantelă,
Chiloții de-amazoană şi portjartierul mic.

Cu stropitori de aur ți-aş fi stropit trotuarul
Pe care dimineața te duci la repetiții
Şi ți-aş fi mers în urmă, purtându-ți degetarul,
Şi poate că o dată, lin depăşind hotarul
Furourilor tale, ne-am fi dedat la viții...

Căci mi-ai distrus vieața, Cornelia Gheorghiu,
O, actoriță moale de pluş înveninat.
Şi sufletu-mi de înger, suavul şi zglobiul,
În răi pantofi de damă, cu tocuri ca burghiul,
L-ai ocolit, jenată de-amor, ca pe-un rahat!!!

Mică rugăciune pentru ajutat orbii (1968)

Ia-mă de mână, Cuchi, ca pe un orb
Şi-ajută-mă. Pe masă e o cană;

O, cât de mult aş vrea din ea să sorb
După amiaza asta diafană...
Du-mă încet alături de dulap
S-ating cu degetele lemnul tare,
Poate aşa o să ajung să scap
De după-amiaza asta ce mă doare...
Apropie-mă, palidă, de pat.
Nu-ți fie teamă. Vreau, plin de ruşine,
Să plâng cu capu-n perne înfundat
După amiaza asta fără fine,
După amiaza asta ca un morb,
După amiaza asta ca o rană.

Ia-mă de mână, Cuchi, ca pe-un orb
Şi-ajută-mă. Pe masă e o cană...

Zâna legată fedeleş

Există o lume atât de frumoasă, i-am spus încet Iubitei Ideale,
încât mi-e şi teamă
(Dacă dispare?) să ți-o descriu. Sunt fluturi cuvioşi, flori călugărite
Ce nu văd decât amurgul şi-atunci de-abia pe mijite,
Între petale ținându-şi ascunse miresmele fiindcă la necuviință
dânsele cheamă.

Melci răzleți, stâlpnici, aşteptând anotimpuri întregi în cochilie,
Cu coamele, cândva boiereşti, strânse smierit.
Izvoare rotunde ruşinându-se-n unde să-nvie
Pe prundul, de raze subțiri, în aurul zorilor, sulemenit.

Rouă feciorelnică, purtând cingători cu cuie-n scaieți.
Zefiri bătând mătănii în plopii înalți.
Clipe de după amiază când poți numai înveşmântată să te arăți
În pânze groase de paing cu cruce pe spate şi saboți de țelină
dulce să-ncalți.
Da, trebuie doar să mă crezi pe cuvinte şi caldă să vii
Să suflăm împreună, îngenunchiați pe viață, în păpădii!

Practici spirituale

Pentru Yvonne de Burgundia

Voi sosi, istovit de asceză, într-o birjă
Trasă pe strada ta sfântă de doi zdraveni struguri pursânge;
vizitiu – o actriță
Ce-şi aprinde amorul cu biciul şi-şi pune în ochii adânci, fină
criță,
Beladonă, căci viciul ei genial o oblijă!

Şi te voi striga!! O s-apari, de la creştet pân' la centura de castitate,
În turnul gros de grafit,
Cu sânii acoperiți de-o carte deschis-a credință, onoare, dreptate,
Op cu spațiul bombat şi timpul apelpisit.

Apoi îmi vei arunca frânghia-mpletită din cele mai calde cearceafuri:
Să urc, să înving!
Vor trece lungi săptămâni, luni de zile, ani, chiar decenii îmbibate cu prafuri
De copt aluaturi veşnice, ca să-ți desching

Talia fragedă din fierărie.
Pe urmă ne vom iubi exemplar, legendari (cu citate din Kierkegaard, Swedenborg, Bohme, Ruysbroeck), în supraesențiala bucătărie!!!

Noi şi țestoasele

(Despărțirea de Pastel)

Evlavioşi ne ducem la țestoase
Să ne-nchinăm când ouăle lor cad
Pline de-aromă, limpezi, grațioase,
În moile nisipuri cu gust fad.
Acasă cresc geloase şi ne-aşteaptă,
Blând lustruite, sticle fără dop.
În fața uşii, oh, pe-o dulce treaptă
Deschisă-i fila fragedului op
Uitat, citit de fluturi şi zeițe,
Înconjurat de urechelniți lin.
Noi stăm însă-n amurg şi cu vechi spițe
De bicicletă-mpungem oul fin
Cu fratele lui Robinson, pe plajă,
Uimiți, gândind că are-un gălbenuş
În veşnicul albuş, sub sfânta-i coajă!
Şi-l luăm să putrezească-n raft, pe pluş...

Povestea lui Belmondo Pisicescu, Cu purici tandri, cum e şi firescu!

Astfel grăit-a Pisicescu, cotoiul gingaş-miorlăniu şi strict haotic al fratelui lui Robinson Crusoe:

„A fost odată un motan
Ce devenise-opioman
Din cauza unei pisici
La bot cu sfâr!, la fund cu plici!
El se trezea de dimineață
În puturosul pat de fleață

Şi repede-şi băga o mor-
Mor-morfinuță în picior.
Dar dozele crescând mereu
Era din ce în ce mai greu.
Şi-atunci motanul s-a decis
Să se arunce în abis”.

Mult timp după aceea, din fecundele genuni mărării, se pătrunjelea la cerurile pline de sfințenie laie-bucălaie, mlădiandru şi nostalgichiu, descălecător de iluzii fluturate-n infinituri fine şi în drojdii de jind, pe lângă zori, pe lângă amurguri, un cântecel aparent futil (improvizație sfielnică de dincolo de binele chior şi de răutatea imbecilină), acompaniat la viola d’amore şi la flautul desferecat de însuşi Marele Melc Mozart (M. M. M.), se înălța deci spre norii nimănui umflați cu pompa, următoarea maladie mistică (M. M.):

„Fericirea este când
Morgenstern M taie ceapă.
Emil B trece plângând
De tristețe şi i-o papă.
Apoi bate orologiul.
Râmele se fac mai lungi.
Emil B scrie elogiul
Maiei şi bea punci, bea punci...”.

De-a nasturii

Dacă ți-aş rupe toți nasturii de la pardesiu
Şi apoi pe cei de la rochie, mai calzi şi mai mici,
Iar la urmă, închipuie-ți!, şi pe cel sidefiu
De la sutien, ar trebui, îți dai seama, s-abdici

Şi să pleci cu mine în Australia!
Acolo ai face o vreme strip-tease şi pentru un whisky, băut din picioare, într-un saloon,
Ți-ai dărui pe-ndelete gura, sânii şi talia
Şi încă un fleac pe care, fiind gentleman, nici nu-l mai spun.

Ci eu, ca să-ți dovedesc că nu sunt dobitoc,
Aş ajunge celebru în comerțul cu piei
De-orhidee lila şi nasturii (uite, mă jur!) ți i-aş coase la loc.
Dar atunci, oh, atunci ai începe să-i smulgi tu pe-ai mei!!!

Iubita gonflabilă a fratelui lui Robinson Crusoe

(Apropierea de kitsch)

La hotelul Mierla Neagră
Am iubit un înger creț.
Ce meschine perdeluțe
Ne fereau de nătăfleți!

Coborâse prin hublouri.
Se numea Margot. Sub fulgi
Avea locuri dulci pe care
Nu-i frumos să le divulgi.

Din Ianuarii în Apriluri,
Din Apriluri până-n Iunii,
Pur înfăşurat în triluri
Am făcut față minunii.

Dar în brume de Octombrii
S-a topit. O, deziluzii!
Şi-am rămas să beau decocturi
Trăsnitoare şi infuzii

Şi-n după amiezi țicnite
Să visez, trântit pe-o rână,
Coapsa lui Margot în opturi
Lâncede, cu dublă frână!!!

La o linotipistă-n lapte dulce

(Din adânci tipografii - 1983)

1.
La patruzeci şi patru de ani bătuți pe muche,
Ros de ambiții vane, extras din societăți
De drojdii şi de-amurguri, ca un măreț păduche
Pe care, drept în frunte, la alții îl arăți,
M-am hotărât să behăi de-abis şi moarte bună,
Cârlan bătrân de-acuma, dar pur în cârlionți,
Şi spre-o linotipesă roşcată, blondă, brună
C-un usturoi sălbatic în gură s-o iau glonț
Ca să se-mplumbe straşnic situația de-a pururi.
Gălbui ca alioru-mpietrit în moarea verzei
Nerăsuflate încă mi-e cugetul. O, nururi
Dilii, craci de doi metri, sâni macri, amorezii
Vă cânte în extaze, ci eu, precum limbricul
Ratat în maț, sorb lapte, scârbit, cu polonicul.

2.
Suflat în aur sufletul nu-mi este,
Pete cât ceaşca trândăvesc pe el,
De băleguță verde de vițel,
De rujuri descleiate din neveste.
Nu roua, linotipa mi-l parfumă!
Clăbucilor de iapă,-n bălți bălane,
Îl las, să-şi bălăcească-n fina spumă
Zimții frivoli, cum dalbele bomboane
În gura mlăştinoasă-a unei curve.
Şi totuşi, mă ridic mereu din tină
Şi cel mai fraged întru-această urbe
Trag disperat spre mine de lumină
Şi mă îmbrac în dânsa ca-n veston:

Corector, icră veche, roz nod de bulion!!

Hai s-o tulim în Australia!

Hai s-o tulim în Australia!
Tu ia-ți cu tine gura, sânii, talia
Şi coapsele, oh, mai ales cu graba
Să nu le uiți, căci totu-ar fi degeaba
Când printre-aborigenii din spelunci,
Abia sosită, ți-or plăti în pungi
De aur şi în piei de-ornitorinc
Picioarele linse de-un câine Ding-
O!

Micşunea căzută-n lapte

Micşunea căzută-n lapte,
Vrei să ne-ntâlnim la noapte
Şi să ne iubim frumos
Pe-o saltea pusă pe jos
Din lână de merinos?
Să-ți iau coapsele-amândouă
În palme ca pe un crin
Plin cu piper fiert în vin
Şi la ele să mă-nchin:
Dă-ne nouă...
Dă-ne nouă...

Şi-ai plecat...

Şi-ai plecat. Unde mai eşti,

Surioară?
Sufletu-n mine-i deodată
Camelie macerată
În rachiuri şi-n caleşti
Şi-ncepe încet să moară.
Poate că nici nu ai fost!
Bat mătănii şi ţin post
Mov,
Să-mi fac păcatul subţire
Ca mireasma-n amintire,
Of!

Îngerul Pepémbe

Când luneca din lume, nedumerit, Septembre
Şi-Octombre-n trăsurică-şi plimba mai dulce pajii,
M-am întâlnit pe-alee cu *Îngerul Pepémbe*
Trimis din cer anume spre-a-mi descifra mesagii.

Era atât de fraged c-un deget dus la buze
În semn că mă cunoaşte de mult, dar că nu vrea
Să-mi spuie-această taină decât prin buburuze
Pe care din azurul lui pur mi le-ntindea.

Simţeam cum lângă dânsul mi-i sufletul ca bruma
De-o gură roz topită pe marile coperţi.
Şi-aş fi şoptit nostalgic: „Sunt vinovat acum,
Dar o să plec, Pepémbe, şi tu o să mă ierţi...

Şi poate-ntr-o amiază, sosit să-ţi cânt din flaut,

Alături de bomboane şi zahăr alb şi bun,
Pălind ca de-o-ndrăzneală prea caldă, o să caut
Aripile în palma mea caldă să-ți adun”.

Superstiții şi fofârlici

Tu crezi în numere şi-n vise
Pe care mi le povesteşti
Încolăcită-n nepermise
Feluri. Eu cred în crini şi-n peşti.

Tu sfâşii lenjuri inspirate,
Cu ele să-mi împotmolesc
Viața-mi tocită-n vechi păcate.
Eu beau un veşnic „englezesc”[1]

Tu-ascunzi (în nouăzeci şi nouă
De moi sertare ce-şi preling
Pe sub tejghele calda rouă)
Struguri. Eu fluturi-i împing

Spre tine, ca să-ți soarbă-n trompe
Subțiri nectarul ce-l aduni.
Sute de-amurguri, mii de bombe,
Oh, miliarde de minciuni!!!

[1] PICKWICK TEA (Finest English Blend).

Reparata şi balena

(Exercițiu mnemotehnic Brassens)

Reparata-n transatlantic
Îşi pudra c-un puf romantic
Locul care nu se scrie
Pe niciun fel de hârtie
Însă totuşi se citeşte
În limbuța franțuzeşte:
CON!

Iată, vine o balenă
Şi o pupă fără jenă
Într-un loc ce nu se scrie
Pe niciun fel de hârtie
Însă totuşi se citeşte
În limbuța franțuzeşte:
CON!

În van țipă şi de-a surda
Reparata: „Cruță-mi pudra
Dintr-un loc ce nu se scrie
Pe niciun fel de hârtie
Însă totuşi se citeşte
În limbuța franțuzeşte:
CON!”.

Balena răspunde: „Drace,
Nici nu ştii ce mult îmi place
Într-un loc ce nu se scrie
Pe niciun fel de hârtie

Însă totuşi se citeşte
În limbuța franțuzeşte:
CON!”.

Şi-astfel la minut intrat-a
Balena în Reparata
Printr-un loc ce nu se scrie
Pe niciun fel de hârtie
Însă totuşi se citeşte
În limbuță franțuzeşte:
CON!

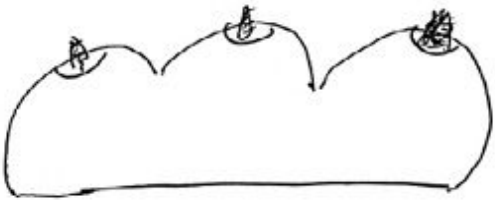

Clipele-s unse cu jazz

Pentru Johnny Răducanu

Localități cu vampe ce beau gin,
Bufante pe la sâni şi pe la şolduri,
Trăsnind de insolență şi imbolduri
Şi clătinând sub rochii craci sublimi!
Le răsuceam pe-arătătoare părul,
Aveau momeli de târg la orice pas,
Ne-nnebuneau cu cotul roz ca mărul,
Când au plecat ca fleaşca am rămas.
Vai, amintirea lor printre mărare

Ne năruia. C-un pântece bleoştit
Mai stăruiau crini plini de-o rea mirare-n
Pistil. Ne îmbătăm la infinit!
Căci nu mai sunt. Piureul de cartofe
Se înverzeşte-n cratiți nemâncat.
Ne consolăm doar pipăind vechi stofe
Pe care dânsele le-au fluturat...
Aveau, oh!, cur cu dulci subînțelesuri:
Putea fi luat în brațe şi pupat,
Putea fi dat cu pudră şi cu dresuri,
Putea fi tăvălit, pios, în pat,
Putea fi prins lin unde se bulbucă
Şi-ncredințat să facă ondulații,
Putea fi strâns la piept dacă te-apucă
Dorul de el, în văzu-ntregii nații!!!

Tiv pe marginea batistei

Unde eşti, stăpână mică?
În ce cameră de flori
Stai cu mâna pe pisică
Şi urâtul ți-l omori?
Turnul tău i-atât de-aproape,
Pod de piatră-am străbătut
Peste-nnămolite ape
Şi-acum plâng în căni de lut.
Dacă mi-ai surâde-n uşă,
În genunchi rămas, pe prag,
Mi-aş turna în cap cenuşă,
Ți-aş da globuri de dovleac.
Şi ți-aş pune-o scândurică
Pe țuguiul sânilor.
Unde eşti, stăpână mică,

Răspândită ca un nor...

Sonetul scris pe-o portocală
Pentr-o rostogolire ideală

Fluturii bat cu-aripa groasă-n geam
Ca să-i primim la marele bairam,
De-aceea zic să fim voioşi şi darnici.
Ne vor sluji cu sârg drept fini paharnici,
Făcând în aerul perlat să zboare
Când aurii, când sângerii pahare.
Şi-n urmă, beți şi noi şi dânşii beți,
Îi vom zvârli afară cu lopeți
De pe podelele ce-or să se spele
Cu albele şi caldele dantele
Ce ți-au ascuns geloase-o noapte trupul
Şi-acum le lepezi fără niciun scrupul
Spre a pleca, eu îmbrăcat, tu goală,
Într-o călătorie-originală...

Sonet trimis după un an
De stat cu ochii în tavan

(Variantă ameliorată)

Cătinel mă-ndrept către iubire.
Pe pământ, prin aer, peste ape
Lung călătoresc. Din iarbă, fire
Rup să-mi fie şi norocu-aproape,
Zăpăcit de cât de alb ți-e trupul
Ce m-aşteaptă, răbdător, pe-o rână.
Sorb câte un melc, înghit o râmă,

Beau din şanțuri roua fără scrupul,
Oh, cu tot cu mâl. Sufletu-mi creşte
A îmbrățişări şi-a gură caldă,
Plină de mireasma ce-ndulceşte
Pe oricine viața-n ea îşi scaldă.
Căci sosi-voi, târâind un brustur,
Inima de-a pururea să-ți ustur!

Te-am ținut goală în brațe

Te-am ținut goală în brațe
De la prânz şi până-n seară.
Aveai sâni mari, de la țară,
Fesulii de domnişoară.
Şi am fost un nătăfleață!
Iar acum, pe străzi, ca orbul,
Umblu sufletul să-ți sorbu-l
Din trup ca să-mi treacă morbul.

Ia-mă, Doamne, ca pe-o rouă

Ia-mă, Doamne, ca pe-o rouă,
Dimineața, de pe flori,
Soarele, şi du-mă-n nori
Peste şandramale grele
Cu femeie dulce-n şele,
Dar cu ochii plimbători.

Ia-mă, Doamne, ca pe-un flutur,
Dup-amiaza, dintr-un spin,
Vântul, tristețea să-mi scutur

Peste şandramale grele
Cu femeie dulce-n şele,
Dar sub perini cu dry gin.

Ia-mă, Doamne, ca pe-un flaut,
Dintr-o muzică cerească,
Îngerii, în somn s-o caut,
Peste şandramale grele,
Pe femeia dulce-n şele,
Dar crudă când şi le cască...

Cişmelele picură-n van

Cişmelele picură-n van.
Pun mâna pe-un crin şi se sfarmă.
E-n mine un soi de alarmă
De parcă un tip, prin ochean,
Îşi ia, de pe casă, c-o armă,
Drept țintă surâsul meu, dar mă
Mai lasă s-ascult înc-un an
Cum, ca într-un veşnic lighean,
Cişmelele picură-n van.
Pun mâna pe-un crin şi se sfarmă.

După douăzeci de versuri

Eu văd ceva ce nu ar trebui
Zărit decât de îngeri îndrăzneți
Şi-o clipă numai căci de-ajuns le-ar fi
Să-nnebunească-n albe dimineți
Roua-i bătută-n cuie pe pereți

Şi curcubeie-ncep a-şi despărți
Culorile şi-un melc bătrân ia-n corn
Fluturii denşi moi ciuturi se răstorn
În vechi fântâni din sâni cu piatra gri
Şi apele-s spuzite-n veci de creți
De mâl mormolocit şi-s mogâldeți
Scoțând mâini mici şi înecând copii
Cu capetele mari de păpădii
Şi trupurile pline de scaieți
Întru neruşinare şi dispreț
Chiar dacă-s fragezi-morți şi-au rămas vii
Şi ochii curioşi spre flori întorn

Eu văd ceva ce nu ar trebui
Când beau mărgăritare şi adorm
Pe pajiştea dulapului enorm

Tristețea genului epistolar

Voi muri în oraşul acesta,
Fără prieteni, fără iubită.
Veți spune că, vai!, vă joc festa,
Lăsându-mi pe-o creangă de plop tăiat vesta
S-atârne-n amurgul topind cărămidă.

Voi pleca braț la braț cu motanul
Ce mi-a tors, credincios, pe piept versuri.
Dau de-a valma fotoliul, mormanul
De Proust, ceasul copt cât bostanul
Şi-al trenului tom cu opriri şi cu mersuri.

O să pară ciudat c-aveam pietre
În haine şi sârme crescând pe pereți
Din cuie. Dumnezeu o să-mi ierte
Şi inima fleață, şi mințile fierte
În zeama de melci indolenți.

Rătăci-voi. Nici apă, nici aer, nici vise
Promise demult, oh!, promise, promise...

Iubita gonflabilă a fratelui lui Robinson Crusoe (2)

(Despărțirea de kitsch)

Pentru gusturile-alese
Avea dânsa, ca s-ațâțe,
Țâțele ca nişte fese,
Fesele ca nişte țâțe,

Şi-un buric ondulatoriu
Ce făcea pilaf matúrii,
Unde-i strălucea notoriu
Micul ei lapislazuli,

Sex pudrat cu pufuri plate,
Ras cu lamele Personna,
Moi pupile dilatate
Cu *Atropa belladonna*,

Poponeață pulsatilă
De când a venit pe lume,
Ce şi-o dăruia în silă
Cu un fâț al ei, anume
Pentru cei ce-ar desena-o
În closetul de la gară,
Cu bobițe de cacao,
Dulce, pluricelulară!!!

Neglijența elegiei feroviare

(La acordeon, Julien Ospitalierul)

Tutun de pipă, olandez,
Cutii mirifice de tablă!

Traversele-n lumina slabă-a
Amurgului copilăresc,
Înfăşurate-n moi şopârle:
O, teamă! Crăcănarea dulce
A servitoarei cu mari buce
Şi sânii-n aer dând mici sfârle,
Macazurile unsuroase,
Acarii adormiți în iesle
În timpu-amorului crud peste
Țărănci de paie şi mătase,
Fântâna înfundată-n cuiburi
De vrăbii zăpăcind ciripuri...
Sunetul meu, de ce mă tulburi?
Vreau, Doamne, vechile nimicuri,
Sârme subțiri, ştirul porcesc,

Fetița Dascălului, sablă...

Tutun de pipă, olandez,
Cutii mirifice de tablă!

Sonetul ameliorat puțin,
Transcris de J.O. cu propriu-i destin

Se-aud tocile de-ascuțit cuțite...
După cafea, lichior, trabuce fine
Supte în buze groase de guri brite
Sau franțuzeşti (subțiri salive-n cline
De văi mustind papile-alegre-n gusturi),
Luăm la plimbare Doamnele-ncărcate
Sub talie de buci, sub gât de busturi
Cu sfârcuri de o mie de carate.
Ci, abisale în buric, ele celeste-s
În fâțul coapselor flanate pe elipse
De dragul soarelui. Clipa un rest e
În toiul fraged-negrelor eclipse
Când şolduri se desfac diavoleşte
Spre a ne prinde viața ca-ntr-un cleşte!

Transcrierea sonetului viril,
Cu bulion, de însuşi fra Emil

Vino-n crenel. Lasă să-ți curgă părul
Până la şanț. Acolo-aştept cu spada
Scoasă să-i tai vârful măcar, în dorul
De-a nu-ți putea iubi trupul pe lada

Cu-aurării, cupe brodate-n pietre:
Safir, smarald, rubin, enormi topaze.
Saliva gurii dă-mi. Sunt mort de sete,
Bătut în cap de-un soare cu mari raze
Medievale, late, groase, grele.
Lumina mă apasă-n mii de puduri.
Bâjbâi prin ea ca-n vrafuri de perdele,
Să te ajung. Topescu-ți în săruturi
Rostul păstrat în raft de castitate
Ca mărul obrintit în sos cu lapte.

Sonet caligrafiat
Pe o scândură de pat

Înhămasem la caleaşcă
Fluturi breji hrăniți cu zaț
De cafea clocită-n ceaşcă
N-aveam timp ci numai spaț
De ajuns pân' la crenelul
Înălțat din cremă arsă
De mărar păzindu-ți felul
Coapsei către mine-ntoarsă
S-o frământ ea să-şi dospească
Oh aluatul în nesaț
Alergam precum mişelul
Spre iad-raiul ce-l desparți
Cu trupul tău alb ca mielul
În zorii de rouă sparți

Caligrafie pentru iubita ideală

Dragostea ta ca o fântân-atârnă

De-o tijă mlădioasă de mărar.

Soarele-n raze groase cât o bârnă
De-acoperiş îmi cad, cu tot cu var

Şi ţigle-ncinse pân' la verde,-n cap.
Bat telegrafe în cantoane lucii.

O, îngere, ajută-mă să scap
Din după-amiaza plină de năucii

Fluturi muraţi, cu-aripe ce-şi desfrână
Mireasma,-n spaţiul vechiului hambar.

Dragostea ta ca o fântân-atârnă
De-o tijă mlădioasă de mărar.

Transcrierea sonetului nr. 19, et. V, ap. 14

Cântam muzici religioase sau profane.
Suptul bomboanei, linsul acadelei:
Răsplata-ntârziată-a vieţii mele-i!
Domnii scorţoşi, Doamnele ţopârlane,
S-or bălăci, voioşi, în bălţi cu lintiţi.
Ci tu ia-ţi melcu-n raft, bea untdelemnuri,
Păstrează-n rouă, pur, cristalul minţii,
Nepăsător la putrede îndemnuri.
Ai rosturi: sufli-n puf de păpădie,

Crinul îl baţi în zid, cureţi lin praful
De pe dulap. O clipă-ţi mai adie-n
Suflet Yvonne, susúră telegraful.
Nu părăsi loboda-n şanţul lat.
Timpu-i de sosuri dalbe îmbibat!

Paravanul chinezesc

Sunt paravanul chinezesc
Al celor ce se giugiulesc.

Când ei, frumoşi, împart sărutul,
Pe mine-adânc se zbate-un flutur.

Iar când li-e dragostea în toi,
Mătăsurile-mi se strâng moi

Şi curg lin pe podeaua largă
Amorul lipicios să-l şteargă...

Sfaturi primejdioase (1982)

Pentru Reparata

Rujează-ţi dinţii în albastru.
Fii albă. Şi cu limba mov

Prelinge-n mine-un fin dezastru,
Cum sub icoane, în alcov,

Infantele,-n dulci erudiții,
Cu gravii Granzi ai vechii Spanii,
În umbra Sfintei Inchiziții,
Făceau spumoase pătăranii.
Şi nu uita prepelicarul
Să ne privească,-un papagal
Să-ngâne tot, ciupind mărarul,
Iar tu să tremuri muzical
Şi-apoi, la clavecin, măiastru,
Să-mi sui în cer sufletul zob.

Rujează-ți dinții în albastru.
Fii albă şi cu limba mov...

Tamaretă

Tamara, ce vers de aur,
Toropit, să-ți împletesc
În părul zbârlit cu geana,
Dintr-un loc dumnezeiesc?

Şi ce suflet, dat de-a dura,
În zorii plini de botgroşi
S-arunc să-ți prăjească mura?
Beau cafeaua ca pe-un borş

Şi cu tot cu zaț. Balaur
Sunt cu-aripi ce-ntruna-mi cresc.
Tamara, ce vers de aur,
Doldora, să-ți dăruiesc?

Împotriva amneziei

Ca să nu uit că sunt poet,
Beau azi o sticlă de oțet
Şi cu furnici şi foarte-ncet.

Apoi îmi pun sare sub pleoape,
Chem muştele să vină-aproape
Şi să îmi bâzâie-n urechi
Mireasma şérvetelor vechi
Şi-a polonicelor scrobite-n
Supa amiezii infinite.

Şi furculițe-mbii să-mpungă,
Viespii clocindu-şi acu-n pungă,
Oh, clipa galbenă şi lungă...

Clei din
Aripioare de rechin

Cântai un country la pian,
Saloonul era gol şi trist.

„Tu nu exişti, dar eu exist,
Am douăzeci-şi-fragezi ani,
Şi sâni umflați cu pompa-n puf

De-ornitorinc cu cioc de rață,
Oh, între coapse îmi cad, buf!,
Fructe gustoase pân' la greață
Spre care tu măcar nu-ntinzi
Mâna, darmite să le-nfuleci.
Eu mă strâmb singură-n oglinzi
Şi-aştept s-apari cu paşi abulici,
Ca după o ruletă rusă
(C-un glonț de-argint în butoiaş!)
Jucată la desert, să nu se
Creadă prin târg că ai fost laş,
Şi-aprind[2], lin, pe podeaua lungă
Din lemn smerit de lemn fidel,
Picioarele ce-ar vrea s-ajungă
Să te iubească-n chip şi fel,
Şi-mi clatin sufletul în van
Între cerceii de-ametist."

Cântai un country la pian,
Saloonul era gol şi trist.

Mi-e ruşine să ies viu

Mi-e ruşine să ies viu
În lumina zilei goale
Îți citesc şi îți tot scriu
Trupul rotunjit sub poale

[2] Picioarele se aprind ca o candelă!

Fericirea-i în dureri
Înmuiată şi-s om singur
Zarea mea fragedă ieri
Azi s-a-nvineţit de friguri

Iartă-mă că nu mai ştiu
Roua-n bob floarea-n petale
Mi-e ruşine să ies viu
În lumina zilei goale

Din hăţişul de-ntâmplări

Din hăţişul de-ntâmplări
Nu mai scapă nimenea
Razele-s cu zimţi în nări
Mireasma-i de fluturi grea

Ceaşcaleaşcă bleu eşti tu
Vizitiu galben-pai sunt
Sufletul blând îmi căzu
În mierea zilei cu unt

Ruju-mpotmoleşte-n gări
Moi macazuri de tafta
Din hăţişul de-ntâmplări
Nu mai scapă nimenea

Elogiul Reparatei

Clipele-s rupte ne-ntrerupt
De trupul tău cu iz de fruct
Ce-i despicat deplin în două
Unde-i o mlaştină de rouă

Gândul mi-e frânt de-un melc abrupt
Simt soarele cum mov ne plouă
Oh raiul de omizi e supt
Şi aerul greu dedesubt

Viclean ni se aşterne nouă
Şi ne îndeamnă spaţiu-i zmult
De trupul tău cu iz de fruct
Ce se despică crud în două

Sonetul descifrat cu grijă (1980)

Ne vom iubi ca-n vechi foiletoane
Tu o să faci un ceai şi-o să oftezi
Eu o să-ţi mângâi sânii pe blazoane
Şi o să-nceapă valsul vienez
Vei leşina flacoanele cu săruri
Le-oi destupa la nările adânci
Vom spune tu minciuni eu adevăruri
Izbiţi de fluturi pe-ale clipei stânci
Ci ne-om iubi extatici pân' la moarte
Pe-aceeaşi muche moale de cristal
Tu-ncolăcită ceştilor deşarte
Eu desprinzându-ţi sufletul oval
De rotunjimea şoldurilor grele
Ce-or rătăci degeaba printre stele

Improvizație

Merg smerit în urma ta
Laic mi se-ncarcă ochii
De-o lumină-atât de grea
Că-ți rupe pânzele rochii

Şi-ți văd trupul alb în smirni
Neatins de sfiiciune
Hălăciugă de crini plini
Moliciune-n rugăciune

Ci mă-nvață-a hoț carnea
Sufletul să mi-l apropii
Merg smerit în urma ta
Laic mi se-ncarcă ochii

Improvizație

N-am ştiut c-o sa mă doară
Sufletul atât de tare
Fiindc-am scris tot într-o doară
Despre sâni gură picioare

Ele erau părți prea sfinte
Ca să le ating cu gândul
Trebuiau albe veşminte
Nu cuvinte ca pământul

Şi-o-nchinare şi-o-nălțare
Izvor dulce-n rouă clară
N-am crezut c-o să mă doară
Sufletul atât de tare

Improvizație

Dac-ai şti ce moale cade
Chiar în palma mea lumina
Ai veni-n caleşte calde
Blând mototolită-n fina

Dantelă de-amurguri crude
Verde-țipirig mov-lânced
Sufletele să ne-asude
Ca sub aripe de îngeri

Şi-am călca iar prin flori sparte
Fără-a ne pricepe vina
Dac-ai şti ce moale cade
Drept în palma mea lumina.

Rătăciri prin târgu-amar

1.
Prin ținutul Iaşilor

Pe urmele paşilor
Tăi mă las gingaşelor

Ore moi în raza
De după amiază
Cu mintea nici trează

Cu trupul nici falnic
Bântuit amarnic
De surâsu-ți darnic

Dintr-o altă ziuă
Şi bat roua-n piuă
Şi bat roua-n piuă

2.
Dacă te-aş vedea mai des
Mi-ar fi sufletul ales
De neghină
Şi aş trăi tot prin lumină
De după amiază fină

Pe la curți cu garduri nalte
Din strada lui Ipsilanti

Sau pe strada Semnului
Lăsându-mă-ndemnului
De-a-mi cloci dulceața-n rană

Şi-a-mi purta prinsă-n buton
Vesta scurtă cu pulpană
À la Robinson

Trei praştii

Iubito cu ochii mlaştii
Mi-a dat Dumnezeu trei praştii

Cu una să trag la stele-n-
Tre cracii razelor grele

A doua sub cap s-o am
Pernuță cu bolovan
Să te apăr de duşman

Iar din ultima să-ți fac
Gumilastic la nădrag
Pentru şoldul tău cel drag

Ce stamina şi pistilul

Ce stamina şi pistilul
Florilor!
Mi-am lăsat de-o parte stilul
Şi în spaima zorilor,
Cu viața făcută praf,
Visez c-o să vii călare,
Dulce vrăjitoare,

Şi-o să-mi presuri sare
De cristale mov
Pe feliile de pâine
Căci noaptea mi-e somnul zob,
Iar ziua mea nu mai are
Nici astăzi, nici ieri, nici mâine.

Ci-i şir rupt de săptămâne...

Toamna noastră cea de toate clipele

Pâlcuri-pâlcuri crini calici
Se apropie de corpul
Bosumflat în fese mici
Şi sâni mari sufletu-ți sorbu-l

Blând în pâlniile-adânci
Cu pistil şi cu stamine
Râzi în rai în iaduri plângi
Purgatoriile-s pline

De motani graşi neferici
Miorlăindu-şi galeş morbul
Pâlcuri-pâlcuri crini calici
Îți acopăr umezi corpul

Ce grea cade lumina-n suflet

Ce grea cade lumina-n suflet

Ca dintr-un flaut de pluş umed

În care suflă-n zorii rupți
Îngerii orbi şi surzi şi muți

Fiindcă nu ştiu nimic ce-nseamnă
Parfumul pentru ei e-o scamă

Ci-s învoiți din cer anume
Pe pipăite să sugrume
Fluturi şi spini să bage-n brume

Pamflet la acordeon

Ai vrut un timp, frumos, să-ți fiu stăpânul,
Să-ți pun pe coapse bir, pe sâni haraci.
Dar, coapsele şi sânii fiindu-mi dragi,
Mi-am rupt de pe blazon Spada şi Crinul.
Şi tu cu dânsa floarea ai tăiat
Şi ți-ai făcut pahar pentru şampanii
Ca să le bei pe dealuri cu şnapanii,
Iubită fără suflet, fără pat.
Şi-acum degeaba-ncerc să-mi cos blazonul
C-o Spadă şi mai rea, c-un Crin mai pur.
Kitsch-ul tangouri cu acordeonul
Cântă-n tot târgul nostru bleg şi-obscur.
Şi vacile se balegă arare
Pe ceea ce-a fost nobila-mi cărare...

Terține pentru Reparata

Şi vine câte-o săptămână plină grea
Prin care-orbecăiesc abia-abia
Pe străzile prelungi de catifea

Când nu mă pot opri ce dulce viciu
Să tai baloane de săpun cu briciul
Şi-amurgurile să-nroşesc cu biciul

Să surp un nor subțire în pahar
Într-o caleaşcă un mărgăritar
Şi între sânii tăi viața-n zădar

Alte terține pentru Reparata

Tu-aveai nevoie de-un poet
Care să-ți bea încet-încet
Trupul din sticle lungi de-oțet

Sau de un aventurier
Mereu calic mereu prosper
Prin contrabandă de piper

Sau de-un spițer ce-n drogherii
Vinde-n flacoane aurii
Unsori de suflete dilii

Oricum aveai nevoie-aveai
De un copac crescut în rai
C-un măr şi-un şarpe ditamai

Sonetul cavalerului bolnav

Şi dacă bube-mi lenevesc în carne
Şi-n viaţa mlăştinoasă roua-i fleaşcă,
Eu tot visez, iubito, o caleaşcă
Ce lâng-un strugur o să ne răstoarne.
Şi vom strivi cu-atâta lăcomie
Boabele mari şi străvezii, alături
De îngerii ce fac amor sub pături
Fără ca Domnul râvna să le-o ştie.
Şi-am tremura cu ei în dulci orgasme,
Fine şi lungi sau dureros de scurte.
Din soare şi din lună, două turte
Ne-om cerne, de mâncare, ca în basme.
Şi o să-i ştergem, prăfuit de harul
Nostru, amurgului mărgăritarul.

Mărar tânăr

Eram crud mărgăritar
În cutie de mărar

Cu capac de crin trăsnit,
Fă, pe când te-am întâlnit.

Venisem cu trenul mixt,
Delicat şi pesimist,

Şi bătut de Dumnezeu,
Vampa sufletului meu!

Însă tu nu mă iubeai,
Intra-ți-ar în cur un pai

Ca la oamenii săraci,
Fluture de şapte maci!

De aceea m-am pilit,
Fiindcă nu puteam s-admit!!

Şi-n amurg, scârbit de viciu,
Mi-am tăiat gâtul cu briciul!!!

Bocet pentru Reparata

Spune-mi, fă, din care spume
Ai venit albă pe lume,

Clătinându-ți viața lin
Ca şi florile de crin

Cu pistil şi cu stamine
Ca să mă distrugi pe mine?

De ce n-ai admis, puişor,
Să-ți încerc în dormitor

Tăria jartierelor
Şi apoi să mă omor?

Căci topit de cruzii-ți nuri

Vorbesc noaptea într-aiuri,

Iar ziua stau mut şi fix
Ca Hristos pe crucifix.

Ci cu ţuici doar mă susţin,
Băleguţa ta de-amin!,

Copilă cu viaţa-n sos
Care m-ai întors pe dos,

Şi m-ai dus, dalbo, m-ai dus,
După cum am presupus,

La sapă de mărgărint,
Filomelă cu ghivint!!!

Scrisoare (1968)

Paharul de cristal, când cade jos,
Ştie să moară-n ţăndări lungi, frumos.

Şi într-o zi înveşmântat îl pierzi,
Parcă în rouă, parcă în zăpezi,

Cuierul tău în aer răstignit.
Nu, lucrurile nu dispar urât.

Întâi, ca la un neştiut consemn,
Te părăseşte scaunul de lemn.

Apoi, lăsându-ți suspendată vaza,
Observi că nu mai este-n casă masa.

Şi-o vreme mai pluteşti încă culcat
În locul unui iluzoriu pat.

Sub umbletul iubitelor, uşor,
Se macină culorile-n covor...

Vai, numai eu nu mă pricep să mor!

La o actoriță

Vai, nu mai vrei să-ți număr alunele
Pe ceafa moale – dulci chinezării,
Nu-mi mai arăți, când trec, printre perdele,
Ciorapii, fluturându-i să mă-mbii.

Degeaba îți hrănesc cu mei stigleții
Şi versuri triste-ți zgârii pe cristal,
Şi-n prag ți-aduc, prin bura dimineții,
Cocoşi pitici să-ți cânte din țignal.

Degeaba stau pitit lângă burlane
De diamant, pândindu-ți sânii mari.
Mi-s zilele nevrednice şi vane,

Mi-e sufletul plesnit ca un pahar.

Fântâni de ceai în care muşeţelul
E fiert suav în mine se-adâncesc.
Ajunge-voi vreodată, eu, mişelul,
Până la gâtul tău dumnezeiesc?

Dantelă (1968)

Vrei tu să-mi ungi feliile cu unt
Şi să-mi aşezi pe ele peştişori
Pe care o să-i ronţăi, trist, când sunt
Certat prin gări de domnii conductori?

Vrei tu să iei un mosorel de aţă
Şi nasturi grei să-mi coşi, cu picioruş,
La sufletul meu pur de nătăfleaţă
Îndrăgostit de tine ca de-un pluş?

Vrei să-ţi dezbraci tu rochia cu franjuri
La mâneci, ca, rămasă în furou,
Să-ncerc cele mai gingaşe deranjuri
În broderiile de pe popou?

O, dacă vrei să faci aceste chestii,
Atârnă-n geam sutienul şi-o să ştiu
Că mă aşteaptă cruzi ca două bestii
Sânii tăi mari cu botul cafeniu...

Elegie (1968)

Hai să ne culcăm în dup-amiaza
Cu dulcețuri pline de furnici,

Când atât de grea de praf e raza,
C-ai putea cu mâna s-o ridici.
Şi să adormim în sfâşierea
Orelor căzute-n preşuri moi.
De motani vărsată-n rafturi, mierea
Lin se va prelinge înspre noi...
Vor umbla tiptil în preajma noastră
Scaunele, dându-şi întâlniri.
Îngerul Pepémbe, din fereastră,
Va privi uimit cum tu respiri
Şi cum sânii scapă de sub paza
Brațelor, cerşind ca doi calici.

Hai să ne culcăm în dup-amiaza
Cu dulcețuri pline de furnici...

Țipăt

Iederă, iederă
Peste geamuri scapără.
Lumina-mi împiedecă,
Raza nu-mi mai apără

Sufletul, sufletele,

Că am multe-n mine,
Îmbâcsite, umede,
Prietene, străine;

Le dă fiere, miere dă,
Vicleană se cațără.
Iederă, iederă
Peste geamuri scapără!

Elegie cățărată-n flaut

Cățărată-n flautul uitării,
M-ai lăsat-lăsat strivit de fluturi.

Destrămate-s liniile gării,
În fântâni cad rochiile-n ciuturi,
Clipele n-au sos, roua-i pe-o parte,
Ziduri se descleie, făinoase,
Dumnezeu mai ştie, blând, să-mi poarte
Sufletul prin mlaştini de mătase
Ca s-ating încet, fără să-l sperii,
Ceru-mbujorat de la-nceputuri.

Cățărată-n flautul uitării,
M-ai lăsat strivit de boi şi fluturi...

Blues

Eu te-am iubit.

Cu pânze de lacrimi pe față,
Tăcut am trecut şi ferit.

Dar pentru asta
Nu trebuie
Să sufere nimeni...

Sonetul descifrat pe-ncetul

Ce gingii roz sclipesc în gura-ți dulce!
Parcă arunci în aer crudă nadă
Să-mi prinzi sufletul vechi. Zglobie curge
Ața ce-n veci înnoadă şi deznoadă
Plăceri, şi mari, şi mici, în văzul lumii.
Fii voioşia coaptă-n izul cetii.
Din nou, din zorii umezi până-n seară
Cópii, pe-ascuns, hotar delicateții
Spre-a-mi întocmi, savant, pe portulanul
Fraged un rai. E mărul cât dovleacul.
Şarpele susură scalen. Clipele anul
Şi-l strâng în patu-adânc, lângă copacul
Sub care-o să oftăm de-a berbeleacul,
Rău fulgerați, trăsniți ca să-nflorească
O dragoste deloc dumnezeiască...

Sonetul descifrat pe jumătate

Ştii tu ce-i dragostea? Se-ndoaie
Pe un surâs pieziş raza luminii.

Slăvi scorojite înfloresc o ploaie
Ce umple cu bulbucii ei blonzi crinii.
Ceasul suceşte-n crieri limba-i crudă,
Spuzind, secundă în secundă, mintea,
Se-nălbăstreşte rouă, melci asudă
În casele târâte-n prafuri sfinte-a
Sos. Nuferii umflă-n mătasea broaştei
Turnuri lărgite-n soarele enorm.
Cu trupul greu şi alb va să-ți răstorni,
Treji, sânii mici. De ce fugi? Recunoaşte-i
Viéții calde de a-ți fi iarăşi oaspăt
Cu cel mai putred sonet scris de-un înger proaspăt!

Scrisoare

Vei mai fi vreodată-n
Rouă, să-ți sărut
Ceafa crud lăsată
De păru-abătut

Moale peste mine,
Lâng-un vechi dovleac,
Şi, fără ruşine,
Trupul să-ți desfac

În raze, sub pomul
Rămuros şi-umbros?
Rană-s. Şi-s doar omul
Cu dulci pofte-n sos...

Vizită nervoasă

Voi sosi cu tramvaiul electric,
Voi avea un ceasornic cu lanț,
Atârnând din jiletcă, pe burtă,
Şi-un enorm portofel făr-un sfanț,

Bulbucându-mi, la piept, buzunarul.
Căci acolo va fi un pistol!
Şi-orice ins m-ar călca pe surâsuri
O să trag, enervat, blând în el.

Nu mortal. Doar ciupindu-i urechea.
Şi apoi voi porni patefonul.
Musafirii tăi fini, leşinându-mi
Împrejur, le-oi da-n nări cu flaconul

Plin cu săruri. Oh, mă vor privi
Monoclați. Ci-obosit de stafii
Voi pleca în tramvaiul electric.
Şi-astfel vizita-mi se va sfârşi...

Despre cum s-a scris poemul

Blând, cuvintele se scriu,
Trecute din floare-n fiu,
Singure. Şi-s iar geamgiu

De-amurguri în spaima orei,

Când vii tu şi-mi strecuri zorii
Prin coapse plutind ca norii,

Şi-mi fierbi sufletul pe plite,
În ceaune aurite
Cu sânii, spre-a mi-l înghite!
.....
Dar cuvintele se scriu,
Trecute din rouă-n fiu,
Singure şi durduliu...

Cântec

Mă mângâie că nu-s singur,
Dulci, înrourate gânduri

Coapte-n crinişti. Moale vine
Marele Melc înspre mine.

Şi mi-e dor, şi mi-e ruşine
Că nu-s iarăşi în grădina

Strecurată prin lumina
Zorilor, amurgului,

Din spatele magaziei
Galbene-a copilăriei
În marginea burgului...

Cântec de cădere voioasă

Strângându-mă-n menghini dulci
De sâni mici şi coapse largi,
Iarăşi lâng-un pom mă duci,
Soarele-n joacă îl spargi.

Şi-i şopteşti şarpelui gros
Să sâsâie basme fine
Ca să ne iubim frumos,
Goi şi fără de ruşine,

Pân-apare un melc greu,
Cu casa-i plină de zahăr
Şi ne-alungă Dumnezeu;
Razele-n preajmă ne scapăr.

În cădere, oh!, degeaba
Încercăm să ne-agățăm
De dânsele. Geme slaba
Viață de-acum pe alt țărm,

Cu vaci ce-n căldări le mulgi,
Şi dovleci, şi râme dragi.
Strânge-mă-n menghine dulci
De sâni mici, de coapse largi...

Sonet domestic

Cum freci o rufă şi o storci, aşa mi-i
Vieața. Vino să o curăți, blândă,
Într-o copaie, când buclați se-avântă
Prin aburi îngeri beți de-aroma spumii.
Ci-atunci te-aştept să te dezbraci, râzândă,
De fuste moi, de bluze-n nasturi prinse;
Şi sânii treji şi coapsele surprinse,
Re-nveşmântându-le, încerc să te cuprindă
Chiar carnea mea zvântată-n frânghioare
Întinse sub tavan din grindă-n grindă.
Şi o să simți cum praful nu mai doare
Şi sufletele ni se-ncleie c-o dobândă
De pofte-adânci. Şi mințile-n alaiul
De fluturi fierb în crătiți: iată raiul!

Sonetul descifrat cu greu

Să-ți scriu sonete? Dăruiescu-ți pieptul
De carne cu o inimă cât varza
De Bruxelles, dantelată-n, vai!, prea ştearsa
Viața ce-mi scade-n sticle-oțetul cu încetul.
Ci, dacă-mi porți un şold prin mintea-mi slabă,
Ea se-ntăreşte, creşte-n creți de gânduri.
Fă doar un pas pe frântele-mi vechi scânduri
Ale-ncăperii şi-o să am iar labă
Puternică de urs ce papă faguri
Şi îşi prăjeşte blana-n rug de mure.
Aibi tu răbdare. Pe urâte zgure
Izvoarele ovale-or să murmure
Clar în topite, mătăsoase cheaguri
De curcubeie gâlgâite-n nuferi

Ce-n miezuri mari vor, laţi, grav să te bucuri.

Sonetul regăsit sub pat

Coapse habotnice ţi-a dăruit,
Iubito, blândul nostru Dumnezeu.
C-un şold din iad zmulgi raiul ruginit.
O, între sfârcuri prinzi un curcubeu
Ce dănţuie când sânii ţi-i agiţi
Şi peste care îngerii trec doritori
Să se prelingă spre buricu-n nori
Ca să-i hrăneşti şi să-i adăpi, lihniţi.
Genunchii crini înşurubează-n vânt.
Morişc-a poftelor de carne sacră
Alţii-ţi vor fi. Eu slujitor trist sunt.
Vai, numai trupul pentru dânşii ţi-l dezbracă.
Căci sufletul tău tăvălit prin sos
Este-al Arhanghelului cel cu Nimb Stufos!!

O dezertare pentru pleoape, sâni şi şolduri de Valerie

Valeria, Valeria, Valeria,
De azi am dezertat din Cavaleria

Ţarului, ca să fiu mereu aproape
De zbaterea ta lacomă de pleoape,

De sânii tăi cât turlele-ortodoxe
Spre care-o sfântă sărutare-n foc se

Revarsă, şi de şoldurile tale,
Altar cărnos pe vechile-mi mantale,

Şters de Arhimandritul de Kiev cu peria,
Valeria, Valeria, Valeria...

Pretenții de-actoriță

În prima zi, duioasă, zise:
„De vrei să te iubesc frumos,
Adu-mi deseară, în culise,
Un fluture cu coama roz”.

Ci eu, în roua mea deplină,
Un fluture cu coama roz
Strunitu-i-am pân’ la cabină.
Dar ea nu m-a iubit frumos.

A doua zi din nou surâse:
„De vrei să te iubesc adânc,
Vino deseară, în culise,
Cu o fântână la oblânc”.

Ci eu, mai sprinten decât vântul,
Cu o fântână la oblânc,
Sosit-am să-i adăp veşmântul.
Dar ea nu m-a iubit adânc.

A treia zi şopti ca-n vise
„De vrei să te iubesc mereu,
C-un glonţ, deseară, în culise,
Omoară-te de dragul meu”.

Ci eu m-am dus tăcut acasă
Şi despicând lin firu-n patru,
Întins în perini de mătasă,
Gândesc să nu mai merg la teatru

Şi îi clocesc o răzbunare
Cât oul crud de pitulice-n
Albuş şi gălbenuş. Drept care,
Beau rochii calde şi-ascut brice!

Sonetul vechiului cotoi

Crin înțărcat mi-e dragostea de-acuma?
Chiar dacă-ți pipăi şoldul, sânul, ceafa,
În gură nu-mi mai plescăie lin apa,
Pe creieri mă apasă-n crețuri bruma.

Sunt prea sătul sau e-o nevolnicie
De vechi cotoi blazat în reci smântâne?
O, doar cuvântu-n lobodă-mi rămâne,
Mâna-mi vioaie-i. Sufletul meu ştie
O mie de palate şi-altă mie
De melci mirifici, de izvoare-ovale.
Aşează-te-n genunchi şi-a tale şale
Îndoaie-le. Clădesc o-mpărăţie
De vorbe dulci ce-ţi umplu pân' la greaţă
Cu fluturi sparţi de raze-ntreaga viaţă!

* * *

Crini urniţi prin urbe cu tramcarul
Îmi aruncă, largi, în suflet darul,

Prins în nări, de-a scrie cu stamine
Ţepene lumina-n raze pline,

Groase, aşezate pe pereţii
Linşi de roua rea a dimineţii

Printre iederi înşelând vechi ziduri
Frunzele de plopi, la ochi, au riduri.

Vine toamna-n vară, pe tăcute.
Undeva tocila sâni ascute,

Rotunjeşte şolduri, dă drag sclipăt

Lacrimii lălâi, dospită-n țipăt.

Cântec vesel de iubire

Ea doarme-mbrăcată. Eu scriu.
Voi lua o cafea foarte-amară.
Iubita-mi târăşte-un sicriu,
Prin somn, către mine, de-o sfoară.

Într-însul sunt solnițe mari
Şi pajişti cu vârfuri de ace.
Oh!, vrea să mi-l deie în dar,
Trăgându-l pe calde băltoace,

Din vis, ca pe-un fagure strâmt.
Iar coapsa ei plată-i cum ceasul
Pe care-l aud, surâzând,
Deja țăcănind parastasul...

Amănunțimi

Când prinde-un straniu luciu Domnul Lapte
Şi râmele se-ndoaie după şoapte,
Ziduri miloase duc omizi în spate.

Şerpii se bagă la găini în ouă.
Dintr-un dulap pe-un scaun curge rouă.
Fluturii-mbracă-n pripă haine nouă.

Şi-n după-amiaza blând-răutăcioasă
Fecioarele fac dragoste pe masă
Căci nu mai este loc pentru iubit!

Iar Reparata,-abia ajunsă-acasă,
Ducând mâncare la furnici sub casă,
Se uită-n crăpături cu un chibrit...

Scrisoare ameliorată (1977)

Lui Şerban Foarţă

Şerbane, icră veche,
În ce tristeţuri zaci,
Puţinde la o leghe
Ca nimfele-ntre craci?

Balena, oh!, balena
Numită Moby Dick
(Şi mă apucă jena
Că trebuie să-ţi zic.)

Pluteşte pe oceane,
I-e foame de harpon!
Trezeşte-te, Şerbane,
Roz nod de bulion,

Fute cuvântul, dulce.
Zdrobit sub iederi moi,

Tu limbii țâța zmulge
Şi-o dă la marțofoi.

Şi lasă, lasă, lasă,
Să-ți cadă în amurg,
Pe fețele de masă,
Roua lui Demiurg...

Scrisoare pentru Şerban Foarță (1977)

Să stai închis în casă
Şi să călătoreşti
Pe latele atlase
Cu ape fără peşti.

Meridiane fine
Şi negre să străbați
Ca-n frageda vechime
A marilor bărbați.

La Poli să-ți cadă gândul
Asemeni unui ban
Pe care, ani de-a rândul,
Să-l cauți prin vulcani.

Corăbii largi cu boabe
De aur să aduci,
Făcând păcate grave
În umbra Sfintei Cruci.

Şi să te-ntorci acasă,
Viteaz, ca să priveşti
Pe latele atlase
Cu ape fără peşti...

Să nu uit că sunt poet (1977)

Lui Şerban Foarţă

Poetului îi şade bine
Să fie trândav, bleu şi pur.
Mănânce miere de albine,
Beie din sticle fără cur.

Îmbuibă-se printre chiftele
Cu târtiţe de fluturi moi.
Poetul trebuie să-şi spele
Zilnic picioarele-n oloi.

Şi mâinile în lapte dulce,
Şi faţa-n bulion de crin.
Dânsul de-a pururi va să-şi culce
Pe pluşuri trupul longilin.

Să nu citească, să nu scrie,
Ci numai doar poet să fie,
Cu papanaşi la pălărie
Şi c-o iubită fistichie
Ce are sâni cât garderoba

Şi coapsele cât Europa!

Distrugerea fluturilor

Printre multe, dulci virtuți
Ai şi-aceea să săruți
Pe ochi fluturi surdo-muți,

Rătăcind din miez în miez,
În sălbatice cirezi,
Înspre-amurg dinspre amiezi,

Şi să-i pipăi între-aripe
Până ce încep să țipe.
De plăcerea clipei țiple

În care trupul şi-l frâng.
Apoi vin râme şi-i strâng
Sub pământ, în raftul stâng...

Deodată

Deodată, se zbate pleoapa
Zidului de cărămidă.
Niciun înger nu mai ştie
Uşa grea cum s-o deschidă,

Spre-a fugi în zori prin ierburi
Vineții sub cerul tare.
Izurile-nnoadă fluturi,
Râmele surâzătoare-n

Bot beau apa roz din ciuturi
Lângă şanțuri verzi de-obidă.
Deodată se zbate pleoapa
Zidului de cărămidă...

Clipa cea lentă

Fără-ndemn intrăm în toamna
Cântecului plin de frică.
Nicio aripă de înger
Aerul nu-l mai despică.

Mâna spre pământ se lasă,
Pipăie-ntre ierburi rana
Larg deschisă. De sub pietre
Şerpi clociți prelingu-şi zeama

Ce-o sorbim c-o poftă veche
Până mintea ni se strică.
Fără rost intrăm în toamna
Sufletului plin de frică...

Pentru cine bat clopotele, Maia?

Bat clopotele Maia unde eşti
Picioarele albastre şi cereşti
În fața vieții mele să-ți lungeşti
Bat clopotele Maia unde eşti
Toiagul alb îşi are ziua lui
Bat clopotele Maia creşte-un cui
În zidul plutitor de rai tehui
Toiagul mov îşi are ziua lui
Buzele-s moi şi rupte-n asfințit
Bat clopotele Maia şi-s topit
Prelins pe geamuri cercevea cu chit
Buzele-s moi şi rupte-n asfințit
Bat clopotele Maia unde eşti
Picioarele atât de muiereşti
În miezul clipei calde-ți bălăceşti
Bat clopotele Maia unde eşti

Întâmplare

Deodată, roua-mi sparge ochii,
Aud tiptil sosind un înger.
Caut să scap de el şi-n fugă
Mâinile-mi grele mi le-nsânger.
Şi-o rană e în tot ce pipăi,
Zidu-i chircit, uşa-i cleioasă,
Cuiele cresc din duşumele,
Crinii sorb camera-ntr-o vază
Şi-n gură simt gust vechi de soare,
Creierii-mi ard iar în răsfrângeri.
Deodată roua-mi sparge ochii
Şi-aud sosind flămând un înger...

De scris când ți se face frică

Eram mai curat decât mazărea
Suflet uşor de crin galben aveam
În care-şi clocea clipa pasărea
Grea şi rotundă ca un bolovan

Eram mai plăpând decât lingura
Inima-n patru mari camere-aveam
Prin care-şi plimba-n căni vechi singura
Rouă cleioasă becisnicul an

Eram mai bolnav decât frunzele
Tăind aer rece îngeri aveam
Să-şi moaie-ntinzându-şi lin pânzele
Aripelor peste-un adânc leuştean

Cinci terține pentru Cecina

(Variantă)

S-a răspândit ca dintr-o întâmplare
Rugină peste apa sclipitoare
Şi nu mai ştiu ce-i flutur supt de-o floare

Praf de tocilă-a adormit pe lucruri
Tot răvăşind marfare hălți buclucuri

Gigante mure giugiulite-n ruguri

Şi greu mirositor melcul boleşte
Împotmolit în aerul ce-mi creşte
Din brusturii smintiți pân' la fereştre

Ci eu râvnesc să-mi cazi la preş de seară
Iubito caldă-n şold şi-n subsuoară
Şi-n gură cu saliva legendară

Şi să-mi împingi cu sfârcurile negre
Pe pagini pârjolite-n clăi de veghe
Gândul pios al mlaştinii integre

De spus la gura sobei şi-a iubitei (1)

Îngerii mănâncă oameni,
Poftă li-e de carnea crudă.
La-nceput, blânzi, între aripi
Îi primesc şi-ncet i-asudă-n

Subsuorile stufoase
Şi-i gâtuie lin cu nimbul.
Apoi fac plimbări, beau raze,
Se parfumă mai tot timpul,

Ling idei, slăvesc pre Domnul
În voci dulci şi-n caldă trudă.

Îngerii mănâncă oameni,
Poftă li-e de carnea crudă...

De spus la gura sobei şi-a iubitei (2)

Îngerii dau foc la case
Sfinților să le-amiroase
Dulce,-n raiuri de mătase,
Sufletele noastre grase.

Şi fecioarelor zmulg sânii
Fiindcă-s prea zemoşi şi-n pâlnii
Îi storc pe felia pâinii
La sfârşitul săptămânii.

Şi ademenesc pe jaruri
Coapse largi, spre-a urca daruri,
Tăvălite prin măraruri,
Ție, Doamne, Doamne, Doamne!

Rugăciune laică

Doamne, nu mă părăsi,
Lasă-mă să-ți scriu lumina
Trecută prin noapte-n zi
Spre-a-mi topi în brumă vina

Că scot fluturii din aer
Şi-i ucid cu ace grele,

Şi-n amurg asmut şi-ncaier
Ciucurii de la perdele,

Şi sub ziduri cern făina
Cărămizilor pustii.
Doamne, nu mă părăsi,
Lasă-mă să-ți scriu lumina...

Rugăciune laică

Doamne, nu mă istovi
Fără rost, du-mă-n lumina
Caldă-a miezului de zi,
Mângâie-mi fața şi mâna,

Caută-mi prilej de casă
Într-un rai, să stau la masă
Lângă blid, coapsă voioasă
Mişcându-se sub mătasă,

Până roua-mi va prii
Iarăşi, dulce ca smântâna.
Doamne, nu mă părăsi,
Mângâie-mi sufletul, mâna...

Sonetu-ndrăgostiților bezmetici

Cu strechea-n şold te plimbi printre tarabe
De untdelemnuri stoarse-n văzul lumii.

Ai sânii mari, dar coapsele-ți sunt slabe
De-atât foc mistuind floarea minunii.
Şi brațele le-ntinzi ca nişte frânghii
Dulce-mpletite-n muşchi albi spre bărbați.
Cu limba scoas-o clipă îi înjunghii
Şi-i laşi pe fundul ceştilor cu zaț.
De-aceea milogesc prin urbea strâmtă,
Doar-doar ți-oi prinde sufletul în laț.
Ci-n loc să ne luăm vicleni la trântă,
Ne-om dărui-n cadelniți, cu nesaț,
Tămâiele plăcerii fumegânde
Şi n-am mai zăbovi-n scârbave pânde
Ca să ne-mbrățişăm oricând, oriunde.

Sonet dezamăgit

Muiată-n untdelemn de fluturi groşi
Nu-mi lustruieşte sufletul c-o cârpă
Nicio iubită. Se încleie-n bârfă
Rozmelcii, cândva prieteni mincinoşi.
Şi mă loveşte-n tâmplă cărămida
Moale de-amurg, sleită peste-oraş.
Degeaba saltă-n grajduri verzi omida
Momindu-mă s-o-ncalec. Rămân laş
În praf de-odaie. Pipăi sfânt cu buza
Gura de-abis a ceştii de cafea.
Mi-s clipele-n derâdere de-a dura
Stoarse-n nămoluri fragede. De-abia
Îți mai ghicesc perechea bulbucată
A sânilor ce îi primeam răsplată
Că ți-am slăvit cinstea de Mare Fată!

Sucevița

La mânăstirea Sucevița,
În fiecare dimineață,
Un înger îşi pudra rochița
Cu clopoțel la poponeață.

Veneau prințese pe mătăsuri
Să-l copie. El, ca vădana,
Numai măscări, numai răsfățuri,
Le întorcea pe deget geana

Şi le sufla în sâni ca-n pufuri,
Către balauri să-i ridice,
Le gâdila cu pămătufuri
În gaura de la burice,

Le picura pe unghii oje
Şi păru-l ciripea cu drotul,
Până ce ele (Boje! Boje!!)
Se dezbrăcau şi-i dădeau totul...

În împuțitul orăşel

În împuțitul orăşel
Unde vieața e-un purcel

Trăiau actrițe şi poeți,
Ele fanate, dânşii beți,

Ce-şi aminteau că mai demult
Amorul lor era un cult

Cu trandafiri muiați în sos
De rouă-ntoarsă fin pe dos,

Şi portocale mari, cu zbaturi,
Plutind la dame noaptea-n paturi,

Şi cu tramcare de mărar
Călătorind ienibahar

Prin împuțitul orăşel
În care viața e-un purcel...

Cântec naiv

Cana cu lapte mi-a cântat
Un cântec moale şi curat
Pe care eu l-am ascultat
Cu sufletul îngenunchiat.

Case, cu fața spre amurg
Ținute-n mâini de Demiurg,
Jelitu-s-au pios că-n burg
Lin zidurile li se scurg.

Rouă mi-a dat binețea ei
Şi mi-a şoptit adânc: „De vrei,
Sfărâmă-mă sub paşii tăi
De înger rătăcit pe căi...”.

Priveşte-mă!

Priveşte-mă! Azi sunt frumos
Ca fluturele cap-de-mort.
La cizme am pingea de os.
Pe umăr turturică port.

Mi-am răsfățat în untdelemn
De rapiță şi lapte crud
Trupul hain şi-acum te-ndemn
Să mi-l săruți până ce-asud.

Dar nu uita că mi-am pierdut
Şi sufletul la biliard,
Că sorb cafea şi ne-ntrerupt
Minciuni de-amor în gură-mi ard!

Cântec naiv

Am vrut să explorăm grădina,
Dar ne-am oprit la câțiva paşi.
Crini cu parfumul scos din teacă
Înaintau spre noi trufaşi.

Umili, cu mâinile pe inemi,
Ne-am aplecat în semn de stimă:
„Ordinul lor nu vrea pe nimeni?”.
Ardeau transfigurați de crimă!

Şi Crinului cu albă mască
Şi scut te-am dat căci el jurase,
Orgolios, să te jertfească
Evului mediu de mătase...

Un peşte-albastru pentru Fascinel

Ca pe-o cupă grea de carne
Îți duc coapsele la gură
Să-ți sorb sufletul cât roua-n
Clipa ei ne mai îndură

Cât se zbate-n vânt lumina
Ca o frunză uriaşă
Nu mai da pe fluturi vina
Că-ți scot sânii din cămaşă

Şi ți-i zmulg cu chiu şi larme
La izvoare-n prund să-i sfarme
Unde-un peşte-albastru doarme
Lâng-o cupă moale-n carne

Tu eşti o fragă care umblă

Tu eşti o fragă care umblă
Numai în blugi şi doar la umbră
Să nu ți se-ncrețească gura
Când sorbi din cărămizi căldura
Ca pe-un parfum ce lasă apă
Pierdută printre cozi de ceapă
Şi-n mărării şi-n pătrunjime
Crudă de-atâta-ntunecime
Căci vin păianjenii cei monştri
Ca să te sperie ca proştii
Şi să te-ncleie-n mii de ațe
Să-ți ducă sufletul în brațe
În găuri negre şi rotunde
Unde nici roua nu pătrunde
Ci câte-o râmă face tumbe

Dar eu te scot din lumea sumbră

Tu eşti o fragă care umblă...

Improvizație

Îngere cu buze crețe,
Are cine să te-nvețe
Roua caldei dimineți?

Fluturii să ți-i explice
La culoare şi să-ți pice

Uleiuri pe cicatrice?

Căci ai prins coajă pe suflet
De când nu mă mai încumet
Să-ți sărut miezul cel umed...

Hobbit mirosind mărar
Într-un mod foarte bizar!

Doamne mă îndemni să-ți scriu

Doamne mă îndemni să-ți scriu
Cât nu-mi putrezeşte-n carne
Sufletul stricat de viu
Şi cuvântul nu-mi adoarme
Lenevos ca-ntr-un sicriu
Ce-n pământ o să se sfarme
Doamne mă îndemni să-ți scriu
Cât nu putrezesc în carne

Nu-mi lua puterea dulce
Dăruită-n miez de rai
Nu lăsa roua să-mi spurce
Băleguțele de cai
Presărate ca să-ncurce
Drumul galeşelor curce
Printre vineți zimți de scai
Nu-mi lua puterea dulce
Dăruită-n miez de rai

Ci mă-ngăduie-n miresme

Blând sub pete de putoare
Unde sângele meu este
Pârâiaş de apă-n floare
Cu zâne-ncâlcite-n iesle
De raze şi de răcoare
Ci mă-ngăduie-n miresme
Blând sub pete de putoare

Şi-oi călugări văzduhul
În chilii de piatră fragă
Când paingii îşi dau duhul
Pe pânze de zuză dragă
Ce-şi desface-n soare puful
Şi-n ea melci bătrâni îşi bagă
Coarnele pe-o viață-ntreagă
Şi-oi călugări văzduhul
În chilii de piatră fragă
Căci mai pâlpâie în mine

Candele de-amurg lumina
Ce ți-a-mbujorat grădina
Cu ciuperci mari şi cu râme
Gardurile să-ți dărâme
De din mâine spre poimâine
Pân' doar cuiele-or rămâne
Cât mai pâlpâie în mine
Ca-ntr-un deal scobit lumina

Country (1)

Mă gândeam să-ți fiu stăpânul
Precum roua peste crinul
Răsfrânt crud, ce-n mână ținu-l,

Precum geana peste sânul
Cu bumb parfumat ca fânul
Adunat în grămăjoare,
Mă gândeam să-ți fiu stăpânul,
Descleind şarete-n soare,
Îndulcindu-ți ziua chinul,
Noaptea perna ce te doare.
Mă gândeam să-ți fiu stăpânul
Din creştet pân' la picioare...

Hobbit zbicit de vânturi şi de ploi

Country (2)

Mă gândeam să-ți fiu şi sclavul
Bântuit lin de năravul
De-a-ți unge talpa cu praful,
Şi sufletul ți-l despică-n
Leuştean, c-o rămurică,
Şi-ți dă ouă de furnică
Lumească, prăjite-n lapte,
Şi coarne de melc, răscoapte,
Şi fluturi în sos de aer.
Mă gândeam să-ți fiu şi fraier,
Păm păl ău
La fundul tău,
Şi la bine şi la rău,
Zău!!!

Hobbit cu trăsurică verde
Care-n amurgul cald se pierde

Erai atât de ferită

Erai atât de ferită
Mereu te-ascundeai fără rost
Sub pânzele moi de painjeni
Din colțuri cătând adăpost

Şi-n spatele tufelor macre
De rouă pe brânci te piteai
Doreai să dispari prin oglinde
Rupându-le vechiul pospai

De-argint şi în lumea cealaltă
În raiul în care-am mai fost
Erai nu erai doar cu ochii
De curvă râzând fără rost

Erai atât de frumoasă...

Erai atât de frumoasă
Mereu mă temeam să nu pleci
Lăsându-mi în palida casă
Dulapuri pustii pereți reci

Şi-o apă în cana adâncă
Încet putrezind pân' la miez
Din care de-abia mai mănâncă
La ora cumplitei amiezi

Cu gura lui grea de matasă
Un înger slugarnic pe veci
Erai atât de frumoasă
Mereu mă temeam să nu pleci...

Erai atât de rotundă...

Erai atât de rotundă
La fund că-mi venea să ți-l prind
În joacă şi-n rouă c-o funtă
Când tu te-aplecai surâzând

Lăsându-mi în voie tot raiul
Pluşat şi adânc şi mustos
Oh Doamne înduplecă-mi traiul
De înger pe veci păcătos

Ce vrea c-un sărut să pătrundă
În cel mai de taină loc sfânt
Şi Doamne pe urmă m-alungă
Să sufăr din nou pe pământ
Şi iarăşi să leg cu o funtă
Al Magdei rotund şi cald fund...

M-am ferit de tine Doamne

Mi-am ferit de tine Doamne
Sufletul cât am putut

Să n-ating cu gura mâna
Celuia ce m-a făcut

Să nu-ți mângâi fruntea ochii
Părul inelat duios
M-am ferit de tine Doamne
Să nu-ți fiu prea drăgăstos

Să nu-ți sperii mintea-n gânduri
Păcătoase ce mi-ai dat
Când m-apropii lin de trupul
Tău întins pe-un moale pat

Care-i dincolo de nouri
Şi-i cuprins dulce de raze
M-am ferit de tine Doamne
În amurguri şi-n amiaze

Şi în spaima dimineții
Când ți-e grea toată ființa
De iubire pentru mine
Şi-mi pierd istovit putința

Şi-ncet mă preling în pofte
Mocnite la foc scăzut
Mi-am ferit de tine Doamne
Viața cât m-am priceput

M-apropiam cu-atâta frică

M-apropiam cu-atâta frică
De degetul tău lung subțire
Ca să nu cadă căci se strică
Prins de-a păianjenilor fire

Şi-i lins-prelins de melcii umezi
Şi-i umilit printre furnice
Mă amăgeam c-o să te-ncumeți
Unghia crinii să-i despice

Să-i taie-n aer ca pe-o sticlă
Lăsând parfume să respire
M-apropiam cu-atâta frică
De degetul tău lung subțire

Iubita mea cu gura-n rai

Iubita mea frumoasă-n nuri
Eu te iubesc aşa cum eşti
Nu trebuie să te fereşti
Mi-e sufletul un lung murmur
Venit din vechile poveşti

Iubita mea cu gura-n rai
Pe care tot mi-o dai mi-l dai
Pe mijlocul tău subțirel
Am pus în joacă un inel
Să-ți poarte sâmbetele-n el

Dacă visezi vânjuri de cai

Iubita mea cu ochi mari verzi
Când eu te cert tu mă dezmierzi
Focul din noi e-n pălălăi
Sfârâie roua-n aspre clăi
Asmute-mă cu sânii tăi
Cei ascuțiți viața să-mi pierzi

Iubita mea surâsul tău
Şăgalnic rău şi derbedeu
Mă leagă-n minți rostu' mi-l strânge
În frânghioare moi de sânge
De ce alături trist ne plânge
Înger trimis de Dumnezeu

Iubita mea-nfundată-n Flandre
De catifea sfarmă verande
Rupe zefiri distruge raze
Dă fluturilor dulci extaze
Şi la copii poveşti cu groaze
Şi-apoi craci zvelți de copilandre

.....

Iubita mea frumoasă-n nuri
Nu trebuie să te fereşti
Eu te iubesc aşa cum eşti
Mi-e sufletul un lung murmur

Venit din vechile poveşti

Cântec

Sărută-ți Mireasa!
Ea este aleasa
De tine, de zei.

Sărută-ți Mireasa
Când intră în casa
Din piatră de stei.

Sărută-ți Mireasa
Ce-ți udă mătasa
Cu sângele ei...

În rugăciunea mea-i un cântec

În rugăciunea mea-i un cântec
Pe care încă nu l-am spus
Un nufăr vânăt ai sub pântec
În el cad îngerii de sus

Nu izgoniți ci-n bună voie

De-a părăsi raiul prea strâmt
În rugăciunea mea-i nevoie
De tine ca de-un cântec sfânt

Ce povesteşte despre fluturi
Îndrăgostiți în clăi de fân
Ei nu mai vor să plece-n lume
Prin aerul ce face spume
Ci-acolo-mbătrânesc rămân

Până ce inima le-o vindec
Şi-n miez le sorb zeama de-alun
În rugăciunea mea-i un cântec
Pe care vreau mereu să-l spun
Pe care nu mai ştiu să-l spun...

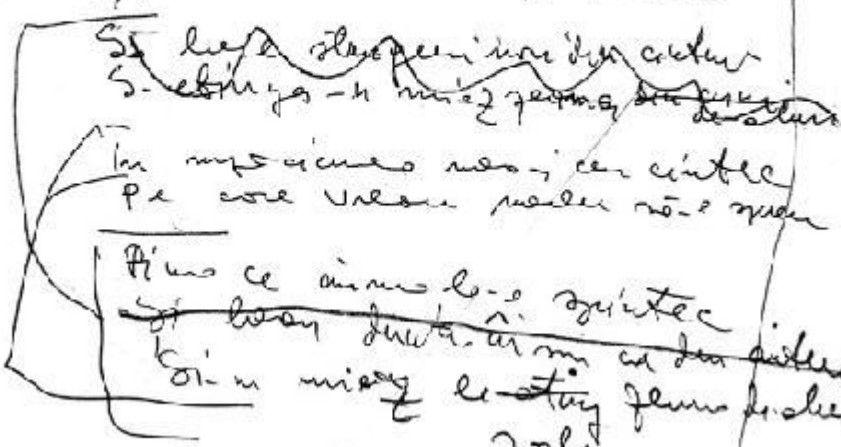

Cântec

Ai venit la mine ca un înger
Cu aripile ascunse-n rochii
Erai numai plângeri şi răsfrângeri
De lumină ce-mi orbeau lin ochii

Te-am lăsat să umbli cu o cană
Grea de apă-n mâinile-ţi firave
Să-mi pui gura ta cu dinţi pe rană
Să-mi rupi carnea întru chin şi slavă

Sufletul de soare să-mi apropii
Atârnându-l vraişte de-un sânger
Ai venit la mine ca un înger
Cu aripile crescute-n rochii

Calde de matasă şi umflate
Sub dantela unde-i bunătate
De cur macru-n două buci crăpate
A plăcere şi-a singurătate...

Cântecel de babalâc bubos

Bătrân şi ticălos cum sunt
De-abia mai ştiu de-abia mă-ncumet
Floarea de câmp roua din vânt
Să ţi-o sărut în miezul umed

Pe-acest rotund şi trist pământ
Ce pentru îngeri este strâmt
Dar larg şi-adânc pentru un suflet
Bătrân şi ticălos cum sunt

Rogu-mă-n fluturele frânt
În melcul călător şi sfânt
În râma ce-i târâtă blând
Printre oscioare de mormânt

Chiar şi-n cuțitul ce-l împlânt
În inimă când curu-ți cânt
În elegia-mi fără sunet
Bătrân şi ticălos cum sunt

Cântecela pentru Fascinela

Visez morții că sunt vii
Că iarăşi la mine vii

Viața să mi-o înfăşori
Podişor de rouă-n flori

Şi mă las sânilor mici
Şi-ascuțiți până-ți ridici

Gura ta spre gura mea
Ca fluturul spre lalea

Hainele-mi ustură pielea
Ficații mi-i ard blând jelea

Şi m-apucă toate celea
De dragoste pentru Lelea

Lelişoară-n nădrăgei
Cu părul făcut cârcei

Care-ți dă tot ce îi ce'i
Trupul ei sufletul ei...

Caligrafie într-o ceainărie

Erai atât de înaltă
Şi-atât de subțire. Purtai
Doi sâni într-o parte şi-n alta
De suflet, cu boturi de ceai.

Şi-abia ajungea pân' la nara
Mea plină de fluturi mirosul.
Credeam că mai ştiu stoarce sosul
Parfumului crinilor seara.

Şi roua-şi lățise-n praf balta
Scurmată de râme ca-n rai.
Erai atât de înaltă
Şi-atât de subțire pluteai...

Blues

Mergeam pe-o frunză
Uriaşă de castan.

Mi-e frică să nu cad,
Mi-ai spus.
.....
Şi-acum stau singur
Şi îți scriu un blues...

Atât de frumoase-s minciunile tale

Atât de frumoase-s minciunile tale!
Tu spui că eşti floare şi capeți petale,

Apoi că eşti înger şi capeți aripe
Cu care îmi mături mormanul de clipe.

Şi-o mână de-o scoți din mănuşa înaltă,
Caleaşca adâncă ne-aşteaptă la treaptă...

Blues

Pentru Johnny Răducanu

Noi rătăcim uimiți
Că nu ni se întâmplă
Nimic, dar într-o zi
Vedem c-o rază-i strâmbă
Şi-atunci prin păpădii
Lovite moale-n tâmplă
Noi rătăcim uimiți
De tot ce ni se-ntâmplă...

Caligrafie

Cu cât te apropii de mine
Ți-s mâinile parcă mai lungi
Şi părul e-o miere de-albine
Cu care, lin, trupul mi-l ungi.

Şi sânii se umflă cât şoldul,
Şi coapsele-n ceruri plutesc.
M-aşează-n genunche imboldul
De-a-ți pune-un sărut pământesc

Pe carnea prelinsă-n ruşine
De-aluaturi în scorburi adânci.
Cu cât te apropii de mine
Picioarele-ți parcă-s mai lungi...

Deodată

Deodată strada-mi intră-n piept
Şi sufletul meu o inundă
Şi nu te poți salva salva
Izbită între sâni de-o undă
Şi te ridică mâna mea
De talie la suprafața
Sărutului şi-n clipă grea
Îngerii-ți umplu dimineața...

Semne

Să nu ne-amăgim.
Sunt semne
Că îngerii pleacă,
Ne lasă o vreme
Singuri, pe urmă revin
Să ne îndemne
Să bem iarăşi roua din crini!
Să nu-i amăgim...

Table of Contents

Cronologie
Poetul care ne recucereşte cu fiecare nou text
După treizeci şi opt de ani... (Scurtă confesiune)
Apologia unui stil de viaţă demodat
Bucătăria metafizică
Personaje şi ceremonialuri
Cu cine seamănă Emil Brumaru

Versuri (1970)
Elegie
Cântec naiv
În dormitor
Baladă
Cântec
Prezentare
Ceas
Amnezie
Ea stăpâneşte
Sentinţa
Glycera
Exclamaţie
Pastel creştin
Dulapul
Apocrifa I
Glycera
Astenie
Cântec trist
Cântec de adolescent
Cerb
Cântec de toamnă
Apocrifa II
Rugăciune
Interior
Romanţă
În magazie
Madrigal respins
Înger
Adormind
Cântec
Imn
Nocturnă
Cântec de copil

Izvoarele
Arătare
Strămoşească
Întâmplări
Asceţi
Gând
Detectivul Arthur (1970)
Detectivul Arthur
Rugăciunea detectivului Arthur
Fluturii din pandişpan
Prima elegie a detectivului Arthur
A doua elegie a detectivului Arthur
A treia elegie a detectivului Arthur
A patra elegie a detectivului Arthur
A cincea elegie a detectivului Arthur
A şasea elegie a detectivului Arthur
Ultima elegie a detectivului Arthur
Testamentul detectivului Arthur
Şapte cântece naive pentru parfumat gura
Julien Ospitalierul (1974)
I
Julien Ospitalierul
Veranda lui Julien Ospitalierul
Amorurile lui Julien Ospitalierul
Secretul lui Julien Ospitalierul
Primele tangouri ale lui Julien Ospitalierul
II
Melancolia lui Julien Ospitalierul
Îmbărbătarea lui Julien Ospitalierul
Julien Ospitalierul îşi aminteşte de detectivul Arthur
Marşul lui Julien Ospitalierul
Ultimele tangouri ale lui Julien Ospitalierul
III
Fericirea lui Julien Ospitalierul

Fântâna lui Julien Ospitalierul
Postume
Confidenţa lui Julien Ospitalierul
Cruzimile lui Julien Ospitalierul
Cântece naive (1976)
Cântec naiv
Mierea lumii
Balada poetului de duminică
Invitaţie la Dolhasca
Mic tratat despre plăcerea De a bea bostani ca mierea
Viaţa la ţară
Cântec naiv
Povestea cavalerului cu brici
Cântec naiv
Scrisoare
Faun
Jurnal
Elegie
Idilă
Cântec naiv
Cântecel
Scrisoare
Cântec de faun
Fluturele capital
* * * (Trăiesc la barieră)
Cântec naiv
În bucătărie
* * * (Când o să vin ...)
Bocet de adult
Povestea unuia din îngeri
Cântec naiv
Scrisoare
Elegie
Cântec naiv

Povestea fecioarei descurcărețe
Elegie
* * * (Eu sunt total învins de rouă)
Balada crinilor care şi-au scris frumos
Elegie
Cântec naiv
Balada dispariției lui J.O.
Bocet de adult
Elegie
Cântecel
Ultima elegie
Ultima baladă
Adio, Robinson Crusoe (1978)
Cântece naive
Elegie
Sticle
Cântec naiv
Ecuson
Elegie
* * * (Când aerul cade ...)
Jurnal
Elegie
Cântec naiv
Balada trecerii Reparatei
Idilă
Blestem
Cântec naiv
Elegie
Pretenții
Idilă
Elegie
Balada trandafirului cu aburi
Cântec de adolescent
Sfaturi pentru Reparata (VII)

Elegie
Cântec naiv
Invocaţie
Cântec naiv
Elegie
Cântec de toamnă
Cântec naiv
Cântec naiv
Poveste fără sfârşit
Cântecel
Elegie
Între anotimpuri
Catalog de nimfe
* * * (Sosisem dintr-o obositoare călătorie)
* * * (Azi-dimineaţă am ridicat ...)
* * * (Părându-mi-se o absurditate ...)
* * * (Ieri, după contemplarea ...)
* * * (Pentru a nu provoca ...)
* * * (Acum câteva săptămâni ...)
* * * (De fapt ...)
* * * (Trebuia să dispar ...)
Roua lecturii
Insula misterioasă
Nemaipomenitul roman
Însemnări despre detectivul Arthur
Scufiţe (I)
Cântec de pirat
Scufiţe (II)
Însemnări despre Julien Ospitalierul
Adio, Robinson Crusoe
Dulapul îndrăgostit (1980)
Cântec
Gramofon stricat între două dulapuri
* * * (Să azvârlim poemele în troace)

Marş
Hermaphroditus
Elegie
Elogiul Reparatei (I)
Bulionul
Elegie
Bagatela
Elogiul Reparatei (II)
Elegie
Elogiul Reparatei (III)
Poveste
Reparata şi Pirata
Johnny Răducanu Mângâind pianu-n Şaluri cu motanul Do-Do
Defăimarea Reparatei (I)
Bocet de adult
Defăimarea Reparatei (II)
Elegie
Cântec de toamnă
Dulapul îndrăgostit
Ruina unui samovar (1983)
Cântec naiv
* * * (Mi-e sufletul împins de rouă)
Elegie
Rugăciune
Bocet de adult
Chiuitură
Numărătoare pentru puştoaice şi babalâci
De-aş avea o sumă fabuloasă
Dragoste nemărturisită
Sonet
Cântec naiv
Sfat
Scrisoare

Bocet de adult
Baladă
Chiuitură
Cântec naiv
Cântec de pirat
Cântec naiv
Baladă
Bocet de adult
Cântec naiv
Chiuitură
Epigramă
Cântec naiv
Elegie
Numărătoare pentru puştoaice şi babalâci
Cântec naiv
Lampă
Viaţa, mărirea şi decăderea Bul-Bukului Dantelat
Cântec naiv
Sonet
Cântec naiv
Elogiu
Scrisoare
Policier
Sonet
Cântec naiv
Baladă
Chiuitură
Scrisoare
Balada Piratului Negru
Numărătoare pentru puştoaice şi babalâci
Corespondenţă
Cântec naiv
Sonet
Cântec naiv

Numărătoare pentru puştoaice şi babalâci
Bocet de adult
Cântec naiv
Dintr-o scorbură de morcov (1998)
Deodată
Tamaretă
Jurnal
Descântec
Dare de seamă Scrisă c-o clamă, Către Yvonne de Burgundia, Uimit pe la sâni ce rotundă-i ea
Cântec naiv
De-aş avea o sumă fabuloasă
Confesiunile unui băutor de ceai (I)
Foaie neagră
Un distih cu iz etern Pentru Maia Morgenstern
Chiuitură
Bocet de adult
Dintr-o scorbură de morcov (I)
Cânticel
Bocet de adult
Scrisoare
Bocet de adult
Ravagiile alcoolismului (dezintoxicările lui Julien Ospitalierul)
Viaţa şi moartea Reparatei
Paisprezece versuri macre
Scrisu-am, fiind mahmur, Fără bec la abajur
Sonetul cavalerului distrus Fiindc-a mâncat harbuz după harbuz
* * * (Lângă dalbul tău picior)
Balada tristului marchiz Scrisă cu râme pe oglinzi
Despre ce mai ştiu motanii (I)
* * * (Ochii care nu se văd)
Tamaretă

Bocet de adult
Epistolă reîntregită
Confesiunile unui băutor de ceai (II)
Cântec naiv
Alt distih cu iz etern Pentru Maia Morgenstern
Despre ce mai ştiu motanii (II)
Sonetul de pe insulă
Bocet terminat în blestem
Pierrot răutăcios
Yvonne de Bourgogne
Dintr-o scorbură de morcov (II)
Dacă Verlaine...
Despre un flaut şi nişte oglinzi
Opera poetică III (2005)
Scrisoare
Bocet de adult
Tamaretă
Chiuitură
Bocet de adult
Cântec naiv
Bocet de adult
Ranchiuna unei nopţi de vară
Logodnica secretă a lui Julien Ospitalierul
Epistolă din rezervaţia naturală de îngeri
Commedia dell'arte (I)
Commedia dell'arte (II)
La Glanda Lacrimală
Rugăciune laică
Berbanţi, înc-o lectură!
Perpetuum mobile
Carte poştală (1978)
Descântec scris pentru Yvonne C-un ac tocit de patefon
Irmoase fără foloase
Iubitei ce-şi purta medalionul gol

Invitație
Tamaretă
Flaut în sos remoulade
Epistolă sentimentală
Epistolă răutăcioasă (1969)
Mică rugăciune pentru ajutat orbii (1968)
Zâna legată fedeleş
Practici spirituale
Noi şi țestoasele
Povestea lui Belmondo Pisicescu, Cu purici tandri, cum e şi firescu!
De-a nasturii
Iubita gonflabilă a fratelui lui Robinson Crusoe
La o linotipistă-n lapte dulce
Hai s-o tulim în Australia!
Micşunea căzută-n lapte
Şi-ai plecat...
Îngerul Pepémbe
Superstiții şi fofârlici
Reparata şi balena
Clipele-s unse cu jazz
Tiv pe marginea batistei
Sonetul scris pe-o portocală Pentr-o rostogolire ideală
Sonet trimis după un an De stat cu ochii în tavan
Te-am ţinut goală în braţe
Ia-mă, Doamne, ca pe-o rouă
Cişmelele picură-n van
După douăzeci de versuri
Tristețea genului epistolar
Iubita gonflabilă a fratelui lui Robinson Crusoe (2)
Neglijența elegiei feroviare
Sonetul ameliorat puțin, Transcris de J.O. cu propriu-i destin
Transcrierea sonetului viril, Cu bulion, de însuşi fra Emil

Sonet caligrafiat Pe o scândură de pat
Caligrafie pentru iubita ideală
Transcrierea sonetului nr. 19, et. V, ap. 14
Paravanul chinezesc
Sfaturi primejdioase (1982)
Tamaretă
Împotriva amneziei
Clei din Aripioare de rechin
Mi-e ruşine să ies viu
Din hăţişul de-ntâmplări
Elogiul Reparatei
Sonetul descifrat cu grijă (1980)
Improvizaţie
Improvizaţie
Improvizaţie
Rătăciri prin târgu-amar
Trei praştii
Ce stamina şi pistilul
Toamna noastră cea de toate clipele
Ce grea cade lumina-n suflet
Pamflet la acordeon
Terţine pentru Reparata
Alte terţine pentru Reparata
Sonetul cavalerului bolnav
Mărar tânăr
Bocet pentru Reparata
Scrisoare (1968)
La o actoriţă
Dantelă (1968)
Elegie (1968)
Ţipăt
Elegie căţărată-n flaut
Blues
Sonetul descifrat pe-ncetul

Sonetul descifrat pe jumătate
Scrisoare
Vizită nervoasă
Despre cum s-a scris poemul
Cântec
Cântec de cădere voioasă
Sonet domestic
Sonetul descifrat cu greu
Sonetul regăsit sub pat
O dezertare pentru pleoape, sâni şi şolduri de Valerie
Pretenţii de-actoriţă
Sonetul vechiului cotoi
* * * (Crini urniți prin urbe cu tramcarul
Cântec vesel de iubire
Amănunţimi
Scrisoare ameliorată (1977)
Scrisoare pentru Şerban Foarţă (1977)
Să nu uit că sunt poet (1977)
Distrugerea fluturilor
Deodată
Clipa cea lentă
Pentru cine bat clopotele, Maia?
Întâmplare
De scris când ţi se face frică
Cinci terține pentru Cecina
De spus la gura sobei şi-a iubitei (1)
De spus la gura sobei şi-a iubitei (2)
Rugăciune laică
Rugăciune laică
Sonetu-ndrăgostiților bezmetici
Sonet dezamăgit
Suceviţa
În împuţitul orăşel
Cântec naiv

Priveşte-mă!
Cântec naiv
Un peşte-albastru pentru Fascinel
Tu eşti o fragă care umblă
Improvizaţie
Doamne mă îndemni să-ţi scriu
Country (1)
Country (2)
Erai atât de ferită
Erai atât de frumoasă...
Erai atât de rotundă...
M-am ferit de tine Doamne
M-apropiam cu-atâta frică
Iubita mea cu gura-n rai
Cântec
În rugăciunea mea-i un cântec
Cântec
Cântecel de babalâc bubos
Cântecela pentru Fascinela
Caligrafie într-o ceainărie
Blues
Atât de frumoase-s minciunile tale
Blues
Caligrafie
Deodată
Semne